JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

NİSAN - MAYIS - HAZİRAN 2006 / 02 • 106422 • YIL 10 • SAYI 42 • 5 YTL

Erkan Oğur

Lester Young

Sevin Okyay

Engin Gürkey

Tord Gustavsen

Enrico Pieranunzi

Kuzey'in Saflığı!

İşte lezzetini kuzey meyvelerinden alan, mavi renkli, hafif içimli, yepyeni Smirnoff North.

Please drink responsibly

Sayı: 42
Nisan-Mayıs-Haziran 2006 ISSN 1300 - 8846

NARDIS

Merhabalar,

Bahar sayımız, jazz dünyasının en yeni, en keyifli haberleri ve etkinlikleri ile sizlerle. Bu sayımız farketti iseniz epey bir aradan sonra ilk kez 112 sayfa. İstanbul'daki etkinliklerden başka İzmir, Ankara ve Eskişehir oldukça hareketli müzik ve sanat günleri, geceleri yaşıyor.

Biz de röportajlarımızla, haberlerimizle gündemi sizlere ulaştırmaya, kaynak ve belge olmaya çalışıyoruz. Sadece ülkemizden değil, **Uğur Hüküm** ve **Füsun Levet** Paris,teki jazz yaşamını bize sıcağı sıcağına iletiyorlar. **Tunçel Gülsoy** bu sayımız için **Dee Dee Bridgewater**, Engin Gürkey, **Burçin Büke**, Erkan Oğur, **Fahir Atakoğlu** ve Gülden Gökşen ile konuştu ve sizler için yazdı.

Bu sayımızın diğer röportajları Roberto Occhipinti, Tord Gustavsen, Claudio Fasoli ve Antonio Zambrini ile. Orhan Kahyaoğlu **Freddie Hubbard**'ın müziğini ve kayıtlarını kaleme aldı. Sürpriz yazarımız ise **Sevin Okyay**. Sizlerin oyları ile "alkışlanan jazz yazarı" ünvanı alıp, Jazz Dergisi'nde yazmayan bir yazar olarak baskılarımıza dayanamadı ve nihayet **Lester Young** hakkında okumaktan hoşlanacağınızı düşündüğümüz keyifli bir yazıyı kaleme aldı.

İstanbul'da son günlerde jazz dinleyebileceğiniz mekanların artışı hemen dikkat çekiyor, bu umarız diğer kentlerimize de sıçrar. Zira jazz çalabilen müzisyen artışı, başka mekanların da canlı müziğe yer vermesini sağlayacaktır. Nardis, Babylon, İstanbul Jazz Center, Q Jazz Park İstanbul'da jazz dinlenebilecek mekanlar. Bu mekanların programlarını en detaylı hali ile bu sayımızda bulacaksınız.

Bu sayımızın en üzücü haberi ise çok sevgili davulcu arkadaşımız **Melih Çetiner**'in kaybı malesef. Kendisine tanrıdan rahmet diliyoruz.

Görüş Açısı'nın açısı içinde bu kez başarılı vokalistimiz **Sibel Köse** var. Radyolar, Bulmaca ve **Cazgır**, umarız sizi gülümsetir. Bu sayımızda hepinizin bize soracağı **Ali Sönmez**'in "Şu Jazz Dedikleri" köşesi nerede sorusunu duyar gibiyim. Ali Sönmez hepimizi kıskandıracak muhteşem bir seyahatte idi; Güney Amerika ve Patagonya. Tam iki aydır taa dünyanın öbür ucuna, Ushuaia'ya kadar gitti. Üstelik aramızda kalsın Rio'daki Rolling Stones konserinde de görüldüğü söyleniyor. Önümüzdeki sayıya neler yazacak çok merak ediyoruz tabii, kendisinden "köşesi" haricinde beklediğimiz yazılar olacak.

Birlikte olmak dileği ile, jazz dolu günler diliyoruz.

ZUHAL FOCAN
focan@nardisjazz.com

JAZZ

Boyut Yayıncılık ve Tic. A.Ş. adına sahibi ve
Genel Yönetmen
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcısı
(Reklam)
Yaprak ÜNER

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

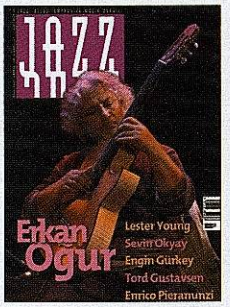

Kapak: Erkan Oğur

Reklam Müdürleri
Selim Erem, Ebru İnceoğlu

Reklam İletişim ve Geliştirme
Güçlü Altın

Katkıda Bulunanlar
Can Ergelmiş, Caner Gürsoy, Emre Memecan, Eray Aytimur, Filiz Küçük, Füsun Levet, Heymi Bahar, Murad Şeker, Oğul Ekşi, Ozan Boz, Özgü Özman, Özgen Özman, Özlem Oktar Varoğlu, Seda Binbaşgil, Selim Benba, Sezgi Olgaç, Uğur Hüküm.

Grafik - Tasarım
Bülent USTAOĞLU

Matbaa Müdürü
Memduh ARSLAN

Müessese Müdürü
Ejvet OKTAY

Abone İlişkileri
Sedef Varıcı

Boyut Abonelik ve Müşteri Hizmetleri Hattı
0212 444 53 53

Bu yayın ve diğer tüm Boyut ürünlerini edinmek için yukarıdaki telefon numarasından gönderim ücreti ödemeden sipariş verebilirsiniz.

Yönetim Yeri
Jazz Dergisi
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde No: 115
(Milliyet Gazetesi Arkası)
34204 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0.212.413 33 33
Fax: 0.212.413 33 34

İzmir Bürosu:
Şair Eşref Bulvarı No: 65/3 D. 5 Alsancak/İzmir
Tel: 0.232.465 14 08-09-17
Fax: 0.232.465 14 11

Antalya Bürosu:
Barbaros Mah. Akarçeşme Sok No: 23
Kaleiçi/Antalya
Tel: 0.242.244 49 90-91
Fax: 0.242.244 49 92

Basıldığı Yer
Boyut Matbaacılık A.Ş.

BOYUT YAYIN GRUBU

© 2006 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

John Scofield
İstanbul Jazz Festivali,
Fotoğraf Murad Şekerli
2004

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS

- JAZZ VE BLUES'DA GRAMMY ÖDÜLLERİ Zuhal Focan
- 2005'İN EN İYİ CD'LERİ Zuhal Focan
- BILL BRUFORD Serdar Karabatı
- JOHN HOLLEBECK Serdar Karabatı
- PANDORA Can Ergelmiş
- ENRICO PIERANUNZI Selim Benba
- JAZZ ŞEHİRLERİ; LONDRA Heymi Bahar
- PHILADELPHIA Can Ergelmiş
- LESTER YOUNG Sevin Okyay
- ELLA Sezgi Olgaç

20 FİRMALAR – SOUND'LAR

- FREDDIE HUBBARD Orhan Kahyaoğlu

22 RÖPS.

- DEE DEE BRIDGEWATER Tunçel Gülsoy
- DEE DEE BRIDGEWATER Hülya Tunçağ
- ENGİN GÜRKEY Tunçel Gülsoy
- GÜLDEN GÖKŞEN Tunçel Gülsoy
- ROBERTO OCCHIPINTI Ozan Boz & Öykü Öyman
- BURÇİN BÜKE Tunçel Gülsoy
- CLAUDIO FASOLI VE ANTONIO ZAMBRINI Caner Gürsoy
- TORD GUSTAVSEN Seda Binbaşgil
- FAHİR ATAKOĞLU Tunçel Gülsoy
- ERKAN OĞUR Tunçel Gülsoy

54 NELER OLACAK

- İSTANBUL JAZZ CENTER Emre Memecan
- BABYLON Zuhal Focan
- NARDIS JAZZ CLUB Zuhal Focan
- DIANE SCHUUR Özlem Varoğlu
- ONE LOVE FESTİVAL Zuhal Focan
- İŞ SANAT Zuhal Focan
- BODRUM SANAT FESTİVALİ Özlem Varoğlu
- Q JAZZ PARK Zuhal Focan

76 NELER OLDU

- 4. AMATÖR JAZZ FESTİVALİ Eray Aytimur
- ANKARA MÜZİK FESTİVALİ Zuhal Focan
- JAZZ AHEAD Özlem Varoğlu
- MARTFEST 3 Özlem Varoğlu
- FRANSA MEKTUPLARI Uğur Hüküm
- PARIS'TEN Füsun Levet
- DEREK BAILEY Viktor Bensusan
- FRANCY BOLAND Viktor Bensusan
- RAY BARETTO Viktor Bensusan

90 KLİNİK

- DJANGO REINHARDT -2 Cem Tuncer

92 GÖRÜŞ AÇISI

- SİBEL KÖSE Filiz Küçük

94 CD VİTRİNİ

Telvin (Telvin), Ayşe Tütüncü (Panayır), Betty Ween (Bitter), Gülden Gökşen (GüldenCaz), Fenomen (Fenomen), Diana Krall (Christmas Songs), Sara Lazarus (Give me the Simple Life), Anouar Brahem (Le Voyage De Sahar), Nik Bartsch (Stoa), Blue Mitchell (Down With It!), June Christy (June's Got Rhytyhm), Cannonball Adderley (Domination), David Axelrod (The Edge), Cannonball Adderley (Money in the Pocket), Wynton Marsalis (House of Tribes), Jimmy Smith (The Very Best), Booker Erwin (Tex Book Tenor), Hank Mobley (Reach Out!), Bill Charlap (Somewhere), Gene Harris&Andrew Simpkins&Bill Dowdy (The Three Sounds / Standards), Gene Harris&Andrew Simpkins&Bill Dowdy (The Three Sounds / Black Orchid), Erik Truffaz (Face-a-Face & Ladyland), Herbie Hancock (Blue Note Years), Art Blakey (A Night at Birdland Vol.1), Art Blakey (A Night at Birdland Vol.2), Jimmy Smith (At The Organ), Raul Middon (State of Mind), Lee Alexander (The Little Willies), Bill Charlap (Love is Here to Stay), Madeleine Peyroux (Dreamland), SF Jazz Collective (Volume -2), Glenn Kotche (Mobile), Antonio Ciacca (Ugly Beauty), James Moody (Bebop in Paris), Art Farmer (Bebop in Paris), Csaria Evora (Rogamar), Emir Kusturica (No Smoking Orchestra), Barry Manilov (The Greatest Songs of 50's), Ghorwane (Vana Va Ndota), Anna Maria Jopek (Secret), Patrick Boman (Johnny Mob in Deep City), Patrick Boman (Deep City Blues), Charles Trenet (Je n'irai pas a Notre-Dame), Walk the Line (Film Soundtrack), Fahir Atakoğlu (Beyza'nın Kadınları), Karagöz Hacivat (Neden Öldürüldü), Neil Diamond (12 Songs), Shantel (Shantel), Burçin Büke (It's Time), Rüya Taner (Rüya Taner), Tuncay Yılmaz (Wolfgang Amadeus Mozart), Ahmet Kanneci (Italian Baroque), Mercan Dede (Nefes).

108 RADYOLAR

- Filiz Küçük

110 KÖRLEME

- Serdar Karabatı

112 BULMACA

- Serdar Karabatı

112 CAZGIR

- Özgen Özman

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Jazz ve Blues Dalında Grammy Ödülleri

Dianne Reeves

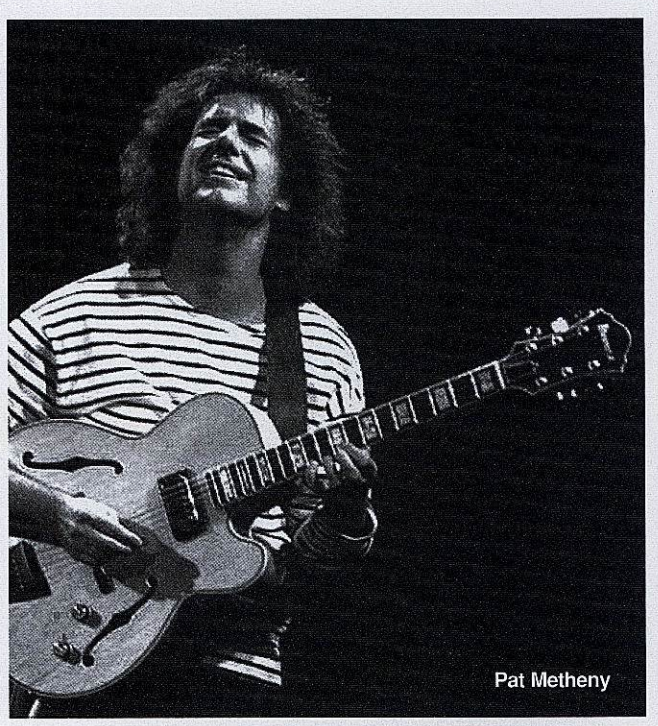
Pat Metheny

En İyi Günümüz Jazz Albümü
Pat Metheny Group
The Way Up (Nonesuch)

En İyi Jazz Vokal Albümü
Dianne Reeves
Good Night, And Good Luck
(Concord Jazz)

En İyi Jazz Solosu
Why Was I Born?
Sonny Rollins, solosu
Track from: Without A Song- The 9/11 Concert (Milestone)

En İyi Jazz Enstrümantal Albümü
Wayne Shorter Quartet:
Beyond The Sound Barrier (Verve)

En İyi Büyük Jazz Ensemble Albümü
Dave Holland Big Band
Overtime
(Sunnyside / Dare2)

En İyi Latin Jazz Albümü
Eddie Palmieri: Listen Here
(Concord Picante)

B.B.King

Geleneksel Blues Albümü
B.B.King & Friends: 80 (Geffen)

En İyi Günümüz Blues Albümü
Delbert McClinton.
Cost of Living (New West Records)

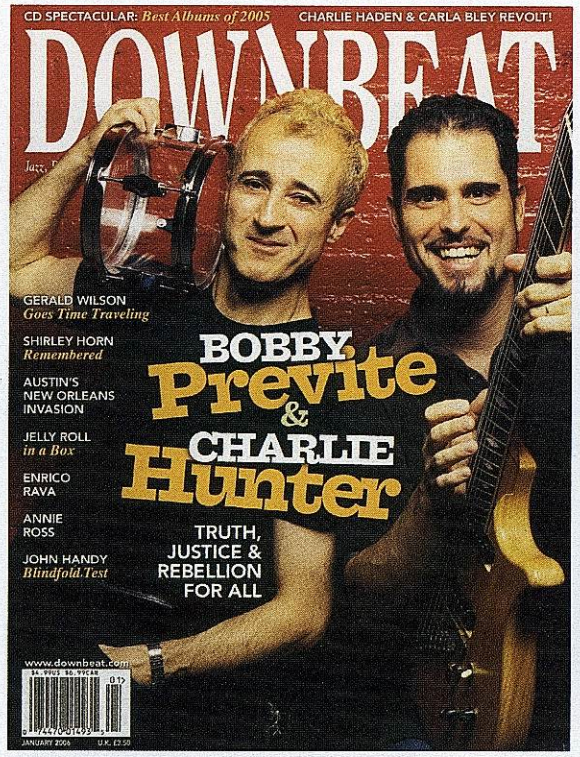

Down Beat Dergisi'nin 2005 yılının en iyi CD'leri listesi

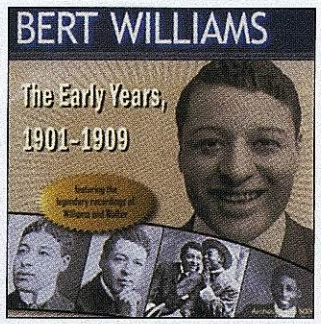

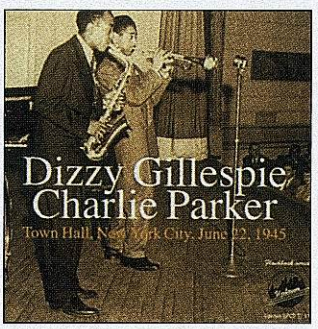

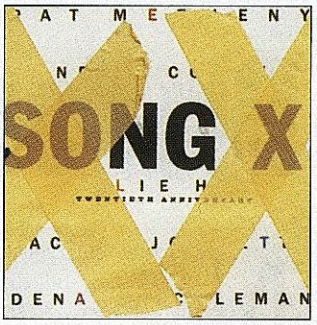

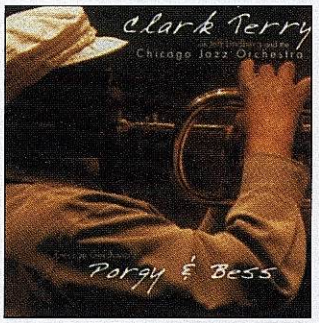

Down Beat Dergisi bizim dergimizden farklı olarak yayımlanan CD'lere kritikler tarafından yıldız veriyor. Biz her ne kadar sanatta "en iyi" olmaz düsturunu savunsak da sektörün ayakta kalması için olduğuna inanıyor, bu listeleri veriyoruz. Sizlerin de ilgisini çekeceğini umuyoruz.

Bu liste 5 yıldız alan "masterpieces" listesidir.

Artist	Adı	Etiket ve Çıkış Tarihi
The Clash	London Calling	Columbia, Mart
John Coltrane Quartet	One Down, One Up; Live At He Half Note	Impulse!, Kasım
Miles Davis	Miles Electric; A Different Kinf of Blue (DVD)	Eagle Eye Media,Nisan
Dizzy Gillespie & Charlie Parker	Town Hall, New York City, June 22, 1945	Uptown, Kasım
Pat Metheny & Ornette Coleman	Song X, Twentieth Anniversary	Nonesuch, Kasım
Clark Terry & Chicago Jazz Orchestra	Porgy & Bess	A440, Şubat
Thelonious Monk Quartet with John Coltrane	At Carnegie Hall	Blue Note, Ekim
Various Artists	Treasures of Algreian Music	IMA, Mayıs
Dinah Washington	The Complete Roulette Dinah Washington Sessions	Mosaic, Mart
Bert Williams	The Complete Bert Williams	Archeophone, Nisan

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

Fotoğraf: David Sokol

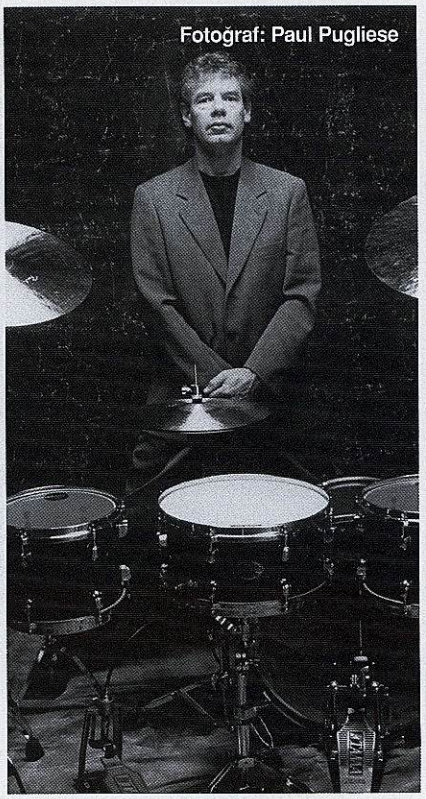
Fotoğraf: Paul Pugliese

Bruford(d)

Neredeyse otuz yıllık bir döneme imzasını attı Bill Bruford. Avrupa sahnesini zaman zaman tek başına sürükledi. Yeri geldi, elektriğiyle, akustiğiyle daracık bir kalıba sıkışıp kalmış jazz'ı yeni bir bakışla tarif ederek kurtarıcı oldu. Çalkantılı dönemlerde dahi ilerici bir yön yakalamayı beceren, simgeleşmiş bir müzisyen.

Bruford son dönemde artan bir sıklıkla ve iştahla yeni proje ve kayıtların peşini kolluyor. Arayışlarına kalıcı bir zemin sağlamak üzere Summerfold Records isimli bir girişimi hayata geçirdi. Yeniden basımlar dışında, bu etiketle çıkan albümlerin tamamı kulüp ortamında veya festival konserlerinde yapılmış kayıtlar. Tavrını net bir şekilde canlı performanslardan yana koyan Bruford, bir albümünün içindeki yazısında "silikonsuz, botokssuz" benzetmesiyle tarif ediyor bu çalışmaları.

Tek seferlik bazı projeleri bir kenara koyarsak, Bill Bruford deyince akla ilk olarak hep Earthworks gelecek. Artık bir jazz fenomeni olarak kabul görmüş Django Bates ve Iain Ballamy'li ilk kadrosundan bugüne köprünün altından elbette çok sular aktı. Ancak, bir grup olmaktan öte Bill Bruford'ın jazz'daki uzun soluklu hikayesini anlatan Earthworks dinleyicilerle kurduğu özel bağdan bir şey kaybetmedi.

Basta Mark Hodgson, piyanoda Steve Hamilton ve saksofonda Patrick Clahar'dan oluşan ikinci Earthworks döneminde Bruford A Part and Yet Apart (1999), The Sound of Surprise (2001) ve Footloose and Fancy Free (2002) başlıklı üç albümle karşımızdaydı. Bu albümleri Clahar'ın yerinde Tim Garland'ı gördüğümüz Random Acts of Happiness (2004) izledi. Grubun yirminci yılında ise Bruford-Garland ortaklığında, Earthworks Underground Orchestra (2006) ismini almış yeni bir oluşum görüyoruz. Steve Wilson, Robin Eubanks, Alex Sipiagin, Henry Hey'in de dahil olduğu müzisyenlerin katılımıyla, New York vurgusuyla genişleşmiş bir Earthworks. Bruford deyince, cazın sahici bir müzik olmaktan çıkmasına direnç gösteren bir tavır geliyor akla nicedir. Bir karşı cephe yaratma saplantısına girmeden, müziğin kendisinden kaynaklanarak gelen bir çizgi. Adını tam koyamasak da, farkının farkında olmadan olmaz.

Müzisyenin web sitesi:
http://www.billbruford.co.uk

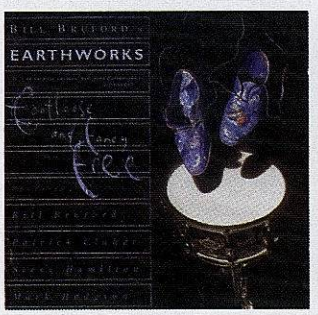

*** İki CD'lik Footloose and Fancy Free Hodgson, Hamilton ve Clahar'lı Earthworks'ün en başarılı kaydı.**

*** Earthworks Underground Orchestra kaydı New York'un önemli kulüplerinden Iridium'da yapılmış. Earthworks'ün farklı dönemlerinden seçilmiş on parça Tim Garland'ın yeni düzenlemeleriyle seslendiriliyor.**

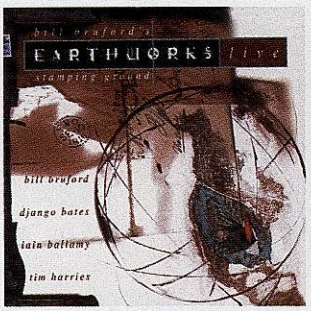

*** Bates, Ballamy ve Harries'li ilk Earthworks'e veda niteliğindeki Stamping Ground kült sınıfında bir kayıt.**

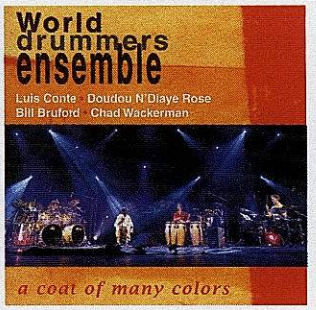

*** World Drummers Ensemble Bill Bruford, Chad Wackerman, Doudou N'Diaye Rose ve Luis Conte'den oluşan bir ritm dörtlüsü.**

Taksitine, faizine, bonusuna, hatta şekline bile, sizin karar verdiğiniz ilk kredi kartı: Flexi Card.

Artık kredi kartınızın faiz oranına siz karar verebilirsiniz. Hangi mağazada, ne kadar taksit imkânı sunacağına da. Nerede, ne kadar bonus kazandıracağına da!

Garanti'den inanılmaz esnek bir kredi kartı. Her istediğiniz şekle giriyor, size göre esniyor; adı üstünde Flexi Card...

İster flexicard.com.tr'yi tıklayarak kendi Flexi Card'ınızı kendiniz oluşturun, ister hazır Flexi seçeneklerinden birine karar verin.

Sizin için taksit mi önemli? O zaman bol taksitli bir Flexi Card seçin. Ya da taksit yerine bol bol bonus kazanmayı mı tercih ediyorsunuz? Öyleyse sizin Flexi'niz, bol bonuslu olsun.

Ayrıca 50'nin üstünde Flexi Card tasarımından istediğinizi seçebilirsiniz. Yok, "Ben daha da flexi olmak istiyorum" diyorsanız, kendi kartınızı kendiniz tasarlayın.

Yeni Flexi Card'ınızı, flexi günlerde kullanın.

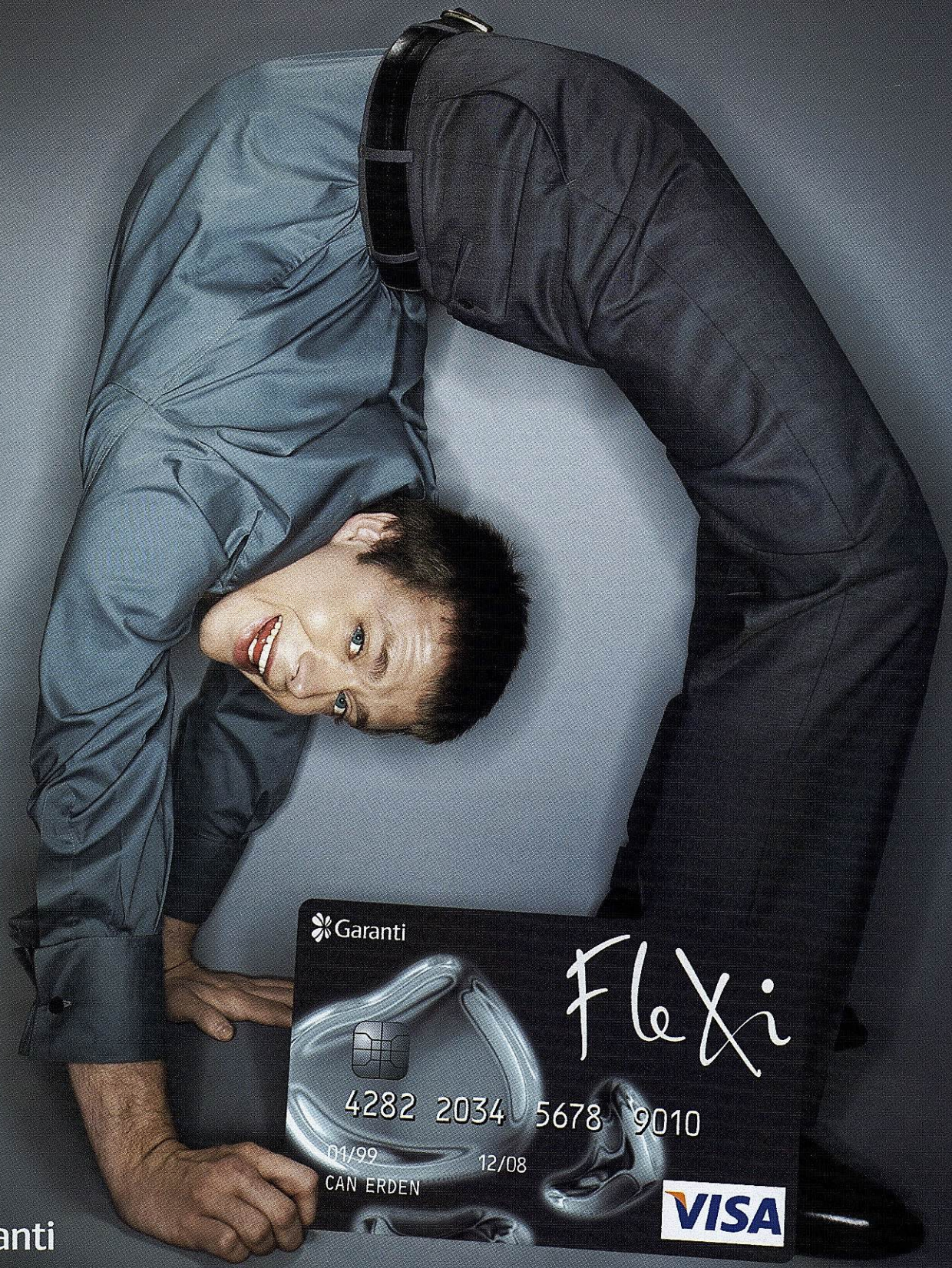

Garanti

garanti.com.tr
444 0 333 Alo Garanti

flexicard.com.tr

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

RIFFS

John Hollenbeck

Jazz fikri de bir çok bakımdan sıradanlaştı. Canlı performansların ruh dünyasını ayırmak gerekse de, birbirinin kopyası albümlerdeki jazz'cılığın her seferinde yenilikten dem vurularak sunulması iç burkuyor. Seçeneklerin artıyor oluşuna karşın özgün bir seçim yapmanın giderek zorlaştığı bir hava bu. Dinleyiciler için olduğu kadar jazz'cılar için de. Müziği farklı süzgeçlerden geçiren girişimlere verdiğimiz dikkati daha da özelleştirmek gerektiğine işaret eden bir durum.

John Hollenbeck jazz kulvarında Bob Brookmeyer, Fred Hersch, Meredith Monk, Cuong Vu gibi birbirinden farklı yaklaşımlardaki müzisyenlerle çalışmış bir davulcu ve besteci. Vokal topluluklarına ve oda orkestrası için yazdığı eserleri de biliniyor. Kendi liderliğindeki jazz odaklı bazı albümleri ise No Images (2001), Quartet Lucy (2002), The Claudia Quintet (2002), I, Claudia (2004) ve Semi-Formal (2005) isimlerini taşıyor.

Müzisyen yaklaşık beş önce yayınlanmış ilk albümüyle free jazz çerçevesinde bir çıkış yapmış idi. Bu kaydın ağırlığını Dave Liebman ve Ellery Eskelin'in varlığıyla gerçekleştirilmiş, bazıları ikili doğaçlamalar çekiyor. Hemen ertesinde gelen Quartet Lucy ise apayrı bir yol izliyor. Vokalist Theo Bleckmann'ın ön planda olduğu bölümlerde küçük temalardan yola çıkılarak koyuca bir spiritüellik inşa edilmiş. Korno ve çello düzenlemeleriyle bir taraftan oda ve dünya müziği buluşmasına da atıfta bulunuyor Hollenbeck. Albümün farklılıklarına ve bıraktığı tortuya kayıtsız kalmanız zor gibi.

Hollenbeck son dönemde çalışmalarını iki ana eksende, Claudia Quintet ve büyük orkestra için yazdıklarıyla sürdürmekte. Zaman zaman puslu, agresif bir minimalizme uzanan Claudia beşlisinde basta Drew Gress, akordeonda Ted Reichman, klarinette Chris Speed ve vibrafonda Matt Moran yer alıyor. Özellikle Gress ve Speed hayli üretken ve yenilikçi bir jazz kolunun çoğu faaliyetinin başında veya içinde bulunan, takibi elzem müzisyenler. Hollenbeck'in son kayıtlarından A Blessing (2005) ise müzisyenin Large Ensemble adını verdiği, Claudia Quintet'ten müzisyenlerin de katılımıyla oluşturulmuş onsekiz kişilik bir orkestranın ürünü. Vaktinin ve faaliyetlerinin önemli bir bölümünü Avrupa'ya da ayırmış olan Hollenbeck'i diğer yandan saksofoncu Heinrich von Kalnein ve trompetçi Horst Michael Schaffer yönetimindeki Jazz Bigband Graz'da izlemek mümkün. Avrupa'nın değerli orkestralarından biri olan Jazz Bigband Graz davulcusunun kompozisyonlarını Joys and Desires (2005) başlıklı albümde yorumlayarak güzel bir çıkış yaptı.

John Hollenbeck birden çok kimliği aynı anda, özgürce taşıyabilen bir müzisyen olarak çekiyor dikkati. Çalışmalarını ve kayıtlarını ele alırken performans müziğinin geniş bir tarifini kullanmak gerekiyor. Jazz'ın varlığını teşkil eden bu tarifin eksikliğinin çelişkili bir biçimde bu büyük müziğin bizzat kendisinde hissediliyor oluşu ne kadar vahimse, Hollenbeck'in çokyönlülüğü o kadar zihin açıcı.

*** Onsekiz kişilik John Hollenbeck Large Ensemble 2005 tarihli A Blessing ile jazz'ın gündeminde.**

Müzisyenin web sitesi: www.johnhollenbeck.com

*** Vokalde Theo Bleckmann, basta Skuli Sverisson, korno ve nefeslilerde Dan Willis beraberliğinde kotarılmış Quartet Lucy dini şarkı biçimlerinden ve felsefi okumalardan esinleriyle son dönemin en ilginç kayıtlarından.**

Avantgarde çizgideki No Images John Hollenbeck'in ilk kaydı

*** Jazz Bigband Graz'ın son albümü Joys and Desires orkestranın aktif davulcusu Hollenbeck'in bestelerinin yorumlarını içeren, hayli çekici bir kayıt.**

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

PANDORA

Pandora'nın kutusu tekrar açıldı. Pandora, bize bu sefer insanlığa faydalı, hatta müzik dünyasını ve insanların müzik dinleme alışkanlıklarını baştan sona değiştirecek bir yenilik vaat ediyor.

Www.pandora.com'dan bahsediyorum. Amerika'da ve bazı Avrupa ülkelerinde özellikle üniversite gençleri arasında yaygınlaşan ve çok popüler olan bu web sitesi, müzikseverlerin kendi beğenileri doğrultusunda müzik dinlemelerini sağlıyor.

Evet, yanlış okumadınız! Bundan sonra, Pandora'nın kutusunu siz yönetecek, içinden çıkacaklara siz karar vereceksiniz. Hem sevdiğiniz tarzda müzik dinleme imkanınız olacak, hem de sevebileceğiniz yeni şarkılarla, yeni müzisyenlerle ve yeni albümlerle tanışacaksınız.

Siteye ilk kez girdiğiniz zaman, sizden sevdiğiniz bir şarkının, müzisyenin veya albümün adını girmeniz isteniyor. Bundan sonra ise, tek yapmanız gereken sizin zevkiniz için özel olarak çalınan şarkıları dinlemek, onların keyfini çıkarmak. Zamanla, şarkıları beğenip beğenmediğinizi işaretleyerek sisteme daha çok bilgi veriyorsunuz ve sistem de sizin ne tarz bir müzikten hoşlandığınızı, nasıl parçalar dinlemek istediğinizi anlıyor. Şarkıyı beğenmediğiniz zaman, ya da istediğiniz zaman bir sonraki şarkıya geçebiliyorsunuz. Fakat bir saat içerisinde sadece 10 kez bir sonraki şarkıya geçme hakkınız var. Birkaç kez beğenmediğinizi belirttiğiniz müzisyenler, bir daha karşınıza çıkmıyor, böylelikle her şarkı üzerindeki beğeninizi belirterek, gittikçe daha da çok sevebileceğiniz bir şarkı listesi oluşturuyorsunuz. Tabi ki, istediğiniz şarkıyı istediğiniz zaman çalabilmenize, ya da daha önce çalmış olan bir şarkıyı tekrar etmenize izin verilmiyor. Yine de, bu müzik sistemi iyi bir müzik dinleyicisi için bulunmaz bir fırsat.

Internet üzerinden yayın yapan radyoların artması, özellikle bu radyoların sadece belirli müzik tarzlarını çalması, internet kullanıcıları açısından büyük bir avantajdı. Internet'in ülkemizde de yaygınlaşması ve hızının artması bu radyoların mp3 kalitesinde çalabilmesini sağlıyor. Pandora ise, web üzerinden 'streaming' yaparak mp3 kalitesine ulaşırken, size reklamsız, anonssuz ve kesintisiz bir müzik zevki sunuyor.

2000 yılında birkaç hevesli ve yaratıcı insanın Tim Westergren önderliğinde bir araya gelmesiyle birlikte, şimdiye kadar yaratılmış en detaylı müzik sınıflandırılmasının gerçekleştiği "Music Genome Project" oluştu. Kendilerini müzik ve teknoloji delisi olarak tanımlayan kurucular, geçtiğimiz beş yıl boyunca binlerce farklı müzisyenin yine binlerce farklı eserini dinledi; bu eserleri melodi, armoni, ritim, enstrümantasyon, orkestrasyon, aranjman ve vokallerinin özellikleri bakımından tanımlayarak sınıflandırdı. Yani her şarkının genetik özelliklerini ortaya çıkardıktan sonra, bu genetik özellikleri kullanarak, karmaşık algoritmalar sonucunda bizlere sevdiğimiz müziği dinletebiliyorlar.

Pandora içerisinde, klasik müzik ve dünya müziği haricinde her tarzda müzik bulmak mümkün. Ayrıca, şarkıyı dinlerken sizin belirttiğiz şarkıdaki ya da müzisyendeki özelliklerle dinlediğiniz şarkı arasındaki bağlantıyı da görebiliyorsunuz. Ben şimdiye kadar özellikle jazz üzerinde durdum ve gerçekten de bir süre sonra anladım ki, gerçekten de bu işin arkasında çok yüksek bir teknolojinin yanı sıra, çok iyi müzik analistleri var.

Siz de, en iyisi en kısa zamanda kendiniz için Pandora'nın Kutusu'nu açın ve içinden çıkacakların keyfine varın.

Selim Benba
selim.benba@siemens.com

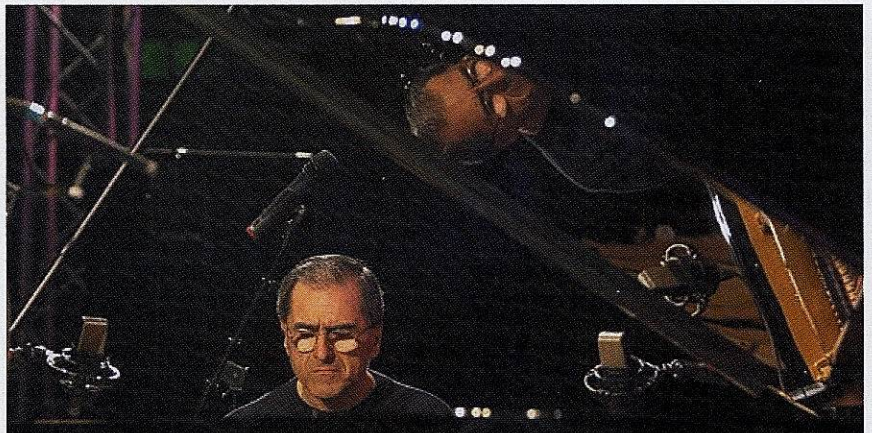

Enrico Pieranunzi

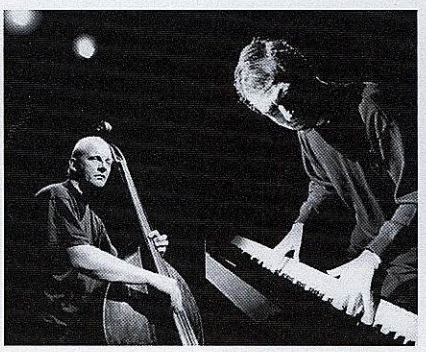

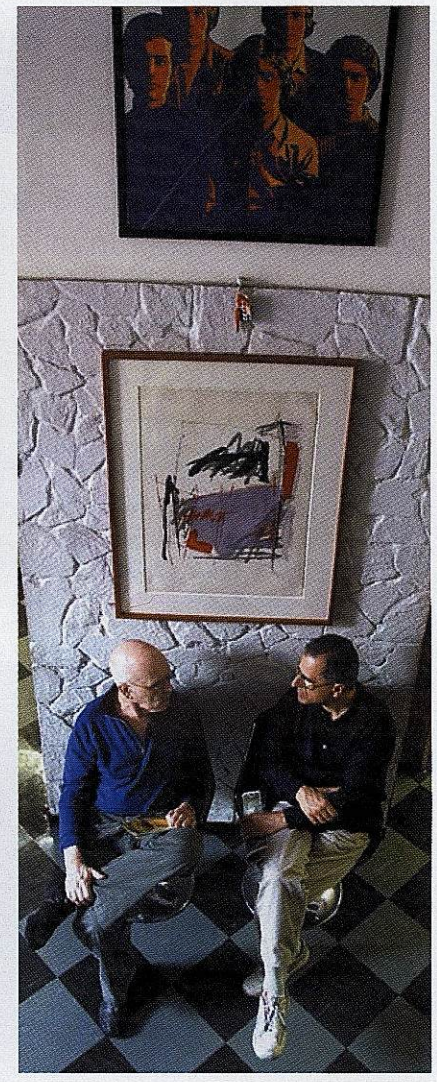

İsmi geniş kitleler tarafından bilinmemekle birlikte günümüz jazz'ının en önemli piyanistlerinden biri olan Enrico Pieranunzi'nin CD'leri Türkiye'de geçtiğimiz aylarda ilk kez vitrinlerde görünmeye başladı. Pieranunzi'yi bana 1990'larda birlikte çaldığımız dönemlerde sevgili dostlarım davulcu Deniz Dündar ve basçı Hakan Behlil tanıtmışlardı. Genellikle isimlerini mitleştirdiğimiz "kahramalar" olan Bill Evans, Herbie Hancock, Chick Corea, Keith Jarrett gibi isimlerin dışında Amerikan olmayan bir piyanistin kanımca Türkiye'nin jazz'ı en iyi bilenlerin başında gelebilecek bu iki üstad, Deniz ve Hakan tarafından tavsiye edilmiş olması önce açıkçası biraz garibime gitmişti. Bana verdikleri CD'leri dinleyince ne demek istediklerini gayet iyi anladım. Lirik anlatımı ve muhteşem tuşesi, geleneksel ama yine de capcanlı ve modern anlatımı ile Pieranunzi'nin ne denli önemli bir müzisyen olduğuna CD'nin daha ilk parçasında ikna olmuştum.

1949'da Roma'da doğan Pieranunzi'nin piyano ile buluşması diğer birçok piyanistin hikâyesinde olduğu gibi beş gibi erken bir yaşta başlıyor. Bir jazz gitaristi olan babasının yönlendirmesi ile doğaçlama dünyasının maceralarına ve zorlu yollarına erken yaşta adım atıyor. Klasik piyano kariyeri ile birlikte jazz müzisyeni kimliği ve stili paralel olarak gelişiyor. 19 yaşında profesyonel yaşama başlayan Pieranunzi kariyeri boyunca aralarında Johnny Griffin, Chet Baker, Art Farmer, Lee Konitz, Jim Hall'un da bulunduğu birçok önemli müzisyen ile çalıştı. 1975'ten itibaren kendi grupları, çoğunlukla piyano trio'lar ile çalışmaya başlayan Pieranunzi aralarında Zürih, Ravenna, Berlin, Umbria, Madrid, Kopenhag ve diğer birçok şehirde festivallerde ve jazz kulüplerinde çaldı. Aynı zamanda solo piyanist olarak ta konserler veren Pieranunzi, 1984'te Marc Johnson ve Joey Baron ile oluşturduğu trio ile jazz çevrelerinde adını daha çok duyurmaya başladı. Bu trio ile ilk albümleri olan "New Lands – Timeless" tan sonra McCoy Tyner ondan "dünyanın önde gelen jazz piyanistleri listesine eklenen yeni bir isim" olarak söz etti. Bu albümü 1986'da aynı trio tarafından kaydedilen ve büyük bir beğeni ile karşılanan "Deep down - Soul Note" izledi.

Soul Note firması için 1989'da Marc Johnson ve Steve Houghton ile yaptığı "No man's land" ve 1990'da Charlie Haden ve Billy Higgins ile birlikte kaydettiği "First song" ile Pieranunzi Amerikalı davulcu ve basçıları ile edinmiş olduğu tecrübeyi üst seviyelere taşıdı. Jazz'a muhafazakar yaklaşımı ile tanınan Jazz Journal dergisi tarafında "modern jazz'a yeni bir soluk getiren piyanist" olarak tanımlanan Pieranunzi, jazz'ın çok popüler olmayan ama en seçkin figürlerinden biri...

Enrico Pieranunzi'nin albümleri bu aralar Lale Plak'ta yok satıyor. Takip edip yakalayabilirseniz ilk olarak "Special Encounter"ı edinmenizi tavsiye ederim. Charlie Haden ve Paul Motian'ın katılımı ile oluşan trio gerçekten rüya gibi çalıyor. CD'nin liner note'larını yazan efsanevi eleştirmen Ira Gitler CD'de çalınan müziği bir "noktürn"(nocturne (frz.), notturno (it.) = gece müziği) olarak algılıyor. Pieranuzi de bu görüşe katılıyor. Albümde üç standart "Why did I choose you?", "My Old Flame" ve "You've Changed", beş Pieranuzi ve üç Haden bestesi var. Genel olarak ballad ağırlıklı olan CD'de gösterişten uzak, fakat müzikal olgunluk ve ifadenin en üst noktalara olduğu meditatif ve anlatımın ön plana çıktığı bir tavır algıladım. Özellikle Pieranunzi besteleri "Earlier Sea" ve "Miranda" gerek melodik ve armonik yapıları, gerek etkileşimli piyano trio yaklaşımı ile en çok etkilendiğim parçalar...

Pieranunzi'yi en yakın zamanda Türkiye'de görmek dileği ile...

Diskografi:

1980 JAZZ ROADS - Cam Jazz CAM504162
1981 ISIS (Art Farmer ile) - Soul Note 121021
1987 SILENCE (Haden, Baker, Higgins ile) - Soul Note 121172
1987 NAIMA (Chet Baker ile) - Philology
1987 MY FUNNY VALENTINE (Chet Baker ile) - Philology
1987 BLUE AND GOLDEN - Demon 7019
1988 BLEW (Lee Konitz ile) - Philology
1988 LITTLE GIRL BLUE (Chet Baker ile) - Philology
1988 THE HEART OF THE BALLAD (Chet Baker ile) - Philology W.020
1989 SOLITUDES (Lee Konitz ile düet) - Philology W.028
1990 BELLA (Rava, Pietropaoli, Gatto ile) - Philology W.064
1990 PHIL'S MOOD (Phil Woods ile) - Philology
1991 ELSA (The Ferrara Concert, Phil Woods ile) - Philology W.206
1991 LIVE at the Corridonia Jazz Festival (Phil Woods ile) - Philology W.211
1984 NEW LANDS - Timeless SJP211
1984 AUTUMN SONG - ENJA 4094
1985 WHAT'S WHAT (piano solo) - YVP 3006
1986 TRIO, vol. 1 - YVP 3007
1986 DEEP DOWN (Marc Johnson, Joey Baron) - Soul Note 121121
1987 MOON PIE - YVP 3011
1988 TRIO, vol. 2 - YVP CD 3015
1988 THE HEART OF THE BALLAD - Philology W20
1988 SOLITUDES - Philology W28
1989 NO MAN'S LAND - Soul Note 121221
1990 PARISIAN PORTRAITS (piano solo) - IDA Records IDA 026
1990 FIRST SONG (Charlie Haden, Billy Higgins) - Soul Note 121222
1990 THE DREAM BEFORE US - IDA Records IDA 028
1991 TRIOLOGUES, vol. 3 - YVP 3026
1993 NAUSICAA (Enrico Rava ile) - Egea SCA037
1993 UNTOLD STORY - IDA Records IDA 036
1995 FLUX AND CHANGE (Paul Motian ile düet) - Soul Note 121242
1995 TRIOSCAPE, vol. 4 - YVP CD 3050 Ascoltalo!
1995 SEAWARD - Soul Note 121272
1996 THE NIGHT GONE BY - AlfaJazz (Japan)
1997 LIVE IN GERMANY, vol. 5 - YVP 3059
1997 MA L'AMORE NO (Ada Montellanico ile) - Soul Note 121321
1997 THE KINGDOM (M.Vinding, A.Riel) - Stunt 19703
1998 UN'ALBA DIPINTA SUI MURI - Egea SCA070
1999 CON INFINITE VOCI - Egea SCA071
2000 MULTIPLE CHOICE, vol. 6 - YVP 3079
2000 LIVE IN SWITZERLAND - YVP 3083
2000 RACCONTI MEDITERRANEI (M.Johnson, G.Mirabassi ile) - Egea SCA078
2000 CANTO NASCOSTO - Egea SCA080
2000 DON'T FORGET THE POET - Challenge CHR70065
2000 ALONE TOGETHER - Challenge CHR70070
2000 PLAYS THE MUSIC OF W.SHORTER - Challenge CHR70083
2000 IMPROVISED FORMS FOR TRIO - Challenge CHR70084
2001 EVANS RIMEMBERED - Via Veneto VVJ031
2001 PLAY MORRICONE (M.Johnson, J.Baron ile) - Cam Jazz CAM504425
2002 PERUGIA SUITE - Egea SCA093
2003 ONE LONE STAR, vol. 7 - YVP 3104
2003 CURRENT CONDITIONS (M.Johnson, J.Baron ile) - Cam Jazz CAM7756
2003 TRASNOCHE (M.Johnson ile) - Egea SCA098
2003 FELLINI JAZZ - Cam Jazz CAM7761
2004 DOORWAYS (P.Motian ve C.Potter ile) CAMJ 7765-2
2004 DUOLOGUES (Jim Hall ile) Cam Jazz CAMJ 7774-2
2005 SPECIAL ENCOUNTER (C.Haden, P.Motian ile) Cam Jazz CAMJ 7769-2
2005 PLAY MORRICONE 2 (M.Johnson, J.Baron ile) Cam Jazz CAM 7763-2

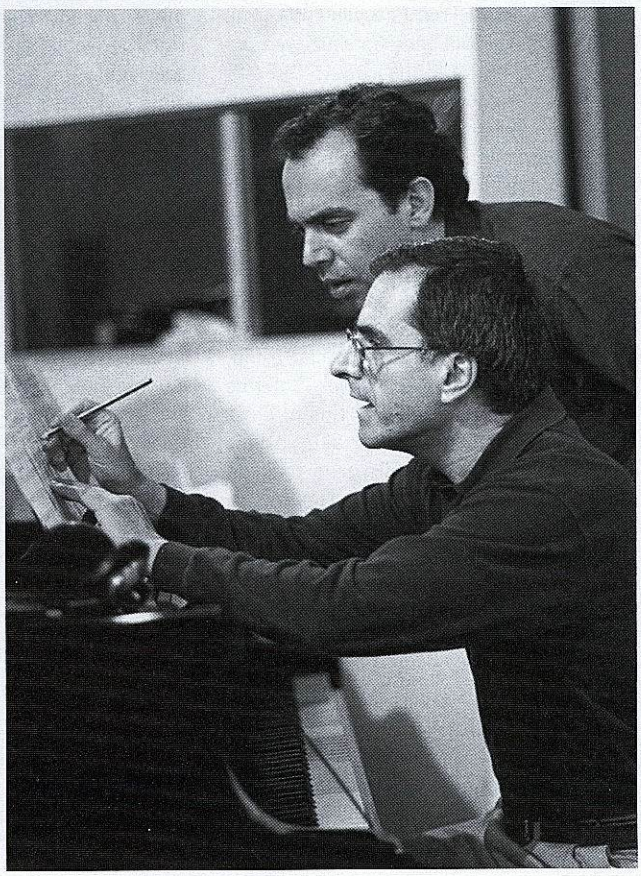

Heymi Bahar
heymibahar@superonline.com

Anatomy of the Ship

Jazz Şehirleri: Londra

Sanayi Devrimi ve Queen Mary ile Jazz'a Doğru...

27 Mayıs 1946, saat: 06.43 **Londra Tren İstasyonu'nda** uzun pardösülü genç bir müzisyen dumanların altında 06.45'te Southampton'a hareket etmesi gereken treni bekliyor. Tam 2 dakika sonra etraftaki dumanlar göz gözü görmeyecek şekilde bulut gibi büyüyor, çok alışılmış bir durum; tren zamanında peronunda... Genç adam elinde tenor saksofonuyla trene biniyor. Yaklaşık 3 saatlik bir yolculuğun ardından tren istasyona yanaşıyor, saat: 9:45. Genç adam trenden adımını attıktan sonra dışarıdaki deniz havasını içine çekip, limana doğru yürümeye başlıyor. Belki de hayatında gördüğü en büyük liman, biraz ilerledikten sonra karşısına akla hayale sığmayacak kocaman bir gemi çıkıyor. Genç adam elini saksofon kutusunun içine atıp biletini çıkarıyor ve kendi kendine: "Acaba doğru yerde miyim?" diye soruyor. Biletin üstünde: "**Queen Mary** dünyanın en büyük gemisi Southampton-New York her Pazartesi ve Çarşamba 10.45 hareket ile" yazısını okuyor. Bu küçük hikaye İngiltere jazz'ının ilk müzisyenleri arasında sayılan **Ronnie Scott**'ın Amerikan jazz'ı ile tanışmasının başlangıcı olarak tanımlanabilir. Scott 1946-1950 yılları arasında Queen Mary gemisinde 10 arkadaşı ile geminin içerisinde yapılan balolarda jazz çalmaya başladı. Gemi New York'a vardığında, yeniden yükleme aşamasında Scott ve arkadaşları New York sokaklarında dolaşıp dünyanın en ünlü jazz müzisyenlerini dinledikten sonra Southampton'a geri dönüş yolunda yaptıkları müziği geliştiriyorlardı. Gemi'nin sürekli müşterileri olan yolcular yapılan müziğin kalitesinin arttığını her geçen yolculukta fark etmişlerdi bile. İngiltere'de sanayi devriminin incisi olarak görülen ve Queen Mary'de içlerinde olmak üzere inşa edilen gemiler ve buhar sistemiyle çalışan trenler ve bu ulaşım araçlarının periyodik hareket etmesi İngiltere'de sadece ulaşımı geliştirmekle kalmadı, müziğin gelişmesini de sağladı.

Savaş Yılları ve Londra

Aslında Londra'da jazz müziğinin başlangıcı **Quenn Marry'nin** 1936 yılında tamamlanmış olan inşasından biraz daha önceye dayanıyor. Dünya'da en çok insan kaybı olan savaşlarında biri olan I. Dünya Savaşı Londra'da müziğin gelişmesini bir bakıma olumlu etkilemiştir. 1914-18 yılları arasında İngiltere savaşın içinde iken Londra'da kalan ordu mensuplarının ve sivil toplumun tek eğlencesi barlarda yapılan basit müzikti. Bu dönemde kaydedilen şarkıların büyük bir kısmı "çöp" olarak nitelendiriliyor. Bu çöp kayıtların ardından İngiltere hükümeti insanların duygularını etkileyen ve savaş sırasında moral kaynağı olabilecek olan müziklere önem vermeye başladı. Müziği geliştirmek, enstrüman çalmak, bando kurmak ve dans grupları oluşturmak hükümet tarafından resmi olarak desteklendi. Yeni kurulan bandoların çoğu İngiltere Silahlı Kuvvetlerin desteği ile kuruldu ve ordunun içinde yer alan ve zamanında Amerika'da bulunmuş kişiler,

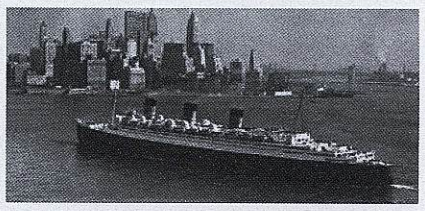

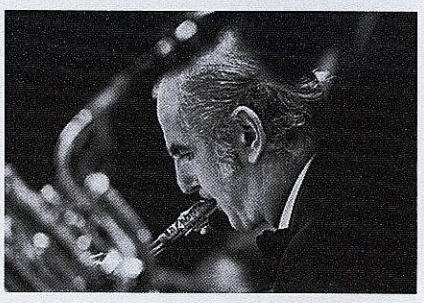

Jazz ve Swing müziğini zamanın Güneş Batmayan İmparatorluğunun eğlence kaynağı olarak, şimdiye kadar hiç yabancı asker ayağı basmamış İngiltere topraklarına getirdiler. Bunların başında Londra'nın merkez bölgelerinde çalan Jimmy Miller'ın başında olduğu **The Blue Rockets**, Kraliyet Hava Kuvvetleri Dans Orkestrası (Orchestra of HM Royal Air Force) diğer bir adıyla **The Squadronaires** ve **No.1 Balloon Centre Dance Orchestra** diğer bir adıyla **Skyrockets** yer alıyordu. Savaş yıllarının ardından 1920'lerin başında Londra'da ünlü Hammersmith Palais'de Amerika'dan gelen Original Dixieland Jazz Bandosu birkaç konser verdi. İngiltere'nin zaferinin mutluluğu Hammersmith gibi Londra'da ve yakınlarında bir sürü binanın faaliyete geçmesine ve buralarda jazz müziği ile insanların eğlenmesini sağladı. II. Dünya savaşı ise Londra'da jazz'ın gelişmesine daha fazla katkıda bulundu. İngiliz Hükümeti'nin Amerika Birleşik Devletleri

ile olan ileri politik ilişkiler müzisyenlerin Londra Devlet Binalarında konserler vermelerini kolaylaştırdı. Böylece jazz'ın doğduğu yer olan Amerika profesyonelleri Londra'ya ayak sıkça ayak basmaya başladılar. Savaş sırası ve savaşı takip eden yıllarda Londra'da profesyonel İngiliz jazz'cıların iş bulabileceği jazz kulüpleri açıldı. I. Dünya Savaşı'nda ordunun Londra halkına dinletmiş olduğu jazz artık herkesin geceleri gidip dinlediği normal bir müzik halini aldı. Her kadar 1940'lı yıllarda Londra Sahnelerinde imitasyon parçalar çalınsa da bu dönemde Amerikalı sanatçılardan etkilenmiş olan **Humphrey Lyttelton, Chris Barber, Sandy Brown, Keith, Ian Christie ve Eddie Harvey** İngiltere'de gelişen jazz'ın öncüleri olmayı başardılar.

1950'ler ve 60'lar

50'ler jazz adına başta Londra olmak üzere tüm İngiltere'nin geçirdiği altın yıllar olarak nitelendirilebilir. 30'lardaki büyük ekonomik kriz ve savaşların ardından hızla zenginleşmeyi başaran İngiltere artık Atlantik'te oldukça popüler bir ulaşım aracı haline gelen **Queen Mary'nin** de büyük yardımlarıyla Amerikalı sanatçılar başta olmak üzere, diğer tüm sanatçıların kayıt yapmaya başladığı bir merkez haline geldi. Ünlü piyanist Mary Lou Willams ve kayıt uzmanı Phil Moore Londra'ya geldiklerinde, İngiltere İş ve İşçi Bakanlığı'ndan İngiliz Orkestrasıyla beraber bir kayıt yapmak için resmi izin istediler. Yabancı sanatçılara açık olan bakanlık bu izni verdi ve bu girişimin ardından İngiliz jazz müziği piyasası hızla gelişimine devam etti. Bu yıllarda Londra'da jazz'ın gelişmesine en çok katkıda bulunan kişilerden biri ise **Savoy Hotel'in** müzik direktörü Carroll Gibbons olarak söylenebilir. Gibbons zamanla otelin adını almış **Savoy Bandolarını** oldukça desteklemiştir. Otel seneler boyunca jazz'ın merkezlerinden biri olmuştur.

Devlet Desteği'nin Önemi...

İngiltere Hükümeti'nin ve Londra Şehri Yönetiminin müziğe olan desteği 1920'de bir eğlence ve moral amacıyla iken artık zenginleşen ülkede müzik dinleyenler için tam bir zevk haline gelmişti. Londra Şehri Yönetimi de halkını memnun etmek için elinden gelen tüm maddi desteği yapıyordu. 1956 yılında **Louis Armstrong'un** ekibiyle beraber Londra'ya ayak basması da o yılın olayı adı altında gazetelerde basılmıştı. Ayrıca Londra'da tüm bu baloları geceleri düzenleyen bir şirket ortaya çıktı, bu şirketin adı ise **Big Show UK** idi. Şu anda sadece Londra'da 15 tane sadece müzik ve eğlence organizasyonları üreten şirket bulunmakta. 1970'lere yaklaşıldığında Londra sahneleri artık belirli bir seyirci sayısı ve kalitesine ulaşmış ve yabancı sanatçıların daha çok ilgisini çekmeye başlamıştı. Bu gelişimin ardından "Oyuncu Değişiklikleri" de hemen görülüyordu. **Sidney Bechet ve Andre Reweliotty** Fransa'dan ve Amerika'dan Londra'ya geldiler ve çalışmalarını bir süre burada sürdürdüler. Bu değişime karşılık olarak ise İngiliz jazz'cılardan Tommy Whittle Amerika'ya, Chris Barber ise Fransa'ya gitti. Bu değişimlere daha sonra Lionel Hampton da katıldı ve Londra da konserler verdi.

Büyük Organizatör...

Eğer bir yerde bir değişim yaratılacaksa bunu birileri üstlenmelidir. Londra'da da eğer bir değişim yapılacaksa bunu üstlenecek organizatör ise çoğu zaman **Harold Davison** oluyordu. Londra'nın pahalı restoranlarında ve otellerinde çalan **Louis Armstrong, Count Basie Lionel Hampton, Dave Brubeck ve Dizzy Gillespie** gibi jazz ustaları bu büyük organizatör sayesinde Londra'da çalıyorlardı. Davison'un yardımıyla kurulan **Jazz Jamboree** adlı orkestra da Londra'da en popüler olmuş ve kaliteli konserlere imza atmış bir orkestradır.

Londra ve Müzik Piyasası

Londra 1980 ve 90'larda dünyanın en büyük müzik piyasası haline geldi. Arka arkaya açılan stüdyolar, müzik okulları, kayıt şirketleri ve **BBC'nin** müziğe olan maddi desteği gelişimin en büyük göstergesidir. Londra aslında şu anda hepimizin dinlediği Alternatif Rock müziğinin kurucu şehri olarak tanınıyor. **Radiohead ve Coldplay** Londra kökenli gruplar, genelde İngilizce şarkı söyleyen tüm gruplar Amerikalı zannedilir ancak biraz araştırma yaptıktan sonra köklerini İngiltere ve özellikle Londra'da bulmak çok zor olmayacaktır. Jazz müziği de Londra'da gelişim göstermeye devam ediyor. Şu anda Londra'da aktif olarak iki jazz festivali düzenleniyor. Birincisi Batı Londra'da yapılan 25. yaşını kutlayacak **Ealing Jazz Festivali** bir diğeri ise geçtiğimiz kasım ayında 13. yaşını kutlayan ve Londra'daki en iyi festival ödülünü olan **Londra Jazz Festivali**. 1996 yılında hayatını kaybeden Ronnie Scott'ın Londra şehrine bağışladığı, 1959 yılında kendi adını verdiği **Ronnie Scott Jazz** Bar hala Londra'nın en önemli jazz barlarından biri. Scott'ın ardından Londra'da jazz barları açıldı. Bunlardan bazı ünlü olanları: **Jazz Café, 606 Club ve Bull's Head olarak** sıralanabilir. 2000'li yıllara gelindiğinde **Jamie Cullum**'dan bahsetmeden geçmek doğru olmaz. 2003 yılında en iyi çıkış yapan star ödülünü alan ve ardından 2005 yılında en iyi erkek sanatçı da dahil olmak üzere en iyi canlı sahne performansı ödülünü de kazanan Cullum şu anda İngiltere'nin göz bebeği. Jazz dünyası tarafından da destekleniyor.

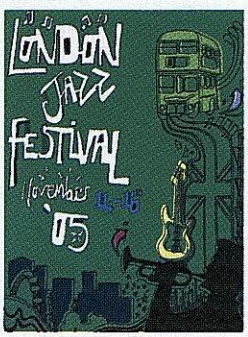

Londra ve Jazz

Queen Mary 11 Aralık 1967 yılında 31 yıllık deniz serüvenini tamamlayıp dinlenmeye çekildi. Artık Londra Tren İstasyonu'ndan 06:45'te Southampton'a kalkan bir tren de yok. Hatta Londra - Southampton yolculuğu artık 2 saat sürüyor. Tren İstasyonunda 40'lı yıllarda bekleyen şapkalı ve uzun pardösülü adamlar artık Londra Müzik stüdyolarında kayıt yapmak için sıra bekliyor, bazıları da jazz barlarında ve festivallerde jazz dinlemek için... Belki İngiltere'nin İsveç gibi kendine özgü bir jazz stili oluşamadı ancak bunun nedenini Amerika ile kültürlerinin benzerliği olarak söylemek mümkün. Aslında Londra örneği bizlere 1920 yıllardan beri Devlet'in müzik üzerine nasıl bir politika izlediğini ayrıca kurumların maddi olarak müziği nasıl desteklediğini anlatıyor. Sabır istek ve jazz'ı hissetmek geliştirmek için yapılan sadece bu...

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Philadelphia, ABD'nin en eski şehirlerinden...

Her ne kadar jazz şimdiye kadar birçok zamanda New York, Chicago veya New Orleans ile özdeşleştirilmiş olsa da, Philadelphia, barındırdığı müzisyenler, mekanlar ve jazz'ın gelişimine yaptığı katkı bakımından bu eyaletlerin/şehirlerin yanında, tarihe tanıklık etmiş, önemli bir şehir olarak yükseliyor. Sun Ra, John Coltrane, Philly Jo Jones, Dizzy Gillespie gibi dev müzisyenlerin uzun yıllar boyunca yaşadığı ve çalıştığı bu şehir, günümüzde de birçok müzisyene ev sahipliği yapıyor, son derece yoğun bir gece hayatı ve müzik atmosferini yaşatıyor.

Her ne kadar jazz, başta şehirlerden uzakta, kasabalarda yayılmış olsa da, aslında sonra şehirlerin atmosferinde gelişmiş, Amerika'daki büyük şehirlerin olduğu gibi, karmaşıklaşmış ve daha farklı bir dinleyiciye hitap etmeye başlamış. Her ne kadar New York kadar kozmopolit, New Orleans veya Louisiana kadar sıcak ve sempatik olmasa da, bu şehir, jazz'ın kalbinin attığı merkezlerden biri olmuş.

Aslında Philadelphia ile jazz arasındaki ilişki, sanılandan çok daha geriye gidiyor. Yaklaşık bir yüzyıl önce, Philadelphia'da doğan Joe Venuti ve gitarist Eddie Lang, jazz'ın yeni doğduğu zamanlar birlikte çalışarak hem jazz'ın gelişimine katkıda bulunmuş, hem de şehirdeki jazz yaşamının ilk adımlarını atmış.

Özellikle Latin müziğiyle olan yakın ilişkisi, bossa nova'nın Amerika'da tekrar doğuşuna katkıda bulunmuş olan Stan Getz de Philadelphia doğumlu. Dizzy Gillespie ise, ilk kayıtlarını bu şehirde yaparak, müzik kariyerine Philadelphia'da başlıyor. Trompetçi Clifford Brown ve saksofoncu Jimmy Heath de Philadelphia'da uzun yıllar yaşayan ve bu şehrin müzik hayatında büyük yeri olan ünlü jazz müzisyenleri.

Philadelphia ve jazz demişken, John Coltrane'den bahsetmemek olmaz. Lise eğitiminden sonra Philadelphia'ya yerleşen Coltrane, burada çeşitli gece kulüplerinde çalışmaya başlıyor ve kısa bir süre sonra da birçok farklı ünlü müzisyenle çalmak üzere bu şehirden ayrılmak zorunda kalıyor. 1940'lar ve 1950'ler boyunca çeşitli dönemler için Philadelphia'ya gelen ve burada çalan Coltrane, bu şehirde bulunduğu süre içerisinde, şehrin müzikseverlerce dolup taşmasına sebep oluyor.

Sonraları ise Sun Ra, topluluğuyla birlikte Philadelphia'ya taşınarak, 1970'lerden itibaren burayı alternatif bir müzik mekanı haline getiriyor. Aynı süre içinde şehrin jazz atmosferi tekrardan canlanıyor ve yine hem müzisyenlerin hem de müzikseverlerin akınına uğruyor.

Philadelphia'nın kısa bir tarihinden bahsettikten sonra, biraz da günümüzde şehirdeki mekanlara bakalım. Eskisi kadar çok olmasa bile, şu anda düzenli olarak hem yerel hem de Amerika çapında ünlemiş müzisyenlerin çıktığı yerler var şehirde. Zanzibar Blue, bu yerlerin arasında en pahalısı ve en lüksü olarak göze çarpıyor. Chris' Jazz Cafe, Philadelphia's Clef Club ve Ortlieb's Jazzhaus ise, daha çok yerel müzisyenlerin haftanın her gecesi sahne aldığı, hem yerel halk tarafından, hem de Philadelphia'ya gelenlerin en çok ziyaret ettiği jazz kulüpleri arasında yer alıyor.

Kısa bir süre önce Philadelphia ziyaretim sırasında Ortlieb's Jazzhaus'a giderek, hem oradaki müzisyenleri dinleme fırsatını buldum, hem de sahibi Pete Souders ile kısa bir sohbet gerçekleştirdim.

Aslında, ülkemizde görmeye alıştığımız jazz kulüplerine benzemiyor Ortlieb's. Eskiden yan taraftaki bira imalathanesindeki çalışanların sıklıkla gittiği bir bowling salonu olan mekan, şimdiki sahibi Souders tarafından uzun yıllar önce satın alınarak bugünkü kulüp haline getirilmiş. Bu sebepten ötürü, kapıdan girdiğiniz zaman uzun ince bir salonla karşı karşıya kalıyorsunuz. Sahne bu salonun tam ortasında, masalar ise sahnenin olabildiğince etrafına yerleştirilmiş. Tabi sahne dediğimiz de, yerden sadece 10–15 cm yükseltilmiş bir platform. Müzisyenlerle dinleyiciler arasında bu kadar az seviye farkının olması, bunun yanı sıra ses sisteminin çok da gelişmiş olmaması, sanki müzisyenler dinleyicilerin arkadaşıymış da, onlar için çalıyormuş izlenimini veriyor insana. Konser havasında olmayan canlı performansın en büyük öğesi tabii ki doğaçlama. Elinde enstrümanıyla gelen konuklar, bir şarkı için bile olsa, sahneye çıkıp jam session'a katılabiliyor. Eğer diğer müzisyenlerle iyi anlaşır, izleyiciler tarafından da beğenilirse, birkaç parçada daha topluluğa katılabiliyor konuklar.

Bütün bunlardan ötürü, insan kendisini evinde hissediyor. Tabi, genelde dinleyicilerin kendi aralarında konuşması, tabak çanak gürültüleri müziği rahat dinlemenize engel olabilir, ama yine de eğer sahneye yakın bir masada oturuyorsanız, müzisyenleri yakından takip edebilir, müziğin keyfine varabilirsiniz.

Ziyaretim sırasında, birçok Amerikalı üniversite öğrencisiyle tanıştım, yarısından çoğunun Afrika kökenlilerin oluşturduğu, yaklaşık yüzyıllık bir jazz tarihine sahip olan şehirde yaşayan eğitimli gençlerin jazz hakkında çok da bilgili olmaması beni şaşırttı. Burada, jazz'ın sadece belirli bir kitleye hitap ettiğine hiç şaşırmamak gerekli, aynı şekilde doğum yerinde bile jazz, sadece kısıtlı ve entelektüel bir kitleye hitap ediyor ve bu kitle tarafından ilgi gösteriliyor.

Jazz'ın ortaya çıktığı, tarih boyunca birçok müzisyene ev sahipliği yapan bu şehirle ülkemizdeki birçok şehri karşılaştırdığımızda, aslında özellikle büyük şehirlerimizde olmak üzere, yeni mekanların açılmasıyla, dünyaca ünlü müzisyenlerin ülkemizi ziyaret ederek konserle vermesiyle ve uluslararası jazz festivallerinin düzenlenmesiyle ülkemizde jazz'ın ne denli hızlı geliştiğini görebiliyoruz. Tabi ki temennimiz, bu gelişimin durmadan, hatta hızlanarak sürdürülmesi, bu sırada da ülkemizde yetişen genç nesle daha çok fırsatlar tanınarak, ülkemizin jazz yaşamının daha da renklendirilmesi.

Altı kat sanat!

Akbank Sanat, Beyoğlu'nda sizleri bekliyor.

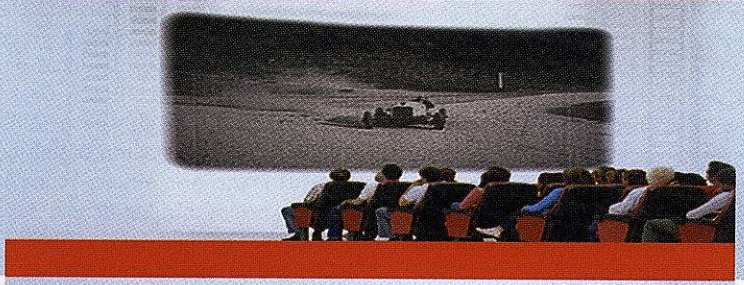

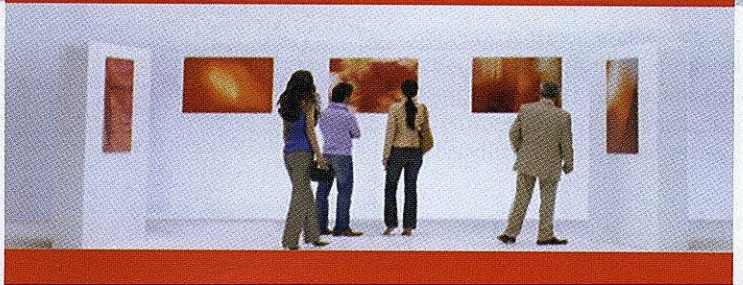

Bilgi için →0212 252 35 00/01→www.akbanksanat.com

AKBANK SANAT

Sevin Okyay
vinvin@e-kolay.net

Lester
Şehri Terk Etti

Polisiye yazarlar içinde jazz sevenlere de rastlanır. Örneğin, Michael Connelly'nin, gönlümüzde özel bir yeri olan kahramanı Hieronymus Bosch, jazz sever. Hatta Connelly, hayali bir söyleşide onu imtihan edip Bosch'u kızdırır. Ama kahramanımız gene de çalınan her parçayı tanır, çalanı ve kaydı bilir. Connelly bir yana, genelde gerilim edebiyatının en büyük jazz tutkunu, daha çok korku sularında dolaşan Peter Straub'dur. Onun bir hikâyesi; Geoff Dyer'ın "But Beautiful" adlı kitabında Young'a ayrılmış bölüm; biraz da Bertrand Tavernier'nin, kahramanı için en çok ondan ve Bud Powell'dan esinlendiği "Round Midnight"ı, benim için Lester Young demektir. Elbette o yumuşak, kırık, güzel "sound"la birlikte. Belki "Round Midnight" Charlie Parker'ı da biraz akla getirir. İkisi de Mart ayında bu dünyadan ayrılmışlardı zaten. Jazz'cıların çok daha incitici, sarsıcı, hatta mahvedici sorunlar yaşadıkları bir dönemin acı çekmiş müzisyenleri...

Biz izninizle bu ay burada Lester Young'ı anıyoruz. Bütün saksofoncuların başkanı olduğu için, sevgili arkadaşı (acı çekme yoldaşı) Billie Holiday'in yakıştırmasıyla "Prez /President /Başkan" (o da Holiday'e "Lady Day" diyerek iltifatı iade etmişti; zaten kadınlara "lady" derdi) ya da başından hiç eksik etmediği yuvarlak yassı şapkalar nedeniyle "Pork Pie Hat". Peter Straub'un hikâyesinin adı da budur zaten.

Jazz'ı tutkuyla seven bir üniversite öğrencisi New York'a gelince, uzun süre önce öldü sandığı efsanevi bir saksofoncunun bir East Village kulübünde çaldığını öğrenir. Hayranlık içinde geceler boyu onu izler. Jazz'cı onunla bir söyleşi yapmayı kabul edince de bu fırsatın üstüne atlar. Cadılar Bayramı gecesini bu söyleşiyle geçirirler, ölmekte olan usta ona olağanüstü bir hikâye anlatır: onun on bir yaşında olduğu yılın Cadılar Bayramı, yoksul bir mahallede haykıran beyaz bir kadın, bir katil ve kolunda tuhaf bir bohçayla kaçan kimliği meçhul bir adam üzerine bir hikâye. Sonuçta "Pork Pie Hat", yazarın "The Hellfire Club"ı gibi, hikâye içinde bir hikâye. Bir jazz hayranı kahramanından bir söyleşi ister, istediğinden fazlasını bulur. Adı geçen kahraman ise içki, depresyon ve yetersiz beslenme nedeniyle, ölümün eşiğindedir.

Ama esas olarak temelinde jazz var, tabii. Peter Straub, "Pork Pie Hat" için "The Sound of Jazz" videosundaki "uzun bir an"dan esinlendiğini söylüyor. "1957 ya da 1958'de, birçok büyük jazz'cıyı bir stüdyoda biraraya getiren ve tam bir saat boyunca onları istediklerini çalmaya bırakan canlı bir televizyon yayınıydı. Bitiminden az önce, Billie Holiday bir tabureye tüneyerek; Ben Webster, Vic Dickenson, Jo Jones, Coleman Hawkins, Roy Eldridge, Rex Stewart ve –hepsinden öte- hayatının sona ermesine sadece birkaç ay kalmış, berbat durumda olan tenor saksofoncu Lester Young'dan oluşan efsanelerin arasında, kendi bestelediği "Fine and Mellow" adlı blues parçasını söyledi...."

"Lester Young, sonlara doğru ortaya çıktı. Ayağa kalkıp da mikrofona doğru gitsin diye birinin onu arkasından itmesi gerekti. Saksofonun kamışını yalayıp enstrümanı ağzına yerleştirmesini görebiliyordun. Sonra, bir cümleden diğerine bir tür öte dünya ihtişamı ile giden, karmaşadan uzak bir blues korosu çaldı. Bir notanın, çoğu kez tam bir notanın bir başkası tarafından, ağır ağır izlenmesinin mekanizmasında hüzün, kırık bir kalp ve sadece bilgelik diyebileceğim şey vardı. Oradaydı, vaktiyle çevresindeki her şeyi dehası sayesinde değiştirmiş olan bu muazzam müzisyen, şimdiki bu yıkıntı, bu insan enkazı, güçlükle çalıyordu, ama bir kademeden diğerine ilerledikçe daha da kusursuz, daha da derin bir hal alan bir bildiri sunuyordu. Her izlediğimde ağladım ve defalarca izledim. Arkadaşlarıma çaldım ve izlettim. Sonunda, merak ettim: böyle birini böyle bir yere ne getirir, onu buraya ne getirdi? "Pork Pie Hat"in başlangıç noktası budur."

Lester Young'ın kısa ömründe, onu inciten çok şey olmuştur ama orduda geçirdiği günler, onun hayatını ve müziğini resmen ikiye ayırdı. Kimine göre, Lester ordudan ayrıldıktan sonra bir daha asla eskisi gibi çalamadı. Kimine göre de bu iddia, onu zaten sevmeyen jazz yazarlarının, eleştirmenlerinin yakıştırması. Gerçek şu: Lester Young, 1944 Eylül'ünde Jo Jones ile birlikte Los Angeles'ta, Basie Orekstrası'ndayken askere alındı. Glenn Miller ve Artie Shaw gibi bandoların başına getirilen beyaz jazz'cıların aksine, Young'ın değil müzisyenlerle birlikte olmak, saksofonunu çalmasına bile izin verilmedi. Ft. McClelland'da askerliğini yaparken, arka arkaya iki olay meydana geldi: eşyaları arasında marihuana ve içki bulundu ve dolabındaki bir fotoğraf yüzünden, ordu onun beyaz bir karısı olduğunu öğrendi. Orduya göre, yukarıdaki sıra geçerli; Geoff Dyer ve

Kısacık bir hayat

1909 - Lester Young Woodville, Mississippi'de doğdu
1928 - Aile grubunu terk etti, tenor saks çalmaya başladı
1932 - "The Thirteen Original Blue Devils"a katıldı
1936 - 9 Ekim'de, Count Basie ile ilk kaydını yaptı:
"Oh, Lady Be Good!"
1937 - Honeysuckle Rose
(Count Basie ve Orkestrası ile, Decca, 1937)
1937 - Pagin' the Devil (Kansas City Six ile, Commodore, 1938)
1939 - Twelfth Street Rag
(Count Basie ve Orkestrası ile, Vocalion, 1939)
1944 - Lester askere alındı
1956 - This Year's Kisses (Norgran, 1956)
1957 - Televizyonda "The Sound Of Jazz" programına çıktı
"Polka Dots and Moonbeams"i çaldı
(Count Basie ve Orkestrası ile, Verve, 1957)
1959 - 15 Mart'ta öldü..

başka birkaç yazara göre, tam tersi. Karısının resmi bulunduktan sonra işitmediği hakaret, yemediği ceza kalmadı. Tamamen ırkçılıktan kaynaklanan bir kötü muamele gördü. Askeri mahkemeye çıkarıldı, suçlamaları reddetmedi, mahkum oldu. Bir yıl hapiste kaldı, 1945'te, onur kırıcı bir terhis olayı meydana geldi. Hapisteki günleri için "D.B. Blues" adlı bir beste yaptı.

Coleman Hawkins'le birlikte swing çağının en etkin saksofoncularından olan Lester Young, tamamen kendine ait bir "sound"a sahiptir. Gerçi, taklitçilerinin ondan çok beğenildiği bir dönem oldu ama, o hava gibi hafif, yumuşacık, sıcak üfleyişi ve melodik doğaçlamalarıyla, daha boğuk sesli, daha armonik Coleman Hawkins'ten (ki, kendisine de saygımız sonsuzdur) ayrılır. Bir Young kaydı dinlerken, eğer biraz aşinası iseniz, çalanın o olduğunu hemen anlarsınız. Swing'ci Young'un kadife gibi tonu ve süratli artikülasyonunun, bir sonraki bebop kuşağının saksofoncuları, özellikle Charlie Parker üzerinde hayli etkisi olmuştur. Stan Getz de Young'dan çok esinlenmiştir. Öte yandan, Coleman Hawkins'ten çok farklı bir stilde çalması, herkesin Hawkins gibi çalmaya çalıştığı günlerde işini hayli zorlaştırmıştı. Robert Altman'ın "Kansas City"sini gördüyseniz eğer, onların kapışmasına da tanık olmuşsunuzdur. Count Basie, Lester Young, Coleman Hawkins, Mary Lou Williams, Jimmy Rushing, adları verilmeden günümüz jazz'cılarınca canlandırılır. Adı olan jazz'cılardan biri, alto saksı hep boynuna asılı, tutkuyla jazz'cıları dinleyen, 14 yaşındaki ortaokul öğrencisi Charlie Parker'dır. Count Basie, henüz keşfedilmeyi bekler, Lester Young ise, geleceğin bir yıldızıdır.

New Orleans civarında büyümüş Lester, devrin en büyük jazz merkezlerinden Kansas City'ye 1933'te yerleşmişti. Onca yerde çaldığı halde, belki de en doğrusu ona "Kansas City jazz'cısı" demektir. Daha önce, babası Willis Handy Young'ın grubuyla çalıyordu, müzisyen bir ailenin oğluydu. Saksofondan önce keman, trompet ve davul çalmayı öğrenmişti. Sonra alto saks çalmayı öğrendi, tenora geçmeden önce uzun süre alto çaldı. Babası ile turnelere çıktı, ta ki o Jim Crow yasaları denen ırk ayrımı yasalarını uygulayan Güney Eyaletlerinde bir turne bağlayana dek. Babasından 19 yaşında bu yüzden ayrıldı, nankör ve sadakatsiz muamelesi gördü. Az konuşan bir adamdı, kimseye özel sorunlarını anlatmaz, kararlarının nedenlerini açıklamazdı. O zaman da anlatmadı. Daha sonra, 1934'te birlikte çalmaya başladığı, 1936'da büyük Basie orkestrasını birlikte kurduğu Count Basie'den ayrıldığında da benzer suçlamalarla karşılaşacaktı. Buna karşılık, Young'ın stili, daima Basie orkestralarına bağlanacak olan geleneksel swing stilidir. İlk Basie grubunun stili ise, Young'un ve Hawkins'i taklit eden Herschel Evans'ın zıt tenor stilleri üzerine kuruluydu. Young kısa sürede grubun en parlak solistlerinden biri oldu. Basie'nin küçük grubu Kansas City Five'da da nefis klarnet soloları vardır. O sıralarda Billie Holiday'in Teddy Wilson'la yaptığı kayıtların bazılarında da çalmış, şarkıcı ile özel bir müzik ilişkisi ve sonuna kadar devam eden bir dostluk kurmuştu.

Ken Burns'e ve onun PBS için yaptığı jazz film serisine göre, Young'ın sırrı basitti. "Özgün olacaksın, adamım." Oysa o, jazz'da uyum ve benzerliğin yüceltildiği bir devirde, büyük orkestralarda yükselmişti. Gene Burns'e göre, onun vahşi bireyciliği de, su gibi akan tonu da, Young'ı çalıştığı gruplardaki diğer elemanlardan, "cool'un ruhu" olarak ayırıyordu. Sonuna kadar swing yapıyordu, ama "cool" kalıyordu. Young, kırklı yıllarda kendi gruplarıyla çalışmaya başladı, ondan sonraki yaklaşık yirmi yıllık dönemde taklit edilmez çalışının yüzlerce taklitçisi oldu. Ölümüne yakın, bu taklitçilerin kendisinden iyi eleştiri almaları çok kalbini kıracaktı.

Oysa Lester, hayatının son on dört yılında, İkinci Dünya Savaşı öncesi yıllara göre daha üretken olmuştu. Peki, jazz yazarlarının çoğu bunu niye görmezden geldi? Young'ı niye sevmiyorlardı? Lester Young'ın anlaşılmayışının nedenlerinden biri de kendini anlatmaktan kaçınmasıydı. Söyleşi yapmayı sevmezdi, gazetecilere güvenmezdi. Güvenmediği kişileri kendi çevresinden uzak tutardı. Bunu sağlamak için, sadece dostlarının anlayacağı bir dil icat etmişti. Yabancılar, bu kişisel argodan da, onun farklılığından da hazetmezdi.

Bu dünyadan 15 Mart 1959 sabahı ayrıldı. Jazz eleştirmeni Leonard Feather, Young'ın cenazesine birlikte gittikleri Holiday'in, "Şimdi de sıra bende," dediğini söylüyor. Gerçekten de Holiday, dört ay sonra 44 yaşında öldü. Charles Mingus, giden dostu Lester'a, ölümünden birkaç ay sonra bir ağıt yaktı: "Goodbye Porkpie Hat". O sıralar Art Blakey'nin Jazz Messengers'ında olan Wayne Shorter ise, ağıtları ikiledi: "Lester Left Town". Evet, Lester şehri terk etti, şehir de bir daha onun gibisini göremedi.

Sezgi Olgaç
İllustrasyon: Duygu Yegül

İyi ki doğdun Ella!

Doğumunun üstünden 90, ölümünün üstünden 10 yıl geçti. Ama o hala "First lady of song" lakabının tek sahibi. Ağzından çıkan her nota, aldığı her derin nefes, yaptığı her phrasing, söylediği her ballad, yaptığı her solo ve her şarkının sonunda söylediği o çocuksu "Thank you!" sözleri ile Ella, hala benzersiz. Ve işte 25 Nisan 1918 tarihinde doğmuş olan bu muhteşem kadını bir kez daha anımsamak için, biraz yaşam öyküsünden kısa notlar, biraz da zor sorulara verilen samimi cevaplar...

New York Yonkers'ta gencecik bir dansçı... Henüz 16 yaşında. Harlem'deki Apollo Theatre'da gerçekleşen "Amatörler Gecesi" isminde bir yarışmaya katılıyor. Tek yapması gereken, sahneye çıkıp dans etmek ve onun da o güne kadar yaptığı tek şey bu. Ama kendisinden önce sahneye çıkan "Edwards Sisters" isimli dans ikilisi, şovlarıyla ortalığı darma duman edince, ona yapacak tek bir şey kalıyor. Orkestraya dönüp, Hoagy Carmichael'ın Judy isimli şarkısını çalmalarını istemek. Böylece herkesin ağzını açık bırakan o ses, ilk olarak Apollo Theatre'ın duvarlarında yankılanmaya başlıyor. Ve o gece Ella, hayatı boyunca kazanacağı sayısız ödülden ilki olan 25 doları da yanına alarak, müzikal yolculuğuna başlamış oluyor.

O geceden sonra Ella, daha önceleri "kadın şarkıcı istemediğini" söyleyen davulcu Chick Webb'le tanışıp Chick Webb Orchestra'yla birlikte söylemeye başlıyor. En büyük ilgiyi de 21 yaşında söylediği A-Tisket, A-Tasket ile yakalıyor. İşte Ella Fitzgerald'ın yaşam öyküsünün anlatıldığı "Something to live for" adlı dökümanterde o günler için söyledikleri: "O günlerde yapılmış kayıtları dinlediğimde şunu farkediyorum: Tıpkı olduğum gibi söylediğimi... Küçücük bir kız gibi. Gerçekten de o günlerde küçük, cılız ve çocuksu bir sesten başka bir şey değildim, ama o küçük, cılız ve çocuksu sese çok şey borçluyum, çünkü o olmasaydı bunların hiçbiri de olmayacaktı."

1939 yılında Chick Webb'in ölmesiyle birlikte Ella ilk hocasını, en iyi arkadaşını ve en büyük yol göstericisini kaybediyor. Bu kaybın onda yarattığı boşluk hissiyle ani bir evlenme kararı alıyor. Başarısız bir evlilik olan bu ilişkisinden hemen sonra toparlanıyor ve bu dönemde müzikal olarak da yaşadığı duraklamayı üzerinden atıp, yoluna yeniden devam etmeye başlıyor. Ve 1940'larda solo kariyerine başlıyor.

Swing orkestraları döneminin, yerini Bebop'a bıraktığı yıllarda Dizzy Gillespie ile tanışıyor. O günleri "Aldığım en iyi eğitimdi." diye özetleyen Ella'nın doğaçlama yeteneği, o sıralarda doruğa ulaşıyor. A-Tisket, A-Tisket ile başladığı müzikal yolculuğuna, artık yer aldığı orkestralardaki bütün enstrümanları taklit ederek, karşısındaki müzisyenin çaldığı her cümleye, teorisi ne kadar karmaşık olursa olsun, aynı şekilde karşılık vererek devam ediyor. Öte yandan bütün müzikal yükselişinin yanında Ella bebop günlerinde yepyeni bir şey daha buluyor. Aşık olduğu basçı Ray Brown ile evlenip Ray Brown, Jr. adını verdikleri bir çocuğu evlat ediniyor.

Sonraları, prodüktör Norman Grantz tarafından fark edilmesiyle Ella için yepyeni bir dönem başlıyor. Norman Grantz, Ella'yı fark edişini, onu bir televizyon programında takdim ederken, oldukça eğenceli bir şekilde anlatıyor. "1941 yılında Phillharmonic günlerine başladığım zaman, Chick Webb Orchestra'sında yer alan hemen herkesin Phillharmonic'te çalmasını sağladım. Bir tek kişi hariç: Orkestranın şarkıcısı. Herhalde buradan benim zevkimin ne kadar berbat olduğunu anlayabilirsiniz. Şimdi ise bu hatamı düzeltmek için, günümüzün en iyi jazz şarkıcısı Ella Fitzgerald'ı huzurlarınıza çağırıyorum."

Norman Grantz'in, Ella'nın kişisel menajeri olmasıyla birlikte 1956 yılında Songbook serisinin kayıtlarına başlanıyor. Duke Ellington, Cole Porter, Rodgers&Hart, Irving Berlin, George&Ira Gershwin, Harold Arlen, Jerome Kern, Johnny Mercer gibi dönemin en önemli bestecilerinin şarkılarını seslendirdiği bu 8 albümlük seri, hem bu müzisyenler hem de Ella hayranları tarafından büyük ilgi görüyor. Soz yazarı Ira Gershwin, Songbook albümlerinin onda bıraktığı etkiyi "O söyleyene kadar şarkıları-

mızın bu kadar güzel olduğunu bilmiyorduk." sözleriyle özetliyor. Ella'nın Norman Grantz ile olan müzikal birlikteliği, ona aynı zamanda Avrupa'nın birçok ülkesinde ve daha sonra toplamda 26 kere sahne alacağı Carnegie Hall'da konser vermesini de sağlıyor. Bu dönemde Ella'nın çeşitli konserlerinde kaydedilen, Ella at the Opera House, Ella in Rome, Ella in Berlin ve Ella and Duke at the Cote D'Azur gibi albümler, Ella'nın unutulmaz performanslarının ölümsüzleştirildiği albümler olarak tarihe geçiyor.

Birçok kez başka müzisyenlerle ortak albümler kaydeden Ella için bu isimlerin başında Louis Armstrong, Count Basie ve Duke Ellington ve Joe Pass geliyor. Hayatı boyunca birçok müzisyenin eşlik ettiği Ella için en önemli isimler arasında Roy Eldridge, Dizzy Gillespie, Herb Ellis, Tommy Flanagan, Oscar Peterson, Lou Levy, Paul Smith yer alıyor.

Bundan sonra dünyanın dört bir yanında yorulmaksızın konserler veren, Stockholm, Hamburg, Montreaux, Mexico City, Budapeşte, Tokyo, Berlin, Londra ve daha birçok yerde efsanevi sesini ve müzikal yeteneğini insanlarla paylaşan, bu arada onlarca televizyon programına katılmayı ihmal etmeyen, arşivlerde unutulmaz izler bırakan Ella, yavaş yavaş yorulduğunu ve dahası, hasta olduğunu hissetmeye başlıyor. Diabet, gözlerinin görme yeteneğini iyiden iyiye kaybetmesi ve iki bacağının birden kesilmesini takip eden yıllarda, giderek daha da çok hastalanıyor.

Verilen ilk Grammy'ler de dahil olmak üzere toplam 13 kez Grammy ödülüne layık görülen Ella'nın albümleri dünya çapında 40 milyon sattı. Sahip olduğu bu varlıklı hayatın içinde, kuzenlerinin ve kız kardeşinin vefatı üzerine de yeğenlerinin sorumluluğunu üzerine almayı ihmal etmedi. 15 Haziran 1996 tarihinde, Beverly Hills'teki evinde yaşama veda etti.

Şarkı söylemek üzerine duyduğum en nefis sözlerden birine imzasını atarak, "Şarkı söylemekten daha güzel olan tek şey, daha çok şarkı söylemektir" demiş olan Ella'nın neredeyse bir asırdır kulaklarımızdan eksilmeyen sesi, şüphesiz dinlenmeye hep devam edecek. Söylediği şarkılar hep zamanın ötesinde olacak, yaptığı sololar hep kusursuzun var olabildiğinin bir kanıtı olarak kalacak. Her 25 Nisan'da sanki yakın bir arkadaşımmış gibi doğum günü aklıma düşüveren Ella'ya, sanırım bu yıl bu yazıyı armağan etmiş oldum. Bir de fırsatım olsaydı kendisine başlarda onu ne kadar çok taklit ettiğimi, sonradan da bu çabanın ne kadar nafile olduğunu anladığımı itiraf etmek isterdim. Ve sanırım, inci kolyeleri en az benim kadar sevdiği için, ona bir inci kolye hediye ederdim.

Ve sözlerimi şöyle bitirirdim:

İyi ki doğdun Ella.

Siz olsanız Ella'ya doğumgününde ne alırdınız?

*** Sibel Köse**
Çocukluğu çok kötü geçtiği için, ona dünyanın en leziz ve büyük ve kırmızı ve tatlı elma şekerini hediye etmek isterdim.

*** Can Ayer**
Bir basketbol topu, spor ayakkabısı, eşofman falan almak isterdim. Biz küçükken Beyaz Gölge dizisinde konuktu ve seyre doyamamıştım.

*** Cem Aksel**
Uzay mekiğinin birine Ella ismini verirdim.

*** Cem Tuncer**
Ona bir kayıt cihazı alırdım. Evde ne biçim şarkılar söylüyordur kimbilir.

*** Nükhet Ruacan**
Hazır kayıt cihazı alınmışken, ben de bir sürü boş kaset alırdım.

*** Bilal Karaman**
Onun için bir şarkı bestelerdim.

*** Bora Çeliker**
Bir kutu çikolata ve koşu bandı alırdım.

*** Kağan Yıldız**
Telefon defteri armağan ederdim.

*** Ferhat Öz**
Enerji içeceği alırdım. Hiç yorulmasın, daha çok şarkı söylesin diye.

*** Sema Özcan**
Çocukları çok seviyormuş. Çocuklarla beraber eğlensin diye önce lunaparka, sonra hep beraber karaoke bara götürürdüm.

*** Nicola Angelucci**
Ella'ya her ne alırsam alayım, onun albümlerini her dinleyişimde bana verdiklerinin yanında hiç kalır...

Kaynaklar:

- **PBS American Masters: Ella Fitzgerald-Something to Live For (DVD/1999)**
- **http://www.ellafitzgerald.com**
- **http://en.wikipedia.org/wiki/Ella_Fitzgerald**
- **http://www.downbeat.com/artists/**

Orhan Kahyaoğlu
orhankahyaoglu@hotmail.com

Freddie Hubbard –The Artist Selects

1960'ların Hubbard'ı, Hubbard'ın Hard-Pop'u

Freddie Hubbard'ın en önemli ayrıcalığı, çok genç yaşta önemli bir trompetçi olmasının yanında, kendine has bir sound'u da kompozisyonları yoluyla aynı zaman diliminde su yüzüne çıkarmasıdır. Onu, jazz'ın birçok önemli trompetçisinden ayıran yanı, tabii ki temiz ve canlı çalması, tekniğindeki parıltı ve hız değildir. Bize sorarsanız en farklı yanlarından biri, trompeti bir tür nefesli enstrüman gibi çalabilmesidir. Diğer ayrıcalıklı maharetiyse, yeni olan bir tonal alanda gezinip kendine has bir trompet lisanı kurmasıdır. Bu ayrıcalıklı stil ve lisanını oluşturduğunda yaşı henüz otuzu bile bulmamıştı. Daha yirmili yaşların hemen başında, jazz'ın çok önemli ustalarının grup ve stüdyo albümlerinde çalmaya başlamış, kendi adına ilk albümü 1960'da henüz yirmi iki yaşındayken çıkarmıştır.

Hubbard'ı ve sound'unu, stilini anarak bu yazıya başlamamızın nedeni, geçen aylarda Blue Note firmasından çıkan seçmeler albümü. "The Artist Selects" adı verilen bu çalışmanın ana özelliği, seçilmiş dokuz Hubbard parçasının 1960-67 yılları arasında, Blue Note firmasının bir sanatçısı olarak yazdığı kaydettiği ürünler olmasıdır. İşin bir başka keyifli yanı bu parçaları Hubbard'ın kendisinin seçmesidir. Yani, müzisyen kırk küsur yıl öncesine geri dönüyor, Blue Note için yaptığı kayıtlarını inceliyor ve onlardan bir demeti seçmeler albümüne taşıyor. Bu albüm yoluyla yalnız Hubbard'ın serüvenini değil, bir anlamda – ve büyük ölçüde- 1960'ların ilk yarısının hard-bop eğilimlerini de tekrar, hisseder oluyor dinleyici.

Hubbard, doğduğu şehir olan Indianapolis'te, 1950'lerin ortalarında daha çok genç yaştayken çevresinde tanınmaya başlayan bir yetenekti. Daha ilk profesyonel hayata bile Wes ve Monk Montgomery ile başladığı söylenir. Yine neredeyse her hafta sonu Chicago'ya geçmekte, o şehrin jazz ortamının önemli ustalarıyla çalmaya başlamaktadır. Hatta bu yıllar bu kentte beraber çaldığı ünlü Brooker Litttle, Hubbard'ın stili ve müziğini ömür boyu en çok etkileyen isimlerden biri olacaktır. Ama, sanatçının adının jazz ortamında gerçek anlamda duyulmaya başladığı dönem, 1950'lerin tam sonlarında New York'a geçip, bu ünlü jazz başkentinde, jazz'ın duayenleriyle çalmaya başlamasıdır. Geçen iki-üç yıl içinde Sonny Rollins'ten Slide Hamtpon'a birçok çekici jazz'cının gruplarında çalacaktır. Jazz tarihinin dönüm noktalarından biri olan Ornette Coleman'ın "Free Jazz" albümünde de çalmıştır. Eric Dolphy, Oliver Nelson bu gencecik yaşta albümlerinde çaldığı diğer jazz ustaları.

1960 yılında Blue Note firmasıyla anlaşma yapan Hubbard'ın 1967'ye kadar toplam dokuz albümü çıkar. Deneyim açısından yaşadığı ilk önemli üç yıl olarak, 1961- 64 arasını anımsatmak gerekir. Kendi kompozisyonlarının da çalındığı bir ünlü grubun, Art Blakey & The Jazz Messengers'in üyesidir. Bazı solo albümleri de bu süreçte çıkar. 1964'den sonra, kendi gruplarını oluşturmaya, ve yine birçok usta jazz'cının albüm ve konserinde çalmaya devam edecektir. Başta değindiğimiz özel jazz stil ve lisanı aslında bu yıllar içinde şekillenmiştir. O yüzden, elimizdeki

"The Artist Selects", onun jazz kişiliğinin tam anlamıyla şekillendiği bir Hubbard serüvenini özetliyor. 1960- 67 yılları arasında besteleyip, sessionlarda kaydettiği çok sayıda kompozisyonunun, müzisyene göre en çekici örnekleri bu CD'de bir araya getirilmiş. Gerçi bu dönemden günümüze, Hubbard kendi müziğinde çok farklı değişimler yaşamıştır. Zaten daha 1960'ların ortalarında John Coltrane'in de içinde olduğu birçok önemli ustayla performansları da bilinir. Örneğin 1970'lerin sonlarında, gencecik bir kadroyla kurduğu bir grupla ağır elektronik ve rock merkezli bir yapıt bile çıkarmıştı. 1980'lerdeyse çağdaş bir neo-bop kimliğiyle ön plana çıkmıştı. Bir de Herbie Hancock'un VSOP'sinde Wayne Shorter, Ron Carter ve Tony Williams'la turneler yapacaktı. Anımsatılması gereken Randy Brecker, Wynton Marsalis gibi birçok ünlü trompetçinin stillerinde bile Hubbard'un trompet stilinin, müzik renginin dolaylı veya direkt izlerine rastlanmaktadır.

Yazımızın asıl konusu "The Artist Selects"e geri dönersek, bu albümdeki ilk üç parçanın Art Blakey&The Jazz Messengers'la yapılmış kayıtlar olduğunu tekrar anımsatmak gerek. İlk parça "The Core", Hubbard'ın hard bop'u algılayışının en güçlü ifadeleriyle dolu. Tutkulu, duygulu ve değindiğimiz teknik özelliklerinin ana ipuçlarının kolayca keşfedilebileceği bir parça bu. Bu parçalar içinde dikkati çeken "Up Jumped Spring" tek ve nefis bir konser kaydı. İşin en etkili yanı, grup stüdyoda kaydedermiş gibi çalıyor Hubbard kompozisyonunu. Bu Jazz Messengers kayıtlarının ardından, yeni gelen kayıtların Hubbard'ın kendi gruplarıyla çaldığı örnekler olduğunu bildiğimizden, geri kalan altı parça, sanatçının lisanını daha bir yansıtıyor. "Prophet Jennings", trompetçinin 1962 "Hub- Jones" adını verdiği ünlü albümünde yer alan bir parça. Grubunda onun büyülü yol arkadaşı Herbie Hancock ve Reggie Workman de çalıyor. Ama, en önemlisi, Indianapolisli büyük flüt ustası James Spauldring'in bu parçada bulunması. Spauldring belli bir dönem Hubbard'ın grubuna konuk da olmuştu. Hubbard'ın kendine özgülüğünün tam anlamıyla biçimlendiği bir kompozisyon bu. Ardından gelen "Lament For Booker", onu hayatında en çok etkileyen müzisyen olan Booker Little'a şapka çıkardığı bir kompozisyon. Bu parça da bir önceki beşli tarafından çalınmış. Bir tür blues olan içli, kuşatıcı bir parça. Bu iki parçanın da kayıt yılı 1962. 1964 Blue Note session kayıtlarından biri olan "Breaking Point", bizi bu seçmelerde en çok çarpan kompozisyon. Hubbard'ın bir anlamda avangard yanını, bireysel jazz ve doğaçlama arayışlarını en iyi yansıtan örnek. Tempolu, görece melodik bu parçada, Jamaika müziğinin esinlerine, Latin müzik renklerine de rastlanıyor. O dönemki albümüne de adını veren bu parçada piyanist Ronnie Mathews'un özenli piyano üslubu dikkate değer. Bu Hubbard seçmelerinin en eski kaydı 1960 parçası "Karioka". Hubbard deyince ilk akla gelen klasiklerden ikisi de bu seçmeler albümünde sona bırakılmış. Bunlardan ilki olan "The Melting Point", adını farklı ırkların bir arada yaşayışını anlatan bir kitaptan almış. Altılı olarak kaydedilen bu ilk parçada Joe Henderson ve Elvin Jones de yer alıyor. "Birdlike" adlı koleksiyonun bitiş cümlesi olan klasiğini Hubbard

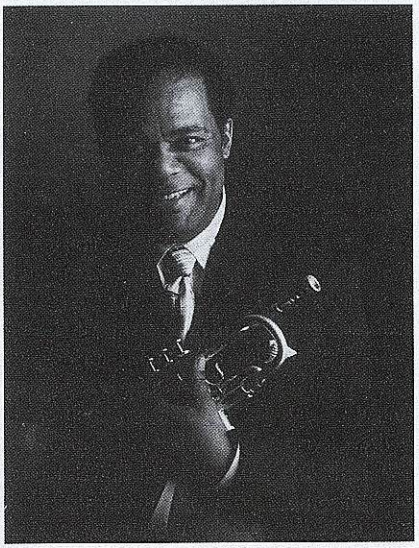

aslında çok önce, yani Indianapolis'teyken yazmış, çalmış. Tabii ki Charlie Parker'a gönderme yaparak hayat bulan bu parça aynı zamanda Hubbard'ın sound'unun belki de "kökü" olan bebop'a da özel tutku ve saygısını gösteriyor.

Evet, Hubbard'ın seçtiği bu parçalar ağırlıklı hard- bop rotasında yazılmış örnekler. Sanatçı, tabii ki biraz da tanınmış kompozisyonları seçmiş. Ancak, parçaların kayıtlarındaki özenin de altını çizmek gerekir. Bu albüm hem Hubbard, hem de hard-bop tutkunları için vazgeçilmez bir hediye durumunda.

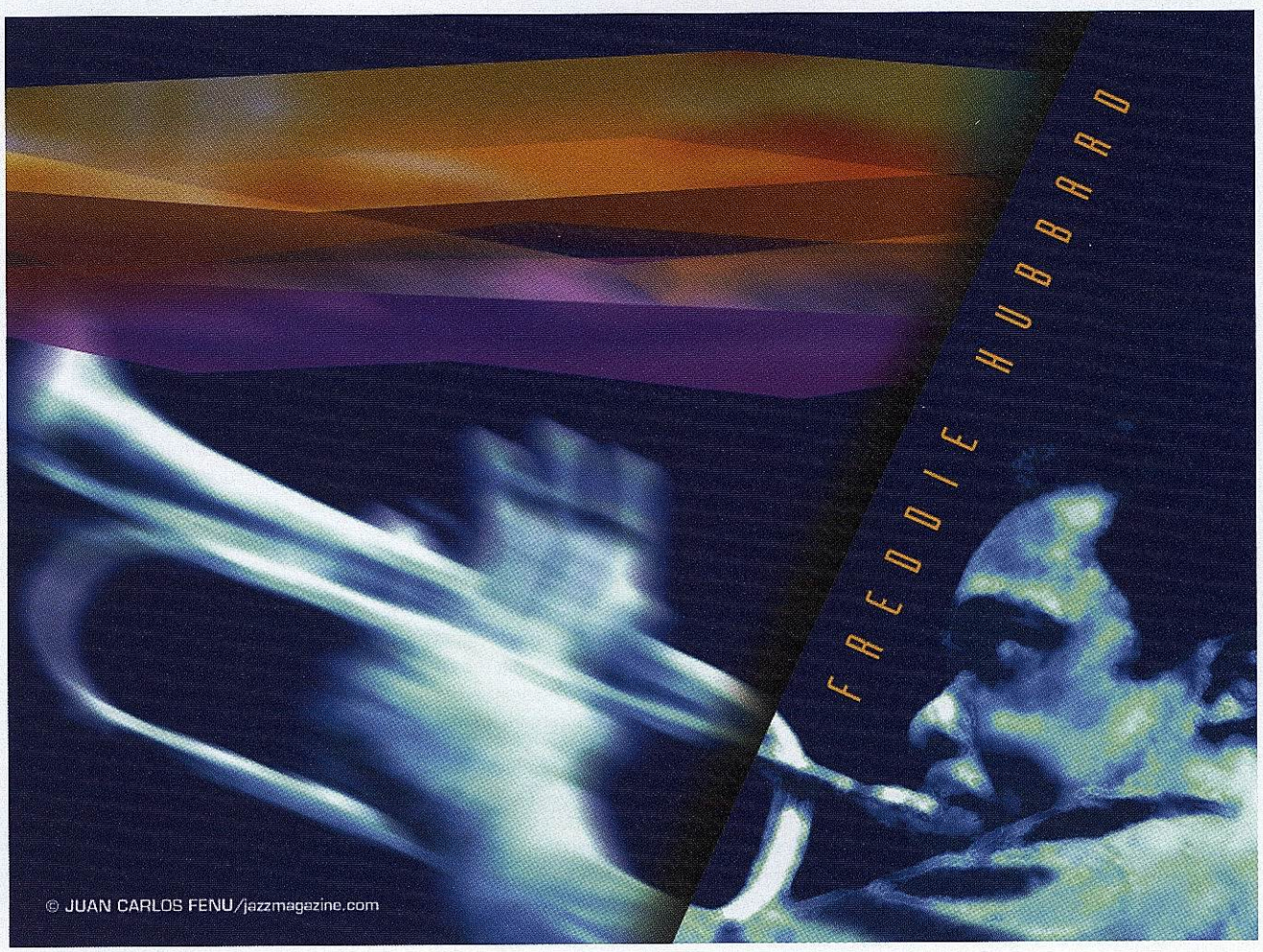

Tunçel Gülsoy
begog@superonline.com

İKİ ÜLKE, İKİ AŞK,

İstanbul'dan bir DEE DEE diva geçti.

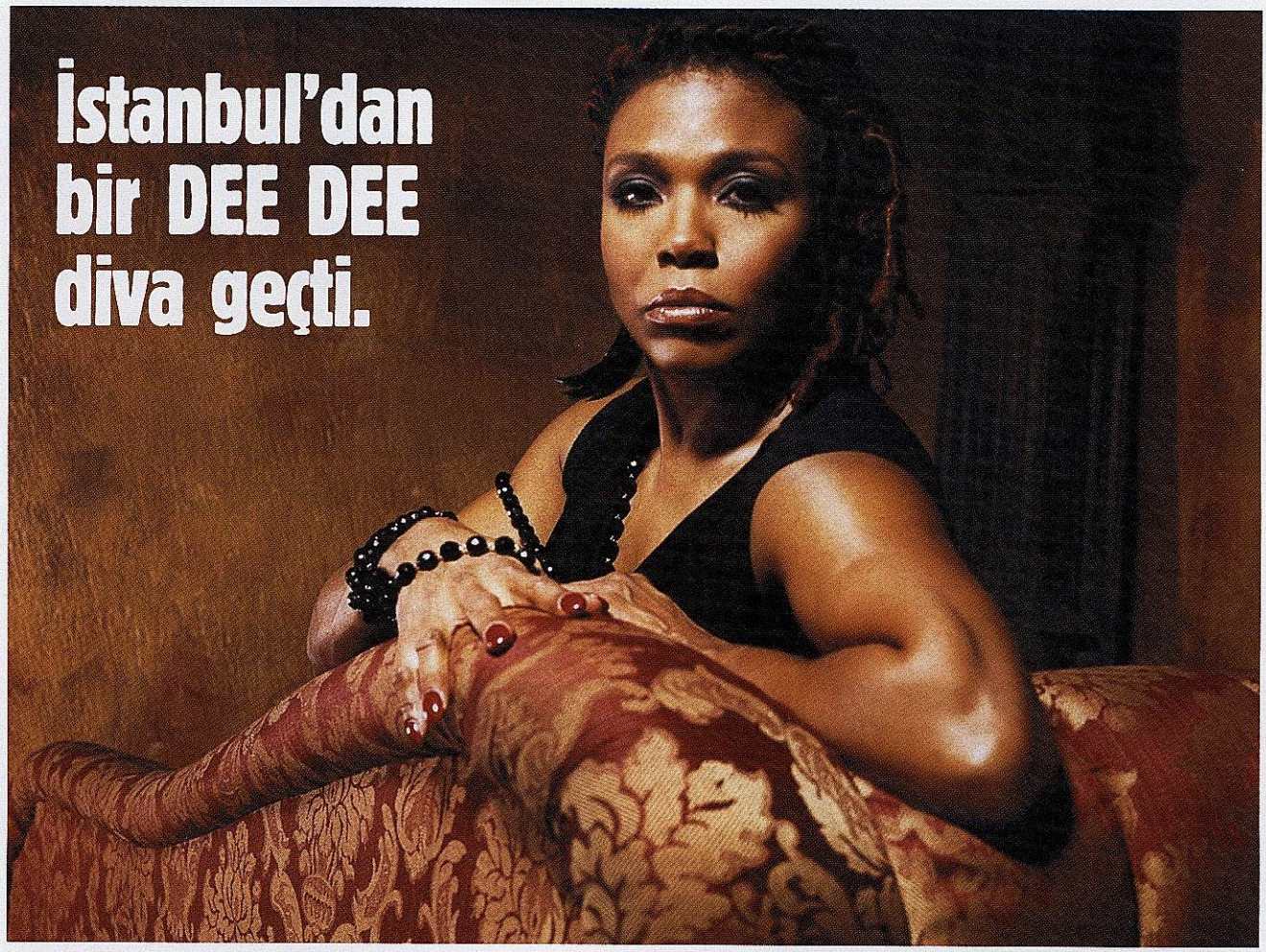

Dee Dee Bridgewater benim için Diana Reeves ile birlikte geleneksel 'jazz diva'larının günümüzdeki uzantısıdır. Kendisi ile dört yıl önce İş Sanat'ta verdiği bir konserde tanışmıştım. O zaman Kurt Weill müzikleri kapsamında yapmış olduğu "This's New" adlı albümün tanıtımı için Türkiye'ye gelmişti. Konserden sonra kuliste yaptığımız sohbette bana ünlü Weill parçası "Alabama Song"un The Doors tarafından yorumlandığını yeni öğrendiğini söylemişti. Ben de ona "sizin yaşınız o grubu hatırlayamayacak kadar genç" deyince sözlerime çok gülerek "ben kaç yaşımda olduğumu biliyorum" diye cevap vermişti. Dört yıl sonra bir başka yeni albümü olan "j'at deux amours" un tanıtım konseri için yeniden İstanbul'a gelmişti. Aynı kuliste tekrar karşılaşınca bu cevabını kendisine hatırlattığımda güldü, ve konuşmamıza kaldığımız yerden devam ettik.

Ettik diyorum ama önce "karnımı doyurmalıyım" diye beni kolumdan tutup kulisteki büfeye götürdü. Gördüğü yiyecekler hakkında ayrıntılı bilgi istedi. Bir an kendimi rahmetli gurme kardeşim Tuğrul Şavkay'ın yerine koymak zorunda kaldım. Dee Dee kendisine füme dil, domates ve taze dil peynirinden oluşan bir tabak yaptı. Ekmekleri es geçmesinden kilo meselesinde hassas olduğunu anladım. Ancak içki konusunda daha özgür davrandı ve bir şişe bira açtırdı. Sonra "otur bakayım yanıma" dedi. Dili enfes buldu ve diğer müzisyenlere de tavsiye etti. Boğazındaki yangın hafiflemeye başlayınca dört yıl önce başlattığımız sohbeti sürdürmeye devam ettik. İlk konumuz neden saçlarının modelini değiştirdiği oldu.

Eskiden saçlarım çok kısa idi, 1950'li yılların kadınsı havasını yansıtan bir saç modeli istedim. Küçük kızım China Paris'te yaşıyor, onun tavsiye ettiği bir kuaför saçıma kaynak yapmıştı ve bu yüzden seninle konuştuğumuz gün saçlarım uzundu. Ancak ek saçlar kafama ağır gelince yeniden modelimi değiştirdim. Ben değişikliklerden hoşlanan bir insanım. Geçmişte yaşadığım ülkeyi de değiştirmiştim. Şimdi iki ülkem var, doğduğum yer olan Amerika ve şimdiki yaşantımı sürdürdüğüm Fransa. Yeni albümümün adı İngilizce'de iki aşkım var anlamına gelen bir parça. Ancak bunu benim iki ülkem var diye de yorumlayabilirsin. Ama şunu da ilave etmeliyim, bu anlamda yeni bir aşkım daha var. Mali'ye de gitmeye başladım ve bundan sonraki yeni bu ülke hakkında olacak.

Fransa'ya ilk defa bir konser vermek üzere 1973 de geldim ama tekrar Amerika'ya döndüm. 1983 yılının Ekim ayında ikinci defa geldiğimde ise Duke Ellington'un müzikleri üzerine kurulmuş "Sophisticated Lady" adlı bir müzikalde yer almak için geldim. Oyun Ocak 1984'e kadar sürdü. Başka bir iş imkanı daha çıkınca Eylül ayına kadar kaldım. 1986 yılında Billie Holiday için yazılmış "Lady Day" de oyna-

Fortis Reklam Müziği

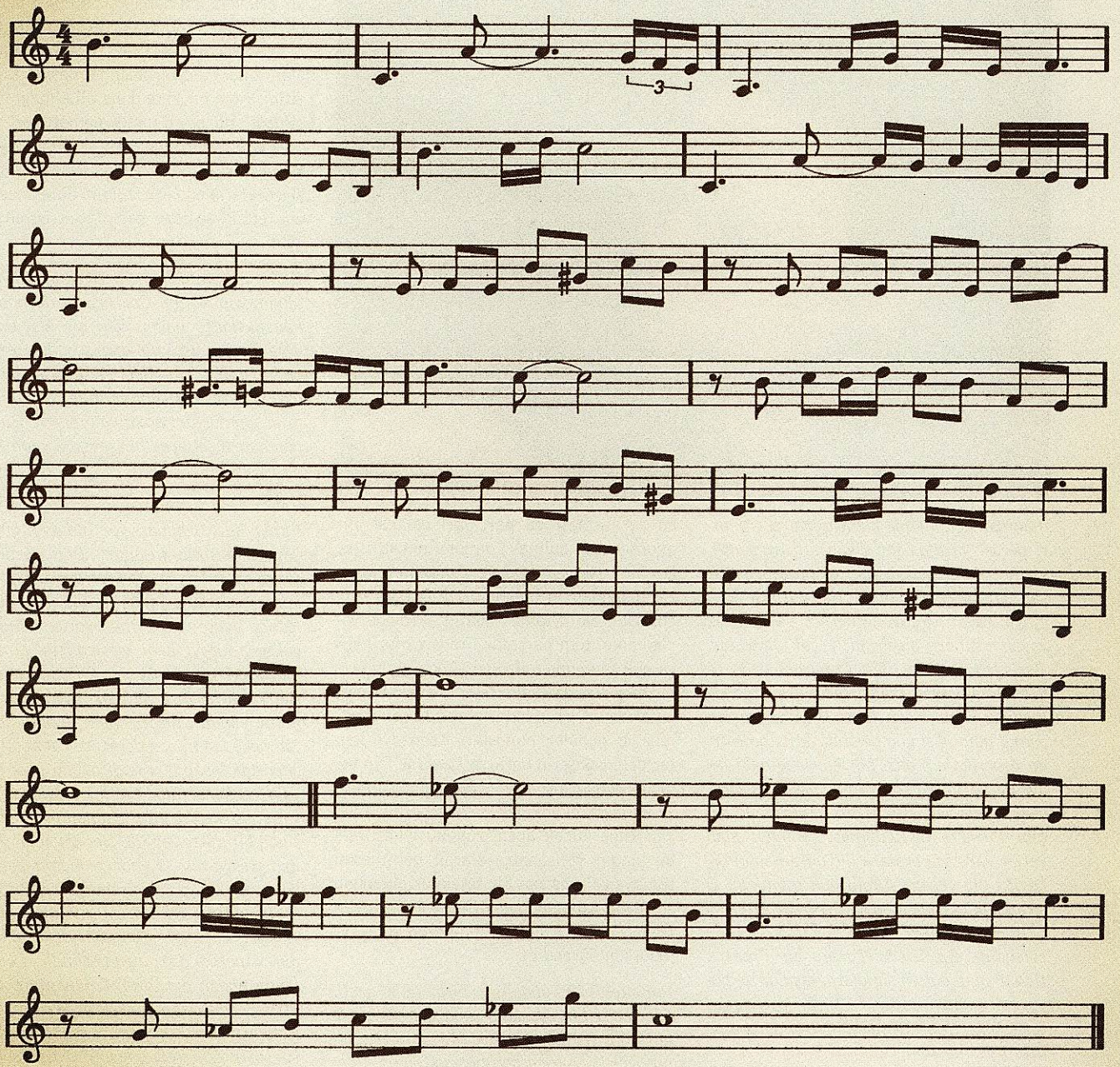

Beste : Ömer Ahunbay - Hakan Özer

monida plus map

FORTIS

Bu müziğe kulak verin.

www.fortis.com.tr | 444 0 144

mak için geldiğimde kızlarımdan biri 8 biri de 14 yaşında idi. Oyun altı ay sürdü, kızlarım o sırada Paris'i ve bu şehrin yaşam stilini çok sevdiler. Hep birlikte kalmaya karar verdik. Amerika ve Fransız yaşam stilleri birbirinden çok farklılar. Paris'te kendimizi daha özgür hissettik, siyah olmamızdan dolayı bir ayırım hissetmedik. Hiçbir şey bizi kısıtlamıyordu. Şimdi inanması güç gelebilir ama o devirde Amerika'nın bazı bölgelerinde hala ırk ayrımı vardı. Bir de şu var. Paris çok romantik bir yer. Her büyük şehirde olduğu gibi Paris'te de gidilmesi tehlikeli olan yerler var ama oralara hiç uğramadan bir keyifli bir yaşam sürdürmek mümkün. O sırada ikinci kocamdan ayrılmak üzereydim, Paris'te tekrar aşık oldum ve 3. defa evlendim. Bu seferki kocam bir Fransız. Ondan olan oğlum şimdi 14 yaşında ve boyu çok uzadı. Herhalde Nisan ayında bu turneden Paris'e döndüğümde onu daha da uzamış bulacağım.

Dee Dee Bridgewater'ın tanıtım konserleri kapsamında İstanbul'a geldiği en son albümü "j'ai deux amours" onun Fransa'ya karşı hissettiği duyguların müzikal bir ifadesi. Paris'te yaşadığı uzun yıllar ona "Les chansons françaises" yani Fransız şansonların jazz yorumlarından oluşan bir albüm yapma ilhamı vermiş. Ancak 1995'de tasarlanan bu proje değişik sebeplerden dolayı 2004 yılına kadar beklemiş. O yıl Kennedy Center'da 14 Şubat Aşıklar günü için verilen özel bir konserde bu müzikler ilk defa dinleyiciyle buluşmuş. Albümün akustik enstrümanlardan oluşması "chanson" geleneğinin ruhu açısından önemli olduğundan farklı bir enstrüman karışımı kullanılmış. Gitarda Louis Winsberg, basta Ira Coleman ve perküsyonda Minino Gray çalmak için bir araya gelmişler. Projenin en zor safhası bu parçaları çalacak bir akordeoncu bulmak olmuş, ancak Dee Dee'nin eşi Jean Marie Durand'ın Marc Berthoumieux'u bulunca Dee Dee'ye eşlik edecek takım tamamlanmış. Projede yorumlanan tüm parçalar Fransız müzikleri ve çok tanınmış müzikler. Ancak bunların bir çoğunun da İngilizce yorumları olmuş, onlar da yayınlandıkları yıllarda çok sevilmiş ve popüler olmuşlar. Kennedy Center'deki Konserin başarısı Dee Dee için yeni bir albüm projesinin başlangıcı olmuş. İç kapakta okuduğum yazıda bu albümün kendisine kucak açan, ruhunu iyileştiren, bir kadın ve sanatçı olarak gelişmesini sağlayan Fransa'ya bir teşekkür olduğunu söylüyor. Ama onunla yüz yüze konuşurken Fransa'da geçirdiği ilk günlerinin kolay olmadığını öğrendim:

Paris'teki ilk günlerim biraz zor geçti. Fransızca bilmiyordum ama benim içinde olduğum çevrede bir çok kişi İngilizce konuşuyordu. Ayrıca ben bir çok diğer Amerikalı gibi oraya iş aramaya gelmemiştim, bir işim vardı. Ben çok pragmatik bir insanımdır, sadece kendi kafama göre takılamazdım, çünkü büyütülmesi gereken iki kızım vardı ve mutlaka para kazanmam gerekiyordu. Çok şanslı oldum, Paris'te bir çok kişi bana ne yapmam gerektiği konusunda doğru nasihatler verdi. Mesela hiçbir yerel kulüpte şarkı söylemedim. Söylese idim yerel bir müzisyen olacak ve kişisel özelliklerimi kaybedecektim. Paris bana bir çok deneysel çalışma yapma imkanı da verdi. Bir müzisyen ve sanatçı olarak bir çok hayallerimi bu şehirde gerçekleştirebildim. TV show'larına çıktım, radyo programları yaptım. Amerika'da kalsa idim çok farklı bir kariyerim olurdu. Ben aslında bir oyuncuyum, orada bu bu yönüm daha fazla öne çıkar ve jazz'da ilerleyemezdim.

Dee Dee konuşmamızın bu noktasında kısa bir ara verelim, daha karnım doymadı dedi. Tekrar büfeye gittik. Bu sefer dil peyniri yerine ona başka bir Türk spesiyalitesi olan tulum peynirinden almasını tavsiye ettim. Ama bir kere daha dil almayı ihmal etmedi. Bu sefer minik domatesleri banmak için yoğurtla yapılmış sosu da denedi. Ekmekler ise gene cezaya kaldılar. Hangi yiyeceklerin onu etkilediğini öğrenince sıra onu etkileyen jazz kadınlarını öğrenmeye geldi.

Ella Fitzgerald için "Dear Ella" diye bir albüm yapmıştım. Çok kişinin düşündüğünün aksine o benim için bir idol değildi ama olağan üstü bir müzisyendi. Her yerde izi vardı, ölümünün ardından onu anmak için bir çok albüm projesi yapılacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Bu yüzden onu yüceltecek bir çalışma yapmak istemiştim.

Fakat beni asıl etkileyen jazz kadını Nina Simon'dur. O bana siyah olmanın güzelliğini hissettiren insandır. Onu gördükten sonra saçımı doğal halinde bırakmaya başlamıştım. Bir başka beğendiğim sanatçı da Nancy Wilson'dur. Onun yorumculuğunun yüksek düzeyi beni etkilemiştir ama bir müzisyen olarak beni asıl etkileyen kişi Betty Carter'dır. Betty'den önce bir jazz grubu yöneten hiçbir kadın tanımamıştım. Sahnede inanılmaz derecede rahat hareket eden bir insandı. Kendi özgün jazz sesini yarattı, kendi albümlerini yayınladığı bir yapım şirketi kurdu. Zamanının çok ötesinde bir müzisyen idi. Ben de onun yolundan yürüyorum. Kendi grubumu kurdum, benim de bir yapım şirketim var. Bu şirket başka müzisyenlerin çalışmalarını da yayınlıyor. İlk kızım Tuane Bridegewater benim Amerika'daki menajerimdir. Evli, yakında ondan bir torun bekliyorum. İkinci kızım China daha önce de söylemiştim, Paris'te yaşıyor. O da benim gibi şarkı söylüyor, aynı zamanda televizyonlarda sunuculuk yapıyor. Asıl adım Denise, Dee Dee benim takma adım, ama bu ad beni daha çok ifade ediyor, Denise çok resmi oluyor.

Politika denen şey sevsek de sevmesek de yaşamımızın kaçınılmaz bir parçasıdır. Karşımda oturan kadın her ne kadar Fransa da yaşamını sürdürse de aslında bir Amerikalı idi. Daha evvel konuştuğum Amerikalı jazz müzisyenlerinin dünyadaki gelişmeler ışığında kendi ülkelerinin politikalarını nasıl gördüğünü sormuştum. Aynı konu Dee Dee ile yürüttüğümüz sohbetin de bir parçası oldu:

Politikadan da şimdiki Amerikan yönetiminden de nefret ediyorum. Başkan denilen adamın adını telaffuz bile etmek istemiyorum. O seçmen oylarında sahtekarlık yaparak dalavere ile başkanlık makamını

çalmış olan bir hırsızdır. Hayatımda gördüğüm en aptal insanlardan birisi. Irak'ta başlattığı savaş tamamen yasa dışıdır. Tek amacı babasının başlattığı bir şeyi bitirmek ve petrolü çalmak. Sadece parayı düşünüyor ve insanlara en ufak bir önem bile vermiyor. Bu arada ülkeyi büyük bir borç batağına sürükledi. Sağlık hizmetleri, sosyal güvenlik gibi hizmetleri baltaladı. İçine sürüklendiğimiz borç batağından çıkamayacağımızı düşünüyorum. Çevre konularında da duyarsız. Çevresine sanki Tanrı ile konuşuyormuş gibi bir hava yaratıyor, halbuki o İsa peygambere değil, şeytana yakın bir kişi. Hatta bence o şeytanın ta kendisi.

Buna benzer sözleri Joan Baez ve Jack De Johnette de söylediğinden çok şaşırmadım, ama o ana kadar sohbetimiz son derece pozitif bir enerji ile devam ederken birden olumsuz bir havaya girince yaşadığımız sihir ortamını kaybedeceğimizi hissettim ve konuyu jazz müziğinin günümüzdeki değişimine getirdim. Bu konuda da ilginç düşünceleri vardı:

Günümüz jazz'ında neyin nasıl değiştiğiyle ve neler olup bittiğiyle ilgilenmiyorum. Sadece çalışıyorum, sürekli olarak seyahat ediyorum, ve jazz'da kendi doğru bildiğim yolda ilerliyorum. Bu arada kendimin de değiştiğini hissediyorum. Şu an geleneksel jazz'ın ötesinde bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Kendimi sadece bir şarkıcı olarak görmüyorum, ben her şeyden önce bir müzisyenim, ritim denen şeyin peşinden gidiyorum ve onun boyutlarını araştırıyorum. Geçmişte de bunu yapıyordum ama Ella'nın ölümünden sonra ara vermiştim. Şimdi geçmişe dönerek o zamanlar yapmak istediğim projeleri yeniden yapmaya koyuldum. Geleneksel jazz da iyi bir yere geldim, Artık bu konuda ispat etmem gereken bir şey kalmadı. Bu yüzden yeni yönlere açılıyorum. Geçmişteki Kurt Weill projem de geleneksel jazz anlayışının ötesine varma çabalarımın bir parçası idi. Kutsal ritimlerin peşinden giden, davullarla çalınan bir müziğin peşindeyim. Ritim denen şey bu müzik anlayışının temelindeki asıl yapı taşını oluşturuyor.

Üçüncü ülkem diye bahsettiğim Mali hakkında yapmayı düşündüğüm proje de bu çalışmalarımın bir uzantısı.

Hepimiz Türkiye'ye gelen yabancıların bizi nasıl gördüğünü merak etmişizdir. Çoğu zaman tanıma sürecinin darlığından dolayı bu görüşler deniz, güneş, kum, şiş kebap ve rakı gibi klişe kelimelerle sınırlı kalır. Ama biz yine de yeni gelenlere aynı soruyu tekrarlamadan edemeyiz. Ben karşımdaki müzisyenin bizim yemeklerden füme dil, dil peyniri ve tulum peyniri sevdiğini zaten öğrenmiştim. Bunun ötesinde ne öğrenebilirim diye sorular sorunca misafirimizin gerçekten ilginç gözlemler yapmış olduğunu fark ettim:

Son geldiğim zamandan beri Türkiye'yi çok değişmiş buldum. Şimdi ortada daha rahat bir hava hissediyorum. İnsanların yabancılara karşı tavırları da değişmiş, şimdi kendilerinden olmayanlara karşı daha açık görünüyorlar. Dört yıl önceki konserde de insanlar bana çok sıcak davranmıştı ama sokaklardaki insanlar bana daha değişik intibalar vermişlerdi. Bu gelişimde sokağa çıkıp etrafı gezmeden önce üstüme ne giyeyim diye çok düşündüm. Kimseyi incitmek, saygısızlık etmek istemiyordum. Ayrıca Irak harbinden sonraki olumsuz gelişmelerden dolayı insanların Amerikalıları nasıl algıladığını da tahmin edemiyordum ve bu yüzden de biraz gergindim. Ama düşündüğüm gibi olmadı, sokakta gördüğüm insanlar bana çok sıcak davrandılar. Aslında kim olduğumu da bilmiyorlardı. Beni müzisyen ve sanatçı kimliğim dışında algılayarak yüzüme gülümseyerek baktılar. Benim sanatçı olarak hiçbir zaman şişmiş bir egom olmadı. Kendimi bir sanatçıdan önce bir insan olarak görürüm. Tüm insanların da birbiri ile eşit yaratılmış olduğunu bilirim. Evet farklı yollardan yürümeyi seçmiş olabiliriz ama temelde eşitiz. Kendimizi mevkilerimizden, unvanlarımızdan soyutlayarak bakarsak, elbiselerimizi çıkartarak sadece birer vücut olarak yan yana gelirsek hepimizin insan olduğunu fark edebiliriz. Bir yerimiz kesilse hepimizin kanı akar ve herkesin kanı kırmızıdır, aynı renktir. Daha da temele inersek şunu görürüz, doğuyoruz, yaşıyoruz ve ölüyoruz. Bu hepimiz için değişmeyen tek gerçek şey. Bunun ötesini düşünmeye başlayınca da işler karışıyor. Nerede doğdun, adın ne, ne giyiyorsun, ne takıyorsun, adın ne derken işler karışmaya başlar. Ben doğduğum zaman Katolik olarak vaftiz edilmişim ve 18 yaşına kadar da böyle yaşadım. 14 yaşında bazı sorular sormaya başladığım için beni Katolik okulundan atmışlardı. Daha sonra hiç kiliseye bağlı olmadım ama her zaman Tanrıya inanmayı sürdürdüm. Ayrıca her zaman duanın gücüne inandım.

İkinci kocam Gilbert Moses ile evlenince Baptist kilisesine gitmeye başlamıştım. Bir dönemde Evangelist Pat Robertson ile çalışırken bu mezhep ilgimi çekmişti. Ama sonra tüm erkeklerin kusurlu olduğunu fark ettim ve tanrıya olan inancımı insanlar üzerinden sürdürmeye karar verdim. Hepimizin inanmaya ihtiyacı var ve inanmak için ille de bir kiliseye gitmek gerekmiyor.

Karşımda görmüş geçirmiş bir kadın vardı, benim yaşım kadar bir ömre üç erkek ve üç çocuk sığdırmıştı. Biraz kısık sesle de olsa ona erkekler hakkındaki düşüncelerini sormaya çalıştım. Özellikle Amerikan ve Fransız erkekleri arasındaki farkı çok merak ediyordum. Onun cevabını tüm bekar hanımlara ışık olması dileğiyle sizlere aktarıyorum:

Tüm erkekler farklıdır. Fransız da olsa Amerikalı da olsa bu gerçek değişmiyor. Ancak Fransız olan üçüncü kocam diğerlerinden biraz farklı çıktı. Onunla da zor zamanlarımız oldu ama önümüzdeki Ekim ayında birlikte yirmi yılımızı bitirmiş olacağız. İlişkimizin devam edebilmesinde evlenmeden önce uzun bir zaman arkadaş olarak kalmamızın çok etkisi oldu. Ayrıca maço da olmadığı için onda diğer erkeklerde olduğu gibi ego problemleri de olmadı. Bizim ilişkimiz zaten alışılagelmiş kadın erkek ilişkilerinin dışında bir ilişki oldu. O evde oturup çocuğumuza bakıyor, ben ise dışarıda seyahat ederek para kazanıyorum. Hatta artık bizimle kalmaya başlayan anneme de o bakıyor. Bir yandan da Avrupa'daki iş bağlantılarımı o yapıyor. Bu yaşam bazen zor olabiliyor ama klasik evlilik kalıplarının dışında bir evliliği güzelce sürdürebiliyoruz.

Bu yılın Mayıs ayında 56 yaşında olacağım. Üç çocuğum var, yakında anneanne olacağım. Küçük oğlumun büyüyüp bir erkek olduğunu görünceye kadar yaşamak istiyorum. Sonra tanrı artık beni alabilir. Ama ölmeden önce emekli olup tecrübemi genç müzisyenlerle paylaşmak, onlara bildiğim şeyleri öğretmek istiyorum.

Konser başlamak üzere idi, ondan izin istedim. Vedalaşırken konseri izleyeceksin değil mi diye sordu. Aksinin mümkün olmadığını söyledim. Bana gülerek konseri izlemezsen gözlerini oyarım dedi. Tırnaklarına baktım, vallahi oyar mı oyardı. Hemen cebime elimi atıp ona davetiyemi gösterdim.

Peki konser nasıldı diye soracaksınız. Konser bana göre mükemmeldi ama gelin onu da jazz duayenimiz Hülya Tunçağ sizlere anlatsın. Benim söyleyeceğim son bir şey var. Konser bittiğinde herkes ona doğru yürüdü, ben sahnenin onun çıkış yönünde en uç köşesinde ayakta durarak onu alkışlıyordum. Çıkarken beni gördü ve üşenmeden eğilerek yanıma geldi. Sonra yanağımdan öptü. Önce artık bu yanağımı hiç yıkamamalıyım diye düşündüm ve sonra onun sözleri aklıma geldi:

Daha da temele inersek şunu görürüz, doğuyoruz, yaşıyoruz ve ölüyoruz. Bu hepimiz için değişmeyen tek gerçek şey.

Yaşamanın hepimize bir şeyler öğrettiği muhakkak, ama öğrendiklerimize göre yaşamak ve onları coşkuyla başkalarıyla paylaşmak, bu ancak sevgili Dee Dee gibi hayatını çok boyutlu yaşayabilmiş bilge insanlara mahsus.

Hülya Tunçağ
htuncag@portecho.com

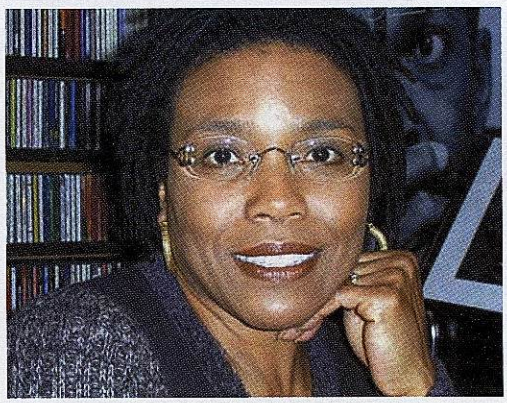

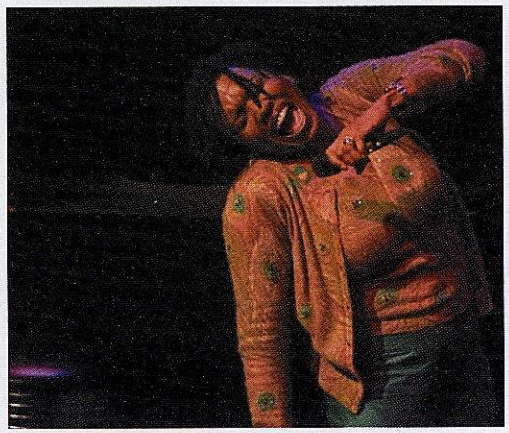

Dee Dee Bridgewater ve Dörtlüsünden "Aranjman!" Dersi

"Aranjman" ya da Türkçesi "Düzenleme" sanatı jazz müziğinin temel ögelerinden biri. Ne, son yıllarda pop ve rock müzikte moda olan "cover"la, ne de 1960'ların sonunda ortaya çıkan, "yabancı şarkılara Türkçe söz yazma" eylemine yanlış bir anlayışla verilen addır. Jazz okullarında ayrı bir bölüm ayrılmış, bu alanda ustalar yetişmiştir. Bu işin ustaları adeta birer bestecidir. Birikim, sağlam müzik altyapısı, geniş ufuk gerektiren bu sanat ayrı bir yazı konusudur.

"Düzenleme"nin ne denli önemli ve ince bir sanat olduğuna İş Sanat sahnesinde bir kez daha tanık olduk (ya da oldum. Çünkü bu denli radikal düzenleme ve yorum anlayışı herkesin hoşuna gitmeyebilir).

Bridgewater ve Ira Coleman (bas), Marc Berthoumieux (akordeon), Minino Garay (vurma çalgılar, davul) ve Robert Manukian (gitar)dan oluşan dörtlüsü, daha rehavet içinde davranıp kulağa hoş gelen, eli yüzü düzgün düzenleme ve yorumla yetinebilirler, çoğu dinleyiciyi de mutlu edebilirlerdi. Zaten "J'ai Deux Amours" projesi için seçilen parçalar, Fransız şarkı geleneğinin belli dönemlerini vurgulayan, çarpıcı ezgilerdi. Ama zor yolu seçip, sıradışı bir anlayışı benimsediler. Gerek topluluğun formasyonu, gerek rollerin eşit dağılımı, düzenlemelerin çağdaş yapısını destekleyen ögelerdi.

Bridgewater'ın titizlikle seçtiği şarkılar, yaklaşık yirmi yıldır yaşadığı Fransa'ya bir vefa borcu gibiydi. Edith Piaf'ın "La Vie En Rose"undan Charles Trenet'nin "Que Reste Il de Nos Amours", Sacha Distel'in "La Belle Vie –The Good Life", Claude Nougaro'nun "Dansez Sur Moi –Girl Talk", Jacques Brel'in "Ne me Quitte Pas", Gilbert Becaud'nun "Et Maintenant", Leo Ferre'nin "Avec Le Temps" ve Joseph Kosma – Jacques Prevert ikilisinin "Les Feuilles Morfes –Autumn Leaves"ine uzanan, düşsel ama aynı zamanda ileriye dönük, köşe başlarında tatlı sürprizlerle karşılaşılan görsel-işitsel müzikal bir yolculuktu konser...

Özellikle "Avec Le Tempes", "La Belle Vie" ve "La Vie En Rose"daki akordeon- distorsion gitar-vokal arasındaki entonasyon, hemen her parçanın girişinde paylaşılan sololar, bildik temaların sanki bir "spiritual" ruhuyla işlenişi, geçmişin üzerindeki yaldızlı tozların uçuşması gibiydi.

Konser beni bir yandan mutlu ederken, diğer yandan da genel müzik anlayışı açısından düşündürdü: Neden?

NİSAN-MAYIS '06

İş sanat

01 NİSAN

Cumartesi 20:00

DIEGO EL CIGALA

Gözlerimdeki Picasso / Picasso en mis ojos

Instituto Cervantes Estambul

06 NİSAN

Perşembe 20:00

CHUCHO VALDÈS QUARTET

15 NİSAN

Cumartesi 20:00

DIANNE REEVES

RUSSELL MALONE Gitar / **ROMERO LUBAMBO** Gitar

İŞ YATIRIM

"En İyi Vokal Caz Albümü" 2005 Grammy ödülü

09 MAYIS

Salı 20:00

FAHİR ATAKOĞLU TRIO "IF"

ANTHONY JACKSON Bas / **HORACIO EL NEGRO HERNANDEZ** Davul

Delta SKYTEAM

17 MAYIS

Çarşamba 20:00

DIANE SCHUUR QUARTET

SCOTT STEED Müzik Yönetmeni ve Bas / **REGGIE JACKSON** Davul / **ROD FLEEMAN** Gitar

biletix

Bilet için: www.biletix.com Tel: (0216) 556 98 00 ve Biletix satış noktaları

İş Sanat'ın tüm etkinlikleriyle ilgili ayrıntılı bilgi için: **www.issanat.com.tr** Tel: (0212) 316 10 83

Tunçel Gülsoy
begog@superonline.com

ENGİN GÜRKEY İLE HOŞ BİR SOHBET:

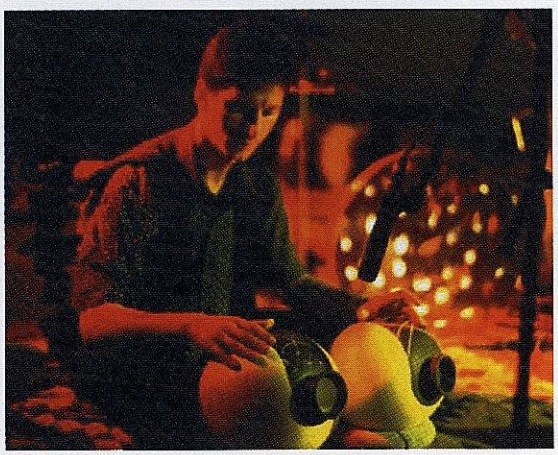

"HEPİMİZ BİRER RİTİMİZ ASLINDA..."

Bazen adamın namı önden gider, kendisi arkadan gelir. Engin Gürkey ile tanışmamız da öyle oldu. Adını duymuştum ama kendisiyle karşılaşmadan önce müziğiyle karşılaştım. Önce Donovan Mixon'un albümünde dinlediğim bir tango çok ilgimi çekti. Diğer parçaların aksine bu parçanın bestecisi farklıydı. Sonra Serhan Lokman ile çalıştığını duydum. Derken editörüm Zuhal elime bir telefon numarası sıkıştırdı. Postadan bir albüm çıktı, gökten üç elma düştü ve kader ağlarını örmeye başladı. Sonunda o ağlar Tünel meydanından başlayan Galip Dede Caddesi'nin yan sokaklarından birinde bizi birbirine bağladı. Bir İskoç atasözü şöyle der: "Her erkek kendi adasında kraldır." Benim düştüğüm ada perküsyonların tınılarıyla bezenmiş, minicik ama tatlı mı tatlı bir yerdi. İlk bakışta onun yaşını da tahmin edemedim, bu yüzden sohbetimizin ilk sorusu karşımdaki temiz ve aydınlık bakışlı insanın yaşı oldu:

1967 doğumluyum. Pek bilinmez ama rahmetli babam Muharrem Gürkey benim ilk perküsyon hocamdır. Henüz daha 6 yaşındayken darbuka çalmaya merak salmıştım. İlk darbukamı bana babam almıştır. Ama ne yazık ki çocuk yaşta babamı kaybettim. Babamın ölmeden önceki son gecesinde anneme "Bu oğlumu konservatuvara yollamazsan iki elim yakanda olur," dediğini hatırlıyorum. Bu sözlerin ardından annem beni 1976 yılında eski adıyla İstanbul Belediye Konservatuvarı'na soktu. Okul Çemberlitaş'taydı ve ben yatılıydım. Vurmalı çalgılar bölümündeydim.

Sonra 80 yıllarının sonlarına doğru okul İstanbul Üniversitesi'ne bağlandı. Ben o zaman liseden mezun olmuştum. Üniversiteyi bugünkü adıyla İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuvarı'nda okudum. 1992'de yüksek lisansımı aldım. Akabinde okulda vurmalı çalgılar eğitmeni oldum ve hâlâ oradayım. Şimdi bir eğitmen olarak pırıl pırıl gençler yetiştirmeye çalışıyorum. Zaman içerisinde vurmalı çalgıların dünyanın en zengin ve en eski enstrüman grubu olduğunu da öğrendim.

Benim İstanbul'da doğup büyüdüğüm yer Fatih'in Karagümrük semtidir. Bu semtin özelliği, burada birçok ünlü sanatçının, özellikle de perküsyoncuların yetişmesidir. Ailem köken olarak Arnavut. Zamanında gelip oraya yerleşmişler. Bugün sayılı darbuka çalanların çoğuyla o dönemde mahalle arkadaşlığı yaptım. Tabii ki bu, müziğimi de çok etkiledi. Dünyanın en zengin enstrümanı olması nedeniyle perküsyon dünyasını keşfettikçe birçok coğrafya enstrümanı ve müziğiyle tanıştım. Bu da beni çok müzikli bir yola soktu. Evet, bunlar kişisel gelişim... Bundan sonrası kendi kendime öğrettiğim enstrümanlar ve farklı coğrafya müziklerine dair tanışıp çalışma fırsatı bulduğum birçok müzisyen dost ve eğitmenler...

Her konuda olduğu gibi perküsyon konusunda yanlış bilinen şeyler doğru bilinenlerden fazla. Karşımdaki bana göre genç ama yaşına göre olgun insan bana çok az bildiğim bir dünyanın kapılarını açtı:

Türkiye'de özellikle perküsyon müzisyenlerinin yanlış adlandırıldıklarını görüyorum. Avrupa ve Amerika'da böyle değil. Ben yurtdışında bir festivale gittiğim zaman orada herkesin yaptığı müzik ve çaldığı temel enstrümana göre, Türk perküsyon sanatçısı... ya da kendi konserlerimde gördüğüm birden fazla ve birçok coğrafyaya dair çalındığında "world perküsyonist" veya "multi perküsyonist" olarak adlandırıldığını görüyorum. Özellikle ülkemizde Türk perküsyon enstrüman ve müziğine dair iyi bir örnek vermek gerekirse "Yarkın Türk ritim grubu"nu verebiliriz. Bu ad onları tam açıklıyor. Yurtdışındaki müzik okullarında perküsyon eğitimi "world percussion", "Latin percussion", "classical percussion", "Afrikan percussion" olarak ayrı ayrı adlandırılmaktadır.

Daha sonra ülkemizdeki müzik eğitiminde birtakım eksikler olduğunu fark ettim. Mesela Türk perküsyonuna dair akademik bir eğitim yok. Türk müziği konservatuvarında usul ve kudüm eğitimi var ama Türk perküsyonu çok zengin. Bunun yanı sıra yukarıda sıraladığım ülkelerin perküsyon eğitimleri klasik perküsyon dışında ne yazık ki verilemiyor. Afrika'nın, Latin Amerika'nın çok değişik perküsyonları var. Türk müzisyenlerin bunları da çalabilmesi güzel bir şeydir.

2000 yılında kendi kendime öğrendiğim ve öğrettiğim birçok enstrümanı yazıya dökmeye başladım. Bunun belirgin bir sebebi de yoktu. Sonra benim bu tarz değişik müziklerle ilgilenmemden dolayı öğrencilerim okul dışında kendilerine yardımcı olmamı istediler. İşte önce ritim atölyesi olarak böyle çalışmalar yapıyordum. Daha sonra perküsyon atölyesi adı altında yazılı programımı oluşturup çalışmalar başlattım. Sonunda perküsyon eğitimini hedefleyen alternatif bir okul kurma düşüncesi gelişti ve şimdiki perküsyon ve çalgı atölyelerimi kurdum. Şu anda iki atölyem var, birisi de bu içinde konuştuğumuz binanın alt katında. Birçok müzisyenin okulu olmuş atölyede, çocuklardan oluşan 7-13, 13-17 yaş gruplarının yanında, yetişkinler için, başta Türk ritim kalıpları ve çalgıları olmak üzere; Türk, Klasik Batı, Latin Amerika, Afrika vurmalı çalgı ve ritimlerinin eğitimleri verilmektedir.

Yetiştirdiğim müzisyenlerle birlikte kendi yazdığım kompozisyonları ve bunlarla beraber farklı kültürlere ait vurmalı çalgı ve ritimleri Engin Gürkey Perküsyon Topluluğu ile müzikseverlere sunmaktayım.

Temel amacım, bugün ne yazık ki ülkemizde akademik olarak bir arada eğitimi verilemeyen, "dünya vurmalı çalgılarla ritimleri"ni 1.Latin Amerika, 2.Afrika, 3.Klasik Batı, 4.Türk Müziği vurmalı çalgı ve ritimlerine dair hazırladığım dört kitaptan oluşan, perküsyon müziğine dair

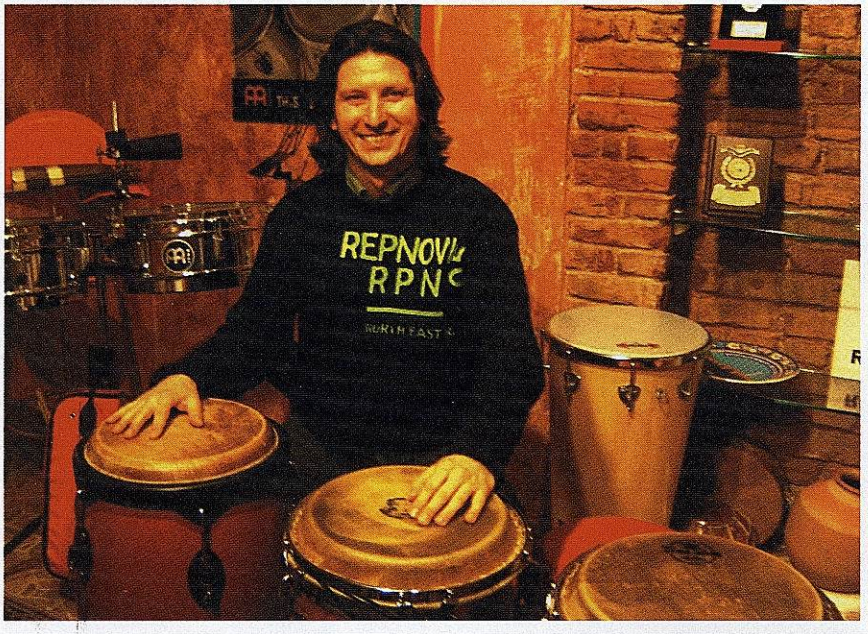

"takım çalışması" diye adlandırdığım topluluk çalışması olarak, özellikle müzik eğitiminde alışık olmadığımız alternatif bir eğitim sistemi yaratmak. Eğitim programım, dünyanın ilk ve en zengin enstrüman grubu olan perküsyon enstrümanlarını dört coğrafyadaki en az altı temel enstrüman göz önüne alınarak, tüm eğitimin minimum 6, ideal 10, en fazla 20 kişilik takım çalışması üzerine düşünülerek, bu konuda geliştirdiğim çalma sistemidir. Bu takım çalışmalarında, topluluğun kendi kendini yöneterek, çalma sisteminin açıklanarak topluluk çalışmalarının nasıl yapılacağı öğretilmektedir. Benim sistemimde, takım çalışması ve ruhu ilk dersten son derse kadar devam ediyor. Çalışmaları da ilginç kılan bu olsa gerek diye düşünüyorum.

İnsanların bu eğitime talebi artınca atölye sayısını da artırdım ve doğal olarak bir atölye daha açmak durumda kaldım. Yani şubeleşiyoruz ve bu şubeleşmenin de yetiştirdiğim genç müzisyen eğitmenler tarafından ülkemize yayılmasını istiyorum. Atölyede sevgili eşim Şirin Gürkey ve yine perküsyon müzisyeni olan iki yeğenim Türker ve İlker Çolak eğitim veriyor. Son iki sene içerisinde Işık Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi, Üsküdar Amerikan Koleji, Bilfen Koleji gibi okullar, bunun yanı sıra Borusan Holding ve Borusan Otomotiv, P&C, kariyer.net Arkas ve Siemens gibi şirketler takım ruhunu geliştirici olarak yazdığım perküsyon müziğine dair bu programı kendi bünyelerinde uyguluyorlar.

Şimdi de bunun devlet okullarında, ilköğretimde başlaması gerektiğine inanmaya başladım. Çünkü ritim, müziğin temelidir, başlangıcıdır, sonra melodi ve armoni gelir. Ayrıca herkesin müzik kulağı olmayacağını düşünürsek, müzik eğitiminde ritim kulağı yani duygusunu ortaya çıkararak çalışmalar yapmanın temelde daha verimli olacağını düşünmekteyim.

Onunla konuşurken aklıma çok beğendiğim bir müzik insanı olan Can Kozlu'nun söylediği bir şey geldi. Değişik kültürlerden ve ülkelerden gelen müzisyenler arasında en çok davulcuların birbirleriyle kaynaşabildiğini ve birlikte çalabildiğini söylemişti. Engin Gürkey bu anımı kendi yaşam süzgecinden geçen bir cümle ile tamamladı:

Ritim nabızdır, yani insanın yaşamıdır, hepimiz birer ritimiz aslında.

Jazz için, yaşanılan şeylerin ses olarak ifadesidir denilir. Engin Gürkey'in son günlerde yayınlanmış olan albümüne bakınca bu tanıma ne derece uyup uymadığını düşündüm. O albümü dinleyenler kulaklarına gelen şeye jazz diyebilirler mi, bu tartışılabilir. Ama albüm hakkında tartışılmayacak bir şey varsa, o da içindeki müziğin son derece renkli bir dünyanın ürünü olduğu. Bu benim düşüncem. Engin Gürkey'in zarif kişiliğini albümün iç kapak yazılarında fark etmiştim. İstisnasız, albüme biraz olsun emeği geçen herkese bir teşekkür etmeyi ihmal etmemişti. Ama müziğin ardında tıpkı buz dağının görünmeyen kısmı gibi koskoca bir dünya vardı:

Yaptığımız eğitim süreçlerinin sonunda kızlı erkekli birçok genç ve yetenekli çocuk ortaya çıkmaya başladı. Ben de topluluklar için yazdığım müziği sahnede çalmak istiyordum ve bunun için bir topluluğa ihtiyacım vardı. Önce bir topluluk oluşturmayı düşündüm ama sonra çocuklarımın hiç de fena çalmadığını fark ederek onlarla çalmaya karar verdim. Ayrıca bu çalışma ilerisi için bir bayrak olacak ve gelecekte de devam edebilecekti.

Yarısı konservatuvardan, yarısı atölyeden mezun çocuklarla kendi adıma bir topluluk kurdum. Sonra 2001 yılının hemen başında konserlerimiz başladı. Birlikte çaldığımız repertuvarı kayda almaya kalkışınca çocukların başarısı konusunda hiç de yanılmadığımı gördüm. Çünkü en az sahnede çaldıkları kadar stüdyo işinde de alınlarının akıyla çıktılar ve güzel bir sonuç aldık.

Bu topluluk ve albümün ülkemizde dünya vurmalı çalgı ve ritimlerine dair müzik yapan profesyonel perküsyon topluluğu olarak önemli bir yer dolduracağını düşünüyorum.

Bu albümde daha önce bahsettiğim dört kategoriyi ve coğrafyayı bir araya getirdim. Latin Amerika, Afrika, Klasik Batı ve Türk Müziği'ni bir albümde toplamak aslında müzikal anlamda çok tehlikeli bir proje. Bu çalışma tam bir yılımı aldı. Çünkü aynı çocuklarla dört coğrafya perküsyonu çalışıyorsunuz ve bunun müziğini yapıyorsunuz. Mesela iyi bir darbukacı iyi bir darbuka müziği yapabilir, oryantal perküsyonu çalabilir. Ama aynı müzisyeni bir anda klasik batı müziği içine soktuğunuz zaman o müzisyen bu müziği doğrudan çalamayabilir. Bu risk benim için de geçerliydi. Buradaki en büyük güzellik, bütün farklı müziklerin aynı enstrümanlarda ve aynı takım halinde yapılıyor olması. Bunun çok ilginç ve örneğinin az olduğunu düşünüyorum.

Albüm Engin Gürkey tarafından kendisinin ilk perküsyon hocası olan rahmetli babasına ithaf edilmiş. İçinde birbirinden ilginç birçok parça yer alıyor. **Hovernelan** anonim bir Ermeni türküsü. Daha önce savaş belgesellerinde jenerik müziği olarak da kullanılmış. Bu parça Engin Gürkey'in sevgili dostu, daha önce birlikte çaldıkları Ermeni duduk sanatçısı Suren Aseduryan'a adanmış. Engin iç kapaktaki yazılarda, onu "enstrümanı ile tek yürek olmuş sevgi dolu insan" olarak tasvir etmiş. Bekleneceği gibi bu parçada Suren, kendi ülkesinin milli enstrümanı duduku çalıyor.

Ritmus Engin'in kendi yaşamından nostaljik izler taşıyan bir parça. **Süleymaniye** ise onun ilk atölyesinin kurulduğu semte göndermeler yapıyor. Bu parçadaki keman bölümü Turay Dinleyen tarafından yazılmış. Engin, onun kendilerini onurlandırdığını ve parçaya güzellikler kattığını söylüyor.

Albümde hediye parçalar da var. Bunlardan **Mi Bulerias** halen Paris'te yaşayan eski bir arkadaşı Murat Uslanmaz tarafından bestelenmiş. Aynı şekilde **Baiao Rumba A La Turc** da bir başka müzik arkadaşı olan Mehmet Vurkaç tarafından bestelenmiş. Ancak Mehmet Amerika'da perküsyon hocalığı yaptığı için toplulukta sıkça yer alamıyormuş. **Enginey** Mete Sakpınar tarafından bestelenmiş. Değerli arkadaşı Mete bey konservatuvarın kompozisyon bölümü başkanıymış. Engin parçanın ilk bestelendiği halin daha "progressive" bir müzik olduğunu söylüyor. Bir de Ercan Irmak tarafından seslendirilen ney ve Hüsnü Şenlendirici'nin sihirli klarneti ile bambaşka bir hale bürünmüş.

Albümdeki parçaların adlarını okuyarak neyin ne olduğunu anlamak gerçekten güç. Bunun bir örneği de **I Ba U Ho**. Bu da bir başka Engin Gürkey dostu ve topluluğunun ilk yabancı üyesi olan William Richard'ın bestesi. Bu noktada parçalar Latin Amerika perküsyonuna dönüyor ve aynı bestecinin **Mis Querridos Kankas** ve **Pluma** parçaları ile devam ediyor. **Batabukini** ve **Nefer** Engin Gürkey'in kendi besteleri. Bunlardan ilki aslında bir çocuk şarkısı. Bu kelime Sanskritçe kaz demek. İçinde birçok vurmalı enstrümanlar kullanılıyor (bu vesileyle Engin'in kazları çok sevdiğini de öğrenmiş olduk). **Nefer** ise klasik bir perküsyon parçası, şu anda konservatuvarda repertuvara da alınmış bir çalışma. İlginç bir marş.

Bana göre albümün en ilginç sürprizi Engin Gürkey'in hocası Yıldız Kenter hanımın şiir okuyarak katıldığı **Ritim Terapi**. Bu parçanın kökeni Engin Gürkey'in Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde, 360 kişiden oluşan şizofren topluluğuna gönüllü olarak yaptığı atölyeye dayanıyor. Son derece ilginç ve özel bir çalışma. İçinde çok çeşitli efektler, su sesleri ve kuş sesleri yer alıyor. Benim gibi Yıldız Kenter hayranlarını çok mutlu edeceğinden de şüphem yok. Bu satırları yazarken Yıldız hanımın okuduğu şu cümleler hâlâ kulağımda çınlıyor:

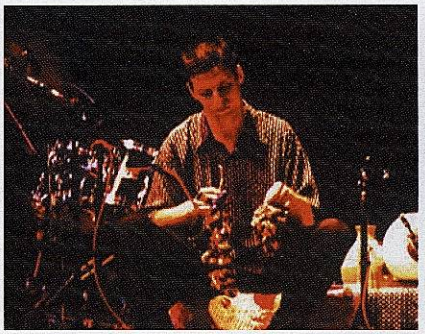

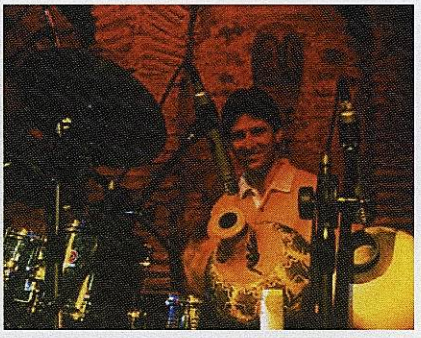

"Yaşamak Ne Güzel Şey"

Albümün son parçası, giriş parçası olan **Hovernelan**'ın Ümit Kuzer tarafından yapılmış bir remix'i. Suren Aseduryan'ın yanık duduk sesine bu sefer ateş gibi ritimler eşlik etmiş.

Albümün hakkında söyleyecek çok şey var. Ancak son tahlilde müzik dinlenmek için yaratılmış bir eserdir. Bu yüzden sözü kısa geçip albümün ardındaki insanın özel hayatına dönmek istiyorum:

38 yaşındayım, evliyim. Eşim de benim gibi perküsyoncu ve Beste adında bir kızımız var. Sandığınız gibi değil, atölyelerden önce tanışıp evlendik. O sırada 33 yaşındaydım. Galiba biraz geç kaldım. Eşim mimar. Tanıştığımızda onun müthiş bir kulağı olduğunu keşfettim. Önce onun bu işin dışında kalmasını istedim ama o beni dinlemedi. Atölyemizi bitirdi, eğitim aldı. Bugün Işık Üniversitesi ve konservatuvarda benim yazdığım alternatif perküsyon eğitim programını öğretiyor. Kızım da bizim yolumuzdan gidiyor. Geçenlerde darbukayı kapmış, annesine sen kalk oyna ben çalacağım diyordu. Armut dibine düşer derler, doğruymuş. Kızım bir kardeş istiyor, zor ama ben de ablamla büyüdüğüm için herhalde olacak gibi görünüyor.

Engin Gürkey kendi grubunun dışında birçok ilginç projeye de katılıyor. Bunlar arasında ilk sırada kendi tabiriyle ilk göz ağrısı olan "Yansımalar" geliyor. Ayrıca "İncesaz" da onun destek verdiği projelerden bir başkası. Donovan Mixon'un "Hybrid Project" grubunun "Dance of Life" adlı projesinde yer almıştı. Bu albümde çok hoşuma giden "Tango Orient" parçasının ona ait olduğunu belirtmeliyim.

Ayrıca yeni bir projesi daha var ve orada besteci kimliğiyle yeni bir oluşum yaratmayı planlıyor. "Engin Gürkey Ensemble." Engin Gürkey'in 2001 yılında çalışmalarına başladığı, beste ve düzenlemelerinden oluşan perküsyon topluluğu dışındaki bir diğer projesi olan Engin Gürkey Ensemble, kendi coğrafyamızdan motiflerle bezenmiş, akustik yapıda, farklı kültür ve disiplinlerden gelen müzisyenlerin bir iz düşümü... Perküsyonda Engin Gürkey ve Türker Çolak, keman ve udda Turay Dinleyen, piyanoda Yiğit Özatalay ve kontrbasta Özgür Salıcı yer alıyor.

Engin Gürkey benimle geleceğe yönelik beklentilerini de paylaştı:

Geleceğe yönelik olarak hem eğitimci, hem de müzisyen kişiliğimle ilgili beklentilerim var. Eğitimci olarak, yazdığım kitapların Milli Eğitim Bakanlığı'nda onaylanarak tüm ülke okullarında eğitim programına girmesini ve yetiştirdiğim çocukların da benden sonra eğitimci olarak bu programı paylaşmalarını istiyorum. Müzisyen kişiliğim olarak, perküsyon topluluğum ve diğer müzik topluluğumla yaptığım çalışmalarımın daha verimli devam etmesini diliyorum. Tabii daha farklı yerlerde konserler vermek ve yurtdışına açılmak gibi düşüncelerim var.

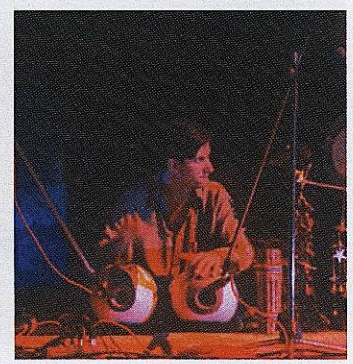

Jazz'ı çok seviyorum, dolayısıyla jazz müzisyenleriyle çalmayı da çok seviyorum. Yeni projemde başka jazz müzisyenleriyle de çalışacağım. Bunlar yeni nesil, yirmili yaşlarını süren pırıl pırıl gençler.

Ben perküsyon açılımımı kullanarak müziğimi etkiliyorum ve sound'umu değiştirebiliyorum.

Benim en çok beğendiğim müzisyenler de bu coğrafyanın insanları. Mesela Arto Tunçboyacıyan'ı çok beğenirim, hem perküsyoncu hem de besteci kimliği var. Kendimi ona yakın hissediyorum. Yaptığım şeylerle ortak bir şeyler hissediyorum.

Engin Gürkey'in menajeri Serhan Lokman o ana kadar konuşmamızı nefes almadan dinlemişti. Ona neden böyle genç bir menajerle çalıştığını sordum. Aslında bu sorunun cevabını çok iyi biliyordum ama bunu Serhan'ın yanında bir kere daha dinlemek istedim:

Ben ekip çalışmasına inanan bir insanım. Sevgili menajerim Serhan bu açıdan mükemmel bir insan. Son derece enerjik ve becerikli. Benim çalışmalarımı çok güzel bir şekilde tamamlıyor. Evet, çok yaşlı değilim ama gençlerle iş yapmanın beni her daim genç kıldığını ve büyük bir deneyim kazandırdığını düşünüyorum.

Top bu sefer genç menajerin sahasına düşmüştü, hiç beklemeden onun Engin hakkındaki düşüncelerini söylemesini istedim. Bir an bile durakşamadan cevap verdi:

Engin hızlı düşünen, hızlı hareket eden bir insan. Biz çoğu zaman onun hızına yetişmekte zorlanıyoruz. Engin Gürkey her şeyden önce tek bir tarza bağımlı kalmayan, çok ayrı tarzları kendine adapte edebilen, bir de çok güzel projeler yaratabilen bir müzisyen. Bu yüzden de onunla çalışmak her şeyden önce bir zevk. Aramızdaki ilişkide, 'ben bunu yaptım sen de bunu yapsan'dan ziyade, biz birlikte ne yaparsak kendimizi daha ileriye götürebiliriz tarzı bir ilişki var. Menajerlikten öte. Engin benim iş değil, hakikaten yakın bir arkadaşım. Kendisiyle her şeyi bir arkadaşım olarak tartışıp konuşabildiğim bir müzisyen. Bunlar benim için önemli ve değerli şeyler. Müzikal kimliğine gelince: Engin, benim Türkiye'de başarılı bulduğum ender perküsyonculardan bir tanesi. Besteci kimliği çok öne çıkıyor, dolayısıyla bu kimliği bizi daha ileriki zamanlarda daha da öteye, daha farklı yerlere götürecek diye düşünüyorum. Kendisini bir insan olarak çok seviyorum, ayrıca o benim menajer olarak ilk göz ağrım, ilk menajerliğini yapmaya başladığım insandır.

Ondan insan olarak çok şey öğrendim. Bunlardan en önemlisi şu: İnsan her halükarda, başınıza gelen iyi ya da kötü ne olursa olsun sürekli gülümseyebilmeli. Projelerimiz, yaptığımız şeyler iyi yöne gidebilir, kötü yöne gidebilir, ama içimizde her zaman bir umut olmalı. Engin'in içinde sanki yirmi yaşında bir gençte beklenebilecek bir duygu var, sanki dünyayı kurtaracağım dermiş gibi bir havası var. Sürekli olarak geleceğe dair umut taşır. Ben de öyle bir insanım ve geleceğe dair yapmak istediğim çok şey var. İşte bu noktada Engin ile tam bir beraberlik sağladığımızı düşünüyorum.

Her insan aslında üç kişidir derler. Bunlardan ilki kendimizin ne olduğunu düşündüğümüzdür. Bunu Engin Gürkey bizlere anlattı. İkincisi, başkalarının bizim kim olduğumuzu düşündüğüdür, bunu da Serhan anlatmış oldu. Üçüncü kişi ise gerçekten kim olduğumuzdur. Bunca sohbetten benim çıkarttığım sonuç şu oldu: Engin Gürkey hepimizden hızlı atan bir nabız, onun ritmine yetişmek için daha çok yolumuz var.

SIEMENS

8. SIEMENS OPERA YARIŞMASI

opera'ya biletiniz var.

Siemens 8. Opera Yarışması başlıyor.
Genç ve yetenekli bir opera sanatçısıysanız;
Siemens Opera Yarışması'na katılın,
uluslararası opera dünyasına adımınızı atın.

Son Başvuru Tarihi: 05 MAYIS 2006
Eleme Tarihleri: 09/10/11 MAYIS 2006
Ödül Töreni ve Final Konseri: 12 MAYIS 2006

Bilgi için: 0216 459 37 09
www.siemens.com.tr/opera

Tunçel Gülsoy
begog@superonline.com

GÜLDEN GÖKŞEN'İN KENDİ ÖZEL JAZZ'I;

GüldenCaz

Gülden Gökşen ile iki yıl önce bir cemiyet toplantısında tanışmış ve birlikte bir radyo programı yapmaya karar vermiştik. Vermiştik ama o programda çalacağımız albümün çıkışının gecikmesi bir sonraki buluşmamızı da geciktirdi. Geçenlerde telefonum çaldığında hayırdır inşallah deyip ekranda Gülden adını görünce önce aynı adı taşıyan kız kardeşimin aradığını sandım, ama bu arayan Gülden bir başka Gülden'di. Sonunda radyo programı yapabilecektik ve nitekim vakit kaybetmeden yaptık da. O programda Gülden hanım albümün yapısını anlatan en iyi parçanın giriş parçası olan Türkicaz olduğunu söylediğinde ben de ona kendi yapısını anlatan en iyi cümlelerin ne olduğunu sordum. Onun verdiği cevap ile Güldencaz'ın ardındaki öyküyü öğrendiğim sohbet başlamış oldu:

Eğitim açısından girersek piyano çalmaya çok küçük yaşlarda başladığım, 5-6 yaşlarındaydım. Çemberlitaş semtindeki okulumun adı o zamanlar İstanbul Belediye Konservatuarıydı. Annem beni ve kız kardeşimi götürürdü. Burada 5 yıllık bir eğitimden sonra Mimar Sinan Üniversitesi Devlet Konservatuarı'na geçtim. Orda çok hızlı bir eğitim sürecim oldu, 3 sınıf atladım, 15 yaşında liseyi 18 yaşında üniversiteyi birincilikle bitirdim. Hemen arkasından aldığım bir bursla Almanya'ya gittim. Köln Musikhochschule'de okudum. Orada da Rus piyanist Pavel Gililov'la çalıştım. Pavel benim hayalimde olan piyanistlerden birisiydi. Zaten o yüzden Köln'e gittim. Köln'den sonra Türkiye'ye dönüş macerası var. Türkiye'ye döndüm ve yüksek lisansımı tamamladım, şimdi de doktoramı bitirmek üzereyim.

Biraz ailemden de bahsetmek istiyorum. Annem modacı olmasına rağmen, genç kızlığında ve çocukluğunda klasik müzikle iç içe yaşamış bir insandır. O zamanlar bu kadar çok medya organları da ellerinin altında değilmiş. O zamanlar ısınan lambalı radyolar vardı, hani lambalar ısınacak da radyo dinleyeceksiniz. Ben de o radyoları hayal meyal hatırlıyorum. O dönemde annem tüm bestecilerin isimlerini bilirmiş ve klasik müzik olaylarını takip etmeye çalışırmış. Babamsa müzikle birebir ilgilenmeyi tercih etmiş. Aslında kendisi İstanbul Üniversitesi İktisadi Bilimler akademisi mezunu. Fakat gençliğinde amcamla beraber bir orkestra kurmuşlar "Akisler Grubu" adı altında. Hatta bir 45lik de çıkarmışlar. Hatta annemle ilk evlendiği dönemlerde para kazanmak için düğünlerde çalarmış. Aslında onların beni ve kız kardeşimi müziğe yönlendirmelerinin sebebi bu işi hobi kıvamında tutup müzik konusunda kültürlü birer insan olmamızı istemeleri olmuş. Biz derken ablamı ve kendimi kastediyorum. Fakat hem ablam hem de ben müziğe aşık olduk ve meslek edindik. Açıkçası ben meslek edindim de diyemiyorum çünkü müzik benim her an içimde olan bir şey .

Gülden hanımın anlattığı her şey aslında bir klasik müzik piyanistinin öyküsüne benziyordu. Ama elimdeki albümden de gördüğüm gibi iş dönüp dolaşıp karşımdaki klasik müzik piyanistini bir yerde jazz ile buluşturmuştu. Bunun nasıl gerçekleştiğinin cevabı ise sohbetimiz ilerledikçe ortaya çıktı:

Öncelikle şunu vurgulamak isterim. Ben bir müzisyenim, bunun klasiği jazz'ı olmaz, jazz seçtiğiniz bir yol olabilir sadece. Müzisyen genel anlamda müzisyendir. Evet ben klasik müzik eğitimi aldım ve halen de klasik müzik çalmaya devam ediyorum. Açıkçası klasik müzik benim yaşamım ve ondan vazgeçebilmeme imkan yok. Soluk aldığım nefes aldığım yer. Klasik müzikte kendime koyduğum bazı hedeflerim vardı. Onlardan da bir çoğuna ulaştım. Her ne kadar tasvip etmesem de bunlar yarışmalardı. Çünkü yarışmak için müzik yapmayı anlamsız buluyorum. Ama bazı kapıların açılması için bunlar gerekiyordu. Avrupa'da ikincilik ve Balkanlar'da birincilik aldım. Bunlar beni bir doyum noktasına getirmedi. Ama bir gün dört yıl önce bir şeylerin eksik olduğunu fark ettim. Eksik olan yön ise hali hazırda olan eserleri çalıyor olmam, bir şey üretmiyor olmamdı. Halbuki benim kafamdaki sanatçı kavramamımda üretken olmak da vardı. Ben ise o ana kadar sadece yorumcuydum. Eksik yönümü fark etmem ile birlikte gerçek sanatçılığa bir adım daha atmış oldum.

Gerçek sanatçılık benim için çok büyük bir kavram. Geçmişimdeki buna eğitime ve sayısını hatırlayamadığım konserlere rağmen bu noktaya yeni yeni ulaşabildiğimi hissediyorum. Birçok orkestrayla da solist olarak konserler verdim. Üretmem gerektiğinde de illa jazz yapayım, rock yapayım, klasik müzik yapayım diye bir şey düşünmedim. O sırada kendi dünyam neyse, içimden gelen armonik istek neyse, tema neyse, melodiler neyse onlara yönelik bir çalışma yaptım. Sonuç şu albümde dinlediğiniz şey oldu. Türk olduğum ve İstanbul'a da büyük bir aşk duyduğum için bu albümde Türk ezgilerini yansıtmak benim de hoşuma gitti. Albümün genel yapısında temaların nerdeyse tamamı Türkiye'deki ritimsel yapıyı ve armoni yapılarını anlatırken alt yapılar rock ve jazz altyapılarıyla birleşip ortaya enteresan bir iş çıktı. Bu müziğe ben kendim jazz demek istemediğimden bu albüm Gülden'ce jazz, yani Güldencaz oldu.

Albümün yapısını en iyi anlatan parça ilk sırada

yer alan Türkicaz'dır. Çünkü bu albümde hem Türk var hem de jazz var. Bu iki yapının birleşmesi Türkicazı oluşturuyor. Albümün ana felsefesi bildiğimiz klasik jazz değil. Birçok müzik türünden öğeler bulabiliyoruz mesela rock müzik, türk makamları, hatta bazı yerlerde klasik müzik öğeleri diyebiliriz. Tamamıyla karma bir yapı var ve buna kısaca "fusion" da diyebiliriz.

Böylece jazz'dan çıkıp Gülden hanımın jazz'ına girmiş olduk. Bu noktada albümün öyküsünün daha da derinlerine inmemizin zamanı gelmiştir ve beraberce merdivenlere yürüdük:

Bu albümdeki parçalar 4 yıl önce bestelerini ilk yaptığımda piyano eserleriydi. Daha sonra albümün prodüktörlüğünü yapan Nurkan Renda ile konuştuğumuzda bunları yeniden düzenlememizi teklif etti. Nurkan klasik müzik eğitimi almış olmasına rağmen rock müziğine daha yakındır. Ben de jazz müziğine çok yakınım. Sonunda bu albümde ikimizin dünyası birleşti. Bu albümü aslında bir reklam şirketi olan Alametifarika çıkardı. Bunu yapmak için ise şirket bir müzik label olan Alametifarika Records'u kurdu. Serdar Erener de bu albümün finans desteğinde çok yardımcı oldu. Albümün tüm "creative" çalışmasını Alametifarika Reklam Şirketi yaptı. Albümün genelinde davulda Volkan Öktem, basda Eylem Pelit, perküsyonda Mehmet Akatay, gitar da Nurkan Renda, klavye de Mert Topel, neyzen Eyüp Hamiş, ve yaylı tamburda da Özer Özel çaldı. Ben de doğal olarak piyano çaldım ama bu albümü piyano odaklı bir çalışma olarak düşünmemek lazım. Burada her enstrüman başlı başına solist. Kimse kimseye eşlik etmiyor ya da herkes birbirine eşlik ediyor. Her enstrümanın tam anlamıyla solist olarak kullanıldığı bir albüm ortaya çıktı.

Albümde her parçanın bir öyküsü var. Gülden hanım o öykülere kendi diliyle nefes verdi ve her birisini anlattı. **Türkicaz** dan zaten bahsetmiş olduğu için bir sonraki parçanın öyküsüyle başladık:

***Akşam Ateşi**'ni ilk bestelediğimde annem bana akşamüstü çay içerken dinlediğim müziklere benzedi demişti. Halbuki bu parçada ben ateşle bağlantı kurmuştum. İkisinin birleşiminden akşam ateşi çıktı.*

***Ege'de Yakamoz** sonu gözyaşlarıyla biten hazin bir aşk öyküsünü anlatıyor. Bazen karşılıksız aşklar oluşur insanın hayatında. Muhtemelen her insanın hayatında da böyle aşklar olmuştur. Karşılıksız aşk ve gözyaşları sonucunda yazılmış bir şarkı.*

Bana öyle geldi ki bu parça gerçekten yaşanmış bir takım şeyleri anlatıyordu. Karşımdaki insan tahminimi doğrulamadı ama yalanlamadı da. Sadece şu an hayatımda böyle bir aşk yok dedi ve bir sonraki parçayı anlatmaya koyuldu.

*Ben yazdığım müzik parçalarının içinde ton değiştirmeye bayılıyorum. Fakat bir parça vardı ki bestelerken ne yaparsam yapıyım içindeki tonları değiştiremedim. Sonunda bestelerken sıkıldım ve bu parça kuzey yıldızı gibi, ne yaparsam yapayım değişmiyor dedim. İşte bu parçanın ismi **Kuzey Yıldızı** oldu.*

***Hisar Manzarası**'nın öyküsü farklı. Bir gün Beşiktaş'tan Sarıyer'e sahil yolundan gidiyordum. Rumeli Hisarının önünde otobüs bozulmuş olduğunu gördüm. Yol tıkanmıştı, mecburen ve 2 saat kontağımı kapatıp bekledim. O zaman şöyle bir kafamı çevirip denize baktım ve birden fark ettiğim şeyden dolayı ağzımdan "Allah'ım ne kadar güzel bir şehir burası" sözleri döküldü. Ve o an içimde olan duygulardan yola çıkarak bu parçayı bestelemeye başladım. Parçanın ritmi de "düm teka, düm tek" şeklinde oldu ve eve gelince bestemi tamamladım.*

***Hasrete Ağıt** adında da anlaşılacağı gibi birinin hasretine ağıt olarak yapılmış bir şarkı. Ağıt sonsuza kadar sürmüyor. Duyguların bir decrescendo'su vardır, bıçakla kesilir gibi kesilmezler. Ama zaman içerisinde geçmiş de güzel bir anı olarak yerlerini alırlar.*

***Hasat Zamanı**'nın ilhamı "Titanic" filmininin bir sahnesinde başrolde oynayan oyuncuların İrlanda dansını yapışlarını izlerken geldi. O sahnedeki ritim bana Doğu Anadolu'da hasat zamanındaki insanların çalışmalarını ve hareketlerini hatırlattı. Bu parçada kullanılan cajon aletini İrlanda'dan getirttim. Böyle bir müzik çıktı.*

*Bir sonraki parçanın ismi **Sıcak**. Sıcak denince insanların aklına hemen müstehcen bir tanımlama geliyor. Ancak bu şarkıyı çok sıcak bir günde saf duygularla yazdım.*

O gün en üst katında oturduğum binanın içi dayanılmaz derecede sıcaktı, ve bu parça çıktı.

***Samyeli** ise bir kum fırtınasını anlatıyor. Bu parça benim hayatımdaki ilk bestemdir. 23-24 yaşlarımdayken yaptım. İlk yaptığımda isim koymamıştım. Sonra isim koyma zamanı gelince şunu fark ettim. Parçanın düzenlemesine baktığımda müzik aletlerinin çıkardığı seslerin arka arkaya oluşturduğu ritme bakıp bunun bir samyeline benzediğini düşündüm ve parçanın ismi Samyeli oldu.*

***Berceste** sözcüğü Divan edebiyatında "en güzel sevgili, ya da sevgiliye söylenen en güzel söz" demek. Duygusal bir dönemimde erkek arkadaşımdan duymuş olduğum bir söz Berceste'yi*

bestelememe sebep oldu. Erkek arkadaşım bana "Gülden gözüme öyle görünüyorsun ki, hani Discovery Channel'de uzaydan dünyanın büyülü bir görüntüsü vardır ya, işte sen bana öyle gözüküyorsun" demişti.

Albüm burada bitti sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Gülden hanımın nefesi oldukça güçlü imiş. Daha iki parça daha varmış. Albümdeki bir sonraki parça olan **Harem'de bir Gece**'nin öyküsü kendi ailesinin içinde geçen bir tartışmaya dayanıyor. Gülden hanımın baba tarafı kendi ifadesi ile 7 sülale İstanbullu imiş. Anne tarafı da meğer Selanik'ten gelirmiş. Böyle bir ailenin içinde sürekli olarak Osmanlı ve Cumhuriyet çocuğu tartışması varmış. Bir gün gene bu konuda babası ile tartışırken babası ona şöyle demiş: Osmanlı zamanında olsaydık şimdi siz benim haremimden birisi olurdunuz. O da babasına "Evet, ama ben de Haremin en gözde cariyesi olurdum" diye cevap vermiş. Sonra gözümde bu sahneyi canlandırınca da Harem'de bir Gece ortaya çıkmış.

Kervan ise Gülden hanımın daha değişik bir yönünü ortaya koyuyor. Onun yaşamdaki en büyük fobisinin yalnızlık olduğunu bu vesile ile öğrendim. Karşımda hayatta yalnız kalmaktan, sevdiklerini ve ailesini kaybetmekten korkan bir insan olduğunu gördüm. Bunun sebebini kendisi şöyle açıkladı:

Sanırım bu bana Almanya'da olduğum yıllardan kalan bir duygu. Orada sadece çalışmak zorundaydım ve 18 yaşında birisinin altından çok zor kalkacağı bir sorumluluk altına girdim. Maddi sıkıntılarla beraber gelen sorunlar da bunun büyümesine sebep oldu. Kervan'a binip gittiğim zaman bu yalnızlığı yaşamak zorunda kalmayacağım. Kervan her zaman benim umut ışığım olacaktı. Kervan da böyle çıktı.

Her albümün ardında bir müzisyenin iç dünyasının uzantısı ve yaşadığı duygular vardır. O duygu önce ses olur, sonra mesaj olur ve dinleyiciye ulaşır. Gülden hanım için de bu geçerli. Bakın onun iç dünyasından koparak bizlere ilettiği şeyleri sözlü ifadesi nasıl:

Bu albümde öncelikle Türkiye'yi ön plana çıkarmak istedim. Sadece içimden gelen melodileri ruhumdan çıkan notalarla parçalarımı yaptım. Ticari bir kaygım olmadı.

Ama sonuçta jazz platformuna yakın bir albüm çıktı. Bu da bir tesadüf değil. Jazz bana büyük bir özgürlük tanıyor. Ayrıca diğer türlere göre jazz çok geniş bir platform. En büyük özelliklerinden birisi ritimsel yapısı. Bir konserde gördüğümüz 2 davulcunun çeşitli ritimler oluşturarak çaldıkları parçaya da jazz deniyor, Keith Jarrett'in çaldığı çok muhteşem bir parçaya da jazz deniliyor. Jazz çok geniş bir yelpaze. Ben kendime jazz müzisyeni demiyorum, jazz piyanisti değilim ve kendimi böyle tanımlamak gerçekten haddim değil. Bunı iddia etmek bir şarkı söyleyen herkesin şarkıcı oldum demesi gibi olur.

Bir şey daha söylemek istiyorum: Jazz denilince herkesin aklına geldiği gibi büyük soluklu emprovizasyonlar bu parçalarda kullanılmadı. Çünkü bu tarz dinleyici kitlelerinin müzikten uzaklaşmasına neden oluyor. Çok büyük soluklu emprovizasyonlar büyük birikimlerin göstergesidir ama aynı zamanda modaliteyi bozar ve kulağın sesleri bazı yerlerde uyumsuz olarak algılamasına zemin açar. Bundan dolayı kitlenin azalması da söz konusu olabilir. Bu albümdeki amaç olabildiğince büyük bir kitleye bu tarzdaki müziği sevdirebilmek. Hatta en baştan itibaren tüm parçaların süreleri de 4-5 dakikayı aşmadı. Yine bunun sebebi de amatör bir dinleyicinin bile eserleri sıkılmadan sonuna kadar dinleyebilmesini sağlamak. Çünkü amatör kulak uzun süreli parçalarda bu sürelerden sonra zorlanacaktır.

Konuşmamızdan tahmin etmekle birlikte onun beğendiği jazz müzisyenlerini öğrenmek istedim. Ortaya kısa fakat derinliği olan bir liste çıktı:

Benim için ayrılmaz bir üçlü var. Chick Corea, Keith Jarrett ve Miles Davis. Ben özellikle Chick Corea dinleyerek büyüdüm. Geçmişte bir gün konser vermek için İstanbul'a gelmişti ama ben o konsere gidememiştim. O gün annem gidemediğim için onun ilk 3 albümünü alıp bana hediye etmişti. Ve bir daha ondan hiç vazgeçemedim. Miles Davis'in genel çalışında kulağıma biraz modern jazz melodileri geliyor ama onun müziği ile her zaman diyalog kuramıyorum. Ama Kind of Blue albümü, sanırım Bill Evans da çaldığı için, en sevdiğim albümlerinden biri.

Gülden hanım bu albümü solo piyano olarak da çalabiliyor, orkestrayla da çalabiliyor. Geçtiğimiz Kasım ayında Stuttgart'da İKSV'nin düzenlediği jazz festivalinde çalmış ve çok da güzel tepkiler almış. O gece hava gerçekten çok soğukmuş. Konserin ardından Alman basınında çok güzel haberler çıkmış. Albümün melodik yapısı, besteleri ve teknik ayrıntıları ile ilgili çok güzel eleştiriler almışlar. Ama onu en çok mutlu eden ifade şu olmuş:

"Gülden Gökşen çok soğuk bir Kasım gecesini bize sıcacık yaşattı."

Peki ya bundan sonra ne olacak?

Gülden hanım çıkmış olduğu masal dünyasında müzik notlarının üstünde uçmaya devam edecek. Kendisi bundan sonraki amacını sürekli konser vermek ve albümümü mümkün olduğunca daha büyük kitlelere ulaştırmak olarak ifade etti. Bana söylediği son söz ise şu oldu:

Sürekli piyano başında olmak istiyorum. Bestelerimi albüm yapmak için değil sadece yaratmak için yapıyorum. Albüm çıktığı için şu sıralar biraz daha fazla albüme yöneldim ama yakında klasik müzik konserlerim de başlayacak.

Benim kendisi ile konuştuğum gün de 2006 yılının başlarında soğuk bir gündü. Radyo programımız ve sohbetimiz bittiğinde Alman basınına hak verdim. Karşımdaki insan sadece dış görüntüsüyle değil iç güzelliği ile de insanı ısıtıyordu.

Geleceğiniz, gerçeğiniz, düşleriniz.

YAMAHA

LİLA PİANO

Koşuyolu Cad. No:12 Koşuyolu-Kadıköy/İSTANBUL • Tel: 0216 326 48 17
Dereboyu Cad. No:139/A Ortaköy/İSTANBUL • Tel: 0212 236 55 51-52
e-mail: lilatekelk@ttnet.net.tr

Özgü Özman & Ozan Boz - Toronto
jazz@ontroy.com

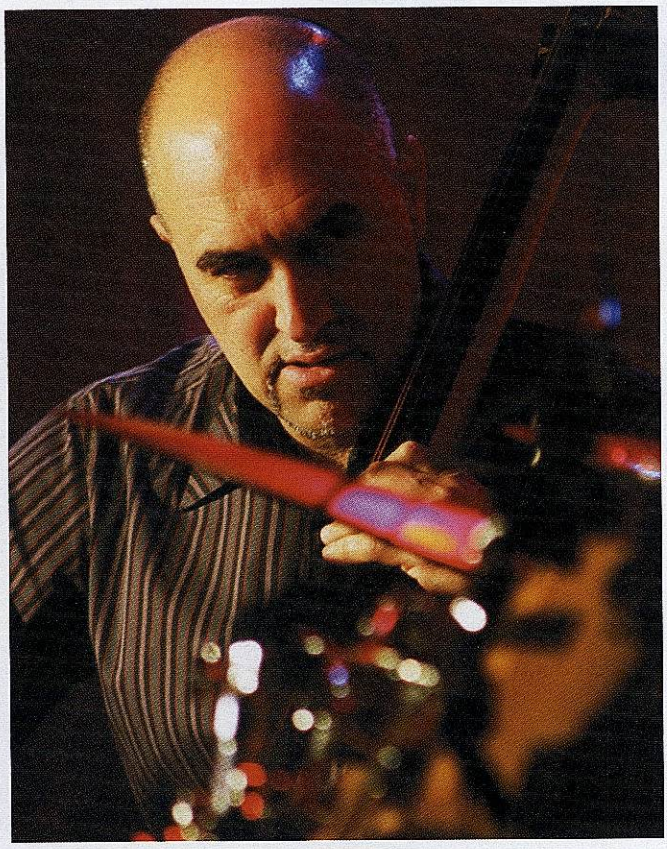

Roberto Occhipinti ve Üç Güdüsü

Kanada'nın en önde gelen basçılarından Roberto Occhipinti ile hayatındaki üç önemli güdüden konuştuk: Jazz, Afro-Küba ve Klasik müzik.

Jazz mı? Klasik müzik mi? Hangisi daha ileri düzeyde? ...' Sanırım bu iki müzik türünden birini ya da ikisini de dinleyenlerin sıkça girdikleri bir tartışma konusu olsa gerek. Bach ile Monk karşılaştırılır, Mozart ile Davis... Amacı birşeyi ispatlamak değil, bilgi alışverişi olan bu ve benzeri tartışmalarda çok şeyler öğrenmedik mi? Şimdi bir müzisyen düşünün ki, hem jazz'a hem de klasik müziğe yıllarını vermiş, en büyük isimlerle çalışmış, birçok gruba önderlik etmiş, şu anda kariyerinin doruk noktasında. Bu müzisyenle bir sohbet etsek kimbilir neler öğrenirdik? Biz de öyle yaptık. Baharı müjdeleyen, Toronto'nun hiç alışık olmadığı kadar ılık bir Mart gününde Roberto Occhipinti ile şehrin Yunan Kasabası olarak bilinen bölgesindeki evinde buluştuk.

Roberto Occhipinti, bugün Kanada'nın en önde gelen basçılarından birisi. Geniş bir İtalyan asıllı aileden gelen Occhipinti'nin kardeşi geçmiş sayılarda bahsettiğimiz NOJO grubunun lideri Michael Occhipinti, ayrıca kuzenleri David Occhipinti de çok başarılı bir jazz gitaristi.

En çok, Jane Bunnett and the Spirits of Havana ve Hilario Duran ile olan çalışmalarından tanınan müzisyen, Jane Bunnett'in Latin Jazz dalında Grammy'ye aday gösterilen Alma de Santiago albümü ve Juno ödülü (Kanada'nın Grammy'si) kazanan Ritmo + Soul albümünde çaldı. Ayrıca Bunnett'in dünya turnesinde de yeraldı. Hilario Duran ile olan birlikteliklerinin ürünü ise tam dört albüm. Roberto Occhipinti'nin yapımcılığını da üstlendiği Duran'nın en son albüm New Danzon Kanada'da geçen yıl Juno kazandı. Kardeşi Michael Occhipinti'nin grubu NOJO'nun en son albümü City of Neighbourhoods'da çalan müzisyen grubun efsanevi saksofoncu Sam Rivers ile yaptığı en son Kanada turnesine de katıldı.

Jazz başta olmak üzere birçok tarzdan müzisyenle çalışmaları olan Roberto Occhipinti uzun kariyeri süresince kimlerle çalmamış ki; Al DiMeola, Tito Puente, Oscar Peterson, Dave Valentin, Memo Acevedo, Al Grey, Pat LaBarbera, Nelly Furtado, Rush, Holly Cole, Phil Ramone, Teo Macero, Gino Vanelli, Cleo Lane & John Dankworth, Mulgrew Miller, Chucho Valdes ve en son Gorrilaz.

Ayrıca klasik basçı olarak birçok senfoni ve orkestranın da üyesi. Bunlar arasında The Winnipeg Symphony, The Hamilton Philharmonic, The Canadian Opera Company Orchestra, Arraymusic, New Music Concerts, Esprit Orchestra, The St. Lawrence Quartet, The Gryphon Trio ve Via Salzburg yeralıyor.

2000 yılından bu yana kendi adı altında çıkarttığı albümlerinin en sonuncusu Yemaya'da müzisyenin hayatında yer tutan her türlü etkiyi duyabilirsiniz; jazz'dan Küba müziğine, Afrika ritimlerinden klasik yaylı dörtlüsü ve üflemeli jazz aranjmanlarına kadar...

Occhipinti ile Afrika kültürünün jazz ve Küba müziği üzerindeki etkilerinden konuştuk, nasıl oldu da Hendrix'in Voodoo Chile'ı bir modern jazz albümene girdi onu sorduk... Sohbeti başlatmak içinse en yukarıdaki soruya gerek kalmadı.

Uzun yıllar birçok önde gelen jazz müzisyeniyle çaldın, kendi gruplarını yönettin ancak kendi adın altında albüm çıkartmaya yeni başladın. Bu kararında etken ne oldu?

İstediğin müziği çalabilmek, konserler düzenleyip para kazanabilmek için kafandaki formata uygun bir grubu bir araya getirmek ve lideri olmak gerekiyor; zamanla bunu anladım. Zaten hep kendi grubum vardı, son yıllarda özellikle ona yoğunlaştım.

Sonra 2000'de grubun ilk albümü çıktı.

Evet, o sırada Horacio "El Negro" Hernández, davulcu arkadaşımla çalıyorduk. Kendisi olağanüstü bir müzisyendir. Hilario Durán (piyano) ve Jane Bunnett için kayıtlar ve konserler yapıyorduk. O sırada burada davul kliniği yapıyordu. Kayıtlardan arta kalan stüdyo zamanım vardı, "gel biraz seninle kaydedelim" dedim, gece saat birde stüdyoya girdik, üç parça kaydedip çıktık. Sonra düşündüm, elimde üç tane harika kayıt var, birkaç tane daha kaydedebiliriz. Davulcu arkadaşım Dafnis (Prieto) ile turda idik. Ona bahsettim, kalanını kaydedelim mi dedim, tamam dediler, albümü o şekilde kaydettik. O albüm için neyim varsa yoksa döktüm.

Ilk albüm bir bakıma kendiliğinden ortaya çıktı. Bir sonraki albümü önceden planlamak istedim, kafamda belli bir fikir ve tarz vardı, yeni besteler yaptım, o da o şekilde çıktı.

Albümlerinin isimleri çok ilginç, nasıl buluyorsun bu isimleri?

Genelde albümdeki parçalardan birini kullanırım. İlk albüm *Trinacria*, Sicilya adasının eski isimlerinden biri. Eski Yunancadan gelir. Sicilya'nın sembolü üç bacaklı Medusa. Bu sembol albümün kapağında da yeralıyor. İtalyanlar bunu bilir, çünkü Sicilya'nın bayrağında da bu sembol vardır. İtalyan oyun kartlarında da aynı sembol kullanılır. Bu üç bacak adanın üç uç noktasına karşılık geliyor, aynı zamanda üç sıradağ ve üç kabilesine... Dolayısıyla içinde üç olan diğer şeyleri düşündüm. Benim hayatımda da üç şeyin önemli yeri var: Ana vatanım Sicilya, jazz ve Küba müziği. Bundan yola çıkarak 3/ 4'lük bir parça yazdım ve adını Trinacria koydum.

İkinci albüm *The Cusp*, İngilizce'de bir şeyin kenarında, ucunda olmak anlamına gelir. Bıçak sırtında olmak anlamında, her iki tarafa da düşebilirsin. Herşeyin değiştiği noktadır. O sırada Afrika'dan henüz dönmüştüm, Irak'ın işgal edilmesi ile aynı zamana gelir, herkes böyle bir dönüm noktasında idi. "Cusp" ayrıca benim müziğimi de bir şekilde özetliyor. Jazz ile klasik tarz arasında gidip geliyor. Tam o değişim noktasında, o yüzden herkes farklı algılar.

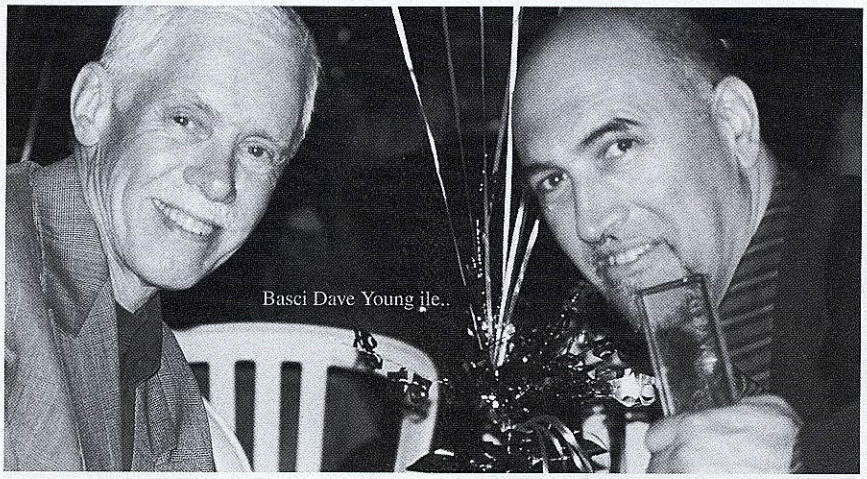
Basci Dave Young ile..

Son albümüm *Yemaya* Afro-Küba bir ilahiden alıntı. Afro-Küba dininde Deniz tanrıçasının adı. Güney Amerika'da özellikle Brezilya ve Küba'nın dinsel inanışında "syncretism" diye bir kavram var. Bir din başka dinlerin özelliklerini kendine uyarlar. Bu kültüre göre Batı Afrika'daki zencilerin taptıkları tanrılar vardır. Bu tanrılar gözle görülmez, ama yeryüzünde bu tanrıların özelliklerini taşıyan azizler vardır ve ayrıcı her bir aziz için ilahiler, danslar vardır. Yemaya bunlardan biri. Kübalı zenci esirler Katolik inancıyla tanıştıkça Katolik azizler ile kendi azizleri arasında benzerlikler aramaya başlamışlar ve kendilerine bir yöntem geliştirmişler. Yemaya örneğinde, mavi-beyaz elbiseli Meryem Ana'ya karşılık, aynı onun gibi mavi-beyaz giyinen azizleri Yemaya'yı eşleştirmişler. Dolayısıyla Meryem Ana'ya dua ediyormuş gibi yapıp aslında Yemaya'ya dua ediyorlarmış. Bu şekilde bütün azizlerin Afrika ve Katolik olmak üzere iki ismi olmuş. Benim Küba'lı müzisyen arkadaşlarım Santaria denilen bu dinden. Afro-Küba şarkıları ve enstrümanları zamanla batı müziğine girdi. *Afro Blues* parçasını bilirsin, o parça aslında bu dine ait bir ilahidir. Dizzy Gillespie'nin çaldığı parçaların bir çoğu da aynı şekilde bu ilahilerden gelir. Yemaya'nın hikayesi de bu şekilde. İlahiyi aldım, Batı harmonileri ekledim ve orkestra parçası haline getirdim.

Jazz müzisyenleri parça ve albüm isimleri konusunda çok yaratıcı oluyor.

Evet, bu alışkanlık Bebop döneminden gelir. O zamanın jazz müzisyenleri yoğun olarak cinaslar, sözcük oyunları kullanırlardı, sadece o topluluğun içinde olan müzisyenler anlardı. *Along Came Betty* parçasındaki Betty bestecinin eşinin adıydı. Duke Ellington *Cotton Tail*'i saksofoncu Johnny Hodges için yazmıştır. Hodges'ın lakabı tavşandı. Cotton Tail de bir tavşan cinsi.

Nardis ne anlama geliyor biliyor musun?

Nardis birinin adı.

Miles Davis'in Nardis'i ?

O parçayı yazan Bill Evans'tır, Miles parçayı Bill'den çarpan kişi.

Yapımcılığa ilgin nasıl başladı?

16 yaşından beri kayıt yapıyorum, şu anda 51 yaşındayım. Hayatımın büyük bir kısmı kayıt stüdyolarında, kayıt oturumlarında ve kontratlı orkestralarda çalarak geçti. Bir süre sonra film-TV-radyo için müzik yazmaya başladım. Bunları yazınca yapımcılığını da kendin yapıyorsun. Kayıt süreci konusunda çok tecrübeli olduğum için zamanla başka müzisyenler de yardım için bana gelmeye başladılar, yapımcılık o şekilde gelişti.

Yapımcılık, beste ve çalma arasında seçim yapman gerekse hangisini seçerdin?

Hiç şüphesiz çalmayı seçerim. Birisi çıkıp şurada her gece bas çalar mısın dese düşünmeden evet derim.

Kanada'nın en çok aranılan basçılarından birisin, her gece çaldığını düşünürdüm.

Bir zamanlar öyleydi, çünkü farklı tarzlar ve formatlarda bir çok projede yer aldım. Ama artık sadece istediğim tarzı çaldığım için durum farklı. Sevmediğin şeyleri çalmaya itirazın yoksa her gece çalarsın. Gerçi şu anda piyasada o kadar çok müzisyen var ki, muhtemelen kötü müzik çalmak için bile sıraya girmek gerekir.

Hazır bu konuda iken şunu sormak istiyorum, bu filtrelemeyi nasıl yapıyorsun? Neye evet neye hayır diyeceğine nasıl karar veriyorsun?

Eğer istemediğim bir proje ise ve hali hazırda projenin içinde isem kendimi kovdurmaya çalışırım. Eğer beceremezsem kendim bırakırım. O şekilde kapattığın kapılar artık kapalı kalır, geçtiğin köprüleri yakmak gibi. Mesela Opera... Operada çalmayı çok sevdim, ama belli bir zamandan sonra tam zamanlı olarak yapmak işime gelmedi. 12 yıl sonra operadan ayrıldım ve ondan sonra da geri dönmedim. Şu anda sevmediğim bir şeyi yapmaktansa evde oturmayı tercih ediyorum. Pek çok müzisyenin ne yazık ki öyle bir lüksü yok.

20-30 yıl önce bir kulüple anlaşırdın, o kulüpte 6 gece çalardın, belki 6 ay boyunca. Maaşlı çalışmak gibi. Ama o kulüpler tek tek ortadan kayboldu. Toronto'da her gece canlı jazz programı olan bir *Senator* kalmıştı, o da geçen yıl kapandı. Şu anda New York dışında hiçbir yerde 6 gece jazz dinleyebileceğin kulüp kalmamıştır sanırım.

New York'a gitmeyi hiç düşündün mü?

Şu anda 51 yaşındayım, öyle bir şeye girişemem. Ama 20 yaşındayken Juilliard'a kabul edilmiştim. Ne yazık ki burs herşeyi kapsamıyordu. Bas almam gerekiyordu ve Winnipeg Senfoni Orkestrasında çalmaya başlamıştım. Orada eşimle tanıştım, birkaç yıl sonra Senfoni'den kovuldum. Toronto'ya geri döndüm, kafamda hala New York'a gitme fikri vardı. Sonra Toronto'da yoğun olarak çalışmaya başladım, evlendim, çocuğum oldu, o sayfa o şekilde kapandı. Gene de pek içimde kalmadı, son 30 yıldır New York'a çok gidip geldim, orada çok çaldım.

Ailenin müziğe başlamanda etkisi oldu mu? İlk enstrümanın neydi?

Evimizde her zaman müzik vardı, babam amatör tenordu. Operayı çok severdi. Benden altı yaş büyük ağabeyim jazz saksofon çalmaya başlamıştı. O şekilde ben de ilgi duymaya başladım. 10 yaşındayken ben de saksofon çalmaya başladım. Ama çok kötüydüm. Sonra Beatles çıktı, kardeşim Michael onlara kafayı takmış ve gitara başlamıştı. Ben de bir süre gitar çaldım, zamanla anladım ki en çok sevdiğim enstrüman bas. Liseye başladığımda boyum kısa olduğu için kontrbas çalamazsın dediler, çello verdiler. Elektrik bası zaten çalıyordum. Ancak 14 yaşında kontrbas çalmaya başlayabildim.

Toronto'da büyümenin müzik kariyerine nasıl bir etkisi oldu?

Toronto'da büyümüş olmam belki de en önemli şey. O sıralarda Toronto'nun eğitim sistemi olağanüstü idi, devlet müziğe büyük yatırımlar yapıyordu. Her okulun orkestrası vardı. Ben o dönemde okula gittiğim için çok şanslıyım. Benim gittiğim lisenin iki senfoni orkestrası, bir konser grubu, bir sahne grubu ve bir korosu vardı. Okulda üç tane müzik öğretmeni vardı. Kardeşim Michael 12 yıl sonra aynı liseye gitti, sadece bir tane müzik öğretmeni çalışıyordu. Şu andaki sistem ne yazık ki öyle değil. Ama herşeye rağmen Toronto'nun müzik ortamı çok renkli. Bu şehirde dünyanın dört bir yanından farklı kültürlerden insanlar yaşıyor. Kanada'da başka bir yerde böyle bir ortam bulamazsın, Kanada'yı bırak, dünyanın başka bir yerinde de bulmak zor.

Eğer bir duo çalışması yapman gerekseydi, herhangi bir müzisyenle, kimi seçerdin?

Piyanist seçerdim, Kenny Barren olabilir ya da yaşıyor olsaydı Bill Evans.

Biraz ekipmanından bahseder misin?

Effekt kullanmıyorum, amfim Markbase, çok iyi bir İtalyan markası. Yapım için bol bol bilgisayar programı alıyorum. ProTools, Logic ve Sibelius.

Sence jazz'ın hangi dönemi bas için yeni bir sayfa açtı?

Elektrik bas için bence 70'ler çok önemlidir. Jaco Pastorius o yıllarda bas için yepyeni bir dönem başlattı. Sadece elektrik bas için değil aslında, sadece müzisyenliği ile de değil, bas gitarın grup formatında neler yapabileceği konusunda yepyeni bir düşünce geliştirdi, yepyeni bir düzenleme yaklaşımı getirdi. Akustik bas için ilk aklıma gelen isim Jimmy Blanton, ne yazık ki çok genç yaşta öldü. Duke Ellington ile yaptığı kayıtları dinliyorum, olağanüstü, form içinde yürüyüş yapan ve solo alan ilk basçı. Paul Chambers önemlidir, Scott LaFaro önemlidir çünkü çok solo alırdı. Ama benim akustik basa başlamamın sebebi Ray Brown olmuştur. Onu dinleyince "işte bu, ben bu enstrümanı çalmak zorundayım" demiştim. Çok güzel swing yapardı, melodik çalar ve bütün grubun genel sesini belirlerdi. Bu dönemin basçılarından dersen Dave Holland ve John Patitucci derim. "Slapping" tekniğini kullananlardan dersen Larry Graham ve Marcus Miller. Ron Carter, Ray Brown, Scott LaFaro gibiler büyük basçılar ama bence en büyük değişikliği Jaco getirdi.

Sence basın gruptaki yeri nedir?

Bas ritim, melodi ve harmoni arasında bir köprüdür. Davulu gruptan çıkarabilirsin, bas ritmi doldurur, armoni enstrümanını çıkarabilirsin, bas armonileri doldurur. Bası çıkarınca müzik birden eksilir. Basın jazz'da çok önemli bir yeri var. Jazz'ın en çok sevdiğim özelliği belki de bu. Müziğin yapısının tam içindesin, iskeletini teşkil ediyorsun. Dave Holland'ın da dediği gibi çok sosyal bir enstrüman. Sürekli gruptaki diğer müzisyenlerle iletişim halinde olmak zorundasın, ritmi taşımak için davulcu ile, armoniyi taşımak için piyano ile iletişim halindesin. Vokalisti ya da saksofoncuyu desteklersin, solo yapma şansın da var. Klasik müzikte durum farklı. Bas sadece bir alt oktavdan viyolonseli tekrarlar, o yüzden "double bas" derler.

The Cusp albiminde Voodoo Child'ı jazz formatında kaydettin. Jimmi Hendrix'e özel bir ilgin mi var?

Aslında çok Henrix dinlemedim. Ama o parçasını çok beğenmişimdir, özellikle genel ritmik hissini. The Cusp çıkınca Jimmy Hendrix derneğinden aradılar, çok mutlu olmuşlar, bültenlerinde yazmışlardı. Bir çok jazz müzisyeni kabul etmek istemeseler

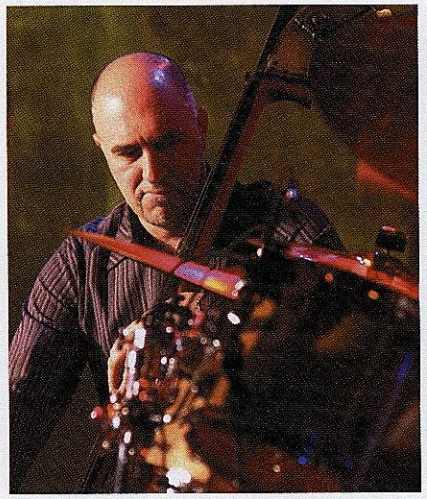

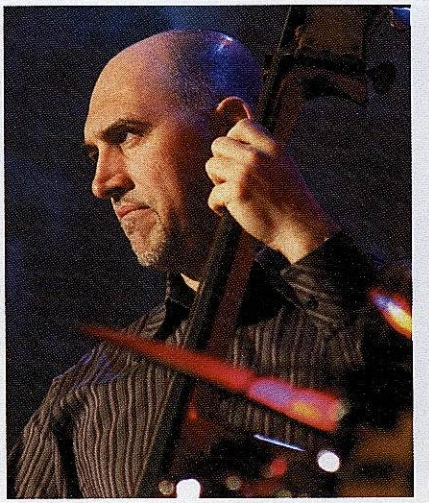

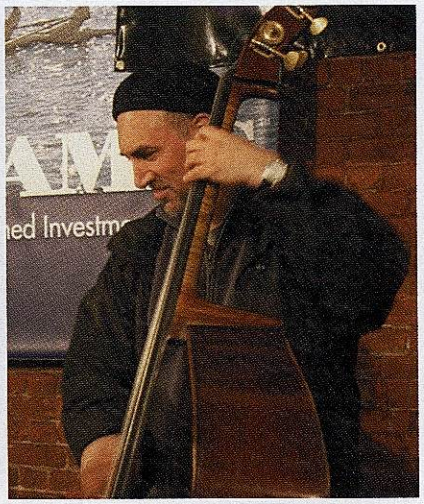

de Jimmi Hendrix'den etkilenmişlerdir.

Bağımsız plak şirketleri şu aralar çok popüler, sence bu değişiklik piyasanın gidişatını ve satışları nasıl etkileyecek?

Bence artık satışı sözlükten çıkarmanın zamanı geldi, o büyük rakamlar eskidenmiş, şimdi kafayı başka şeylere yormak lazım.

Nelere?

Ne kadar konser yaptığına. Bence böylesi daha iyi, daha demokratik. Artık herkes bütçeyi zorlamadan albüm kaydedebiliyor. Ve zaten çalacak yer bulmak için albüm çıkarmak zorundasın. New York gibi büyük şehirlere gittiğinde görüyorsun dünyanın dört tarafından gelip çalıyorlar. Kendi kültürlerini, folklor ve halk müziklerini getirip jazz'a dönüştürüyorlar. Çünkü jazz artık İngilizce gibi müziğin ortak dili. Diğer tarzlar tarafından beslenip büyüyor. Batı müziğinin armonik yapısı çok geniştir. Ritim çeşitliliği yoktur ama armoniler zengindir. Bir Hintli ya da Türke Batı müziğinin ritmi çok sıkıcı gelebilir. Dolayısıyla herkes istediği şeyleri alıp bir araya getiriyor. Bir nevi körili şiş kebap gibi. Arkadaşım Hugh örneğin, Hugh Marsh, Mercan (Dede) ile çalışıyor, gene Türkiye'ye gidecekler. O bu senteze kafayı takmış durumda. Yaptıkları jazz değil, kimbilir belki 20 yıl sonra onun da bir ismi olur. Bu tür olumlu şeyler dışında çok negatif gelişmeler de var tabii. Taliban yönetimde müziğin yasak olduğunu biliyor musun? Müzik yapmak, dinlemek yasak. Ben böyle bir şeyi hayal bile edemiyorum. Birilerinin evini bombalamasından daha korkunç bir şey. Bizim zevk kaynağımız başka insanların korku kaynağı. Dolayısıyla bütün dünyada aslında bir basitlik akımı oluşmuş durumda. İnsanlar herşey için basit bir yanıt arıyorlar. Ama bazı şeylerin yanıtı yok, olduğu gibi kabul edilmesi gereken şeyler var. Çaldığım müziği bu kadar sevmemin sebeplerinden biri de o, insanlara belirsizlik sunuyor. Bu belirsizlik herşeye dönüşebilir ve farkında bile olmazsın.

Aranjman ve emprovizasyon arasındaki dengeyi nasıl sağlıyorsun?

Tam üstüne bastın, en çok kafamı kurcalayan şey o dengedir. Jazz'da emprovizasyonu sağlayan şey başarılı yapıdır. Wayne Shorter, Thelonious Monk, Herbie Hancock gibi büyük bestecileri düşünürsen, başarılarının sırrı emprovizasyona izin veren yapılar yaratmaları. Bu müzisyenlerin bestelerini çalarken emprovize kısmında bile bilirsin ki bu bir Wayne Shorter parçası, o özel lezzeti hiç bir şekilde kaybetmezler. Benim hedefim o ince dengeyi yakalamak. Sahnede birşey yapmadan duran müzisyene tahammül edemem, dolayısıyla herkese yapacak birşey vermem lazım, emprovizasyon o yüzden çok önemli. Ama şunu da söylemem lazım ben kendimi "composer" olarak değil "composter" olarak tanımlarım.

Nasıl?

Composer (besteci) ve imposter (sahtekar) arasında bir şey. Benim yaptığım komposto, müziği alıp içine bir sürü şey eklerim, sonunda lezzetli bir şey ortaya çıkar. Ben yazarım ve bence besteci ile yazar farklı şeyler. Bach besteci idi. Eğer ki yazdığım parçalar yıllar sonra hala zevkle çalınırsa o zaman belki besteci diyebilirler.

Hilario Durán ile nasıl tanıştın?

Jane Bunnett ile tanışmadan hemen önce tanıştım. Jane'in grubuna da onun tavsiyesi ile girdim. Hilario ile uzun yıllar beraber çaldık. Bak ona besteci diyebilirsin, inanılmaz derin ve verimli yazar. İlk albümü kaydederken bir Thelonious Monk parçasının üstünde çalışıyorduk, "orta bölümde birşeye ihtiyaç var" dedi. " O zaman birşeyler yazıver" dedim. Şipşak yazdı geldi, elimizde bambaşka bir aranjman oldu. Kendisi Kübalı müzisyen Irakere için aranjmanlar yapmış bir müzisyendir. Küba dışında bir ülkede yaşasa milyon dolarlar yapıyor olurdu, olağanüstü yeteneklidir. Birlikte çalışmaya başlar başlamaz ne kadar özel olduğunu anlamıştım. Ondan sonra birçok projede birlikte çalışmaya başladık. Birbirimizi tamamlayan kişiliklerimiz vardır. O işin sanatsal tarafı dışındaki gündelik şeyleri yapmaktan sıkılır, oysa beni pek sıkmaz, o tür şeyleri ben yaparım. Bazen dışarıdan bana bir proje ile geldiklerinde "Hilario'ya gidin, daha hızlı yapar" diye ona yönlendiririm. Önceki albümü için bir gün bana geldi, "trio albümü yapmak istiyorum, ama plak şirketleri ilgilenmedi" dedi. "Ben ödeyeyim" dedim, parayı koydum, kayıdı yaptık, harika oldu, Alma Records'dan çıkardık. Albüm Juno kazandı. Yeni albümü büyük orkestra müziği, o da bu yılki Juno'ya aday gösteriliyor. Onun da hikayesi bir gün "Küba'ya gidiyorum" diye geldi. "Gitmişken oradaki müzisyen arkadaşlarınla bir araya gelip birşeyler kaydetmelisin. Kaydet, getir, burada düzeltmeleri yaparız" dedim. Gerekli parayı koydum. Harika bir albüm çıktı gene ortaya.

Böyle bir ilişki müzik dünyasında nadir olsa gerek.

Aslında burada hep böyle, müzisyenler birbirine hep destek olur. Phill Dwyer mesela, benim albümlerimde çaldı, ben de onunkilerde çaldım. 31 Mart'da Kenny Wheeler ile çalıyoruz. Arkadaşlık ilişkileri güçlü. Hilario ile tabii biraz da Küban-İspanyolca konuşmamın etkisi var, o yüzden kendilerini bana yakın hissediyorlar. Çat pat da olsa kendi dillerini konuşmaya çalışman onlar için önemli.

Yeni müzisyenler için tavsiyelerin var mı?

Etrafınızdakilerin ne düşündüğüne takılmayın, bildiğiniz şekilde devam edin, sevdiğiniz şeyleri çalın. Zevk aldıkça devam edin. Zevk almadığınız zaman bilin ki yanlış bir şey yapıyorsunuz.

Müzik eğitiminin yaratıcılıkta yeri nedir? Birçok müzik okulunun müfredatı o kadar yoğun ki öğrenciler dışarıda neler olduğundan habersiz. Fazla eğitim diye bir şey söz konusu mu?

Hayır. En kötü öğrenim bile hiç öğrenim olmamasından iyidir. Eğer yeteneğin yoksa okulun pek katkısı olmaz, ama yetenekli isen, istediği kadar programı yüklü bir okula git sana zarar veremez. Ne yapar eder etrafında neler olduğunu da takip edersin. Ben aslında pekçok genç müzisyenin bir bahane bulup eğitimden kaçtığını düşünüyorum.

Bir süre Gorillaz (İngiliz grubu) ile tur yaptım. Davulcuları çok iyi kültürlü bir çocuk. Belli bir tekniği yok, nota okumayı bilmiyor. Ama o tarza kendini adamış, iyi çalar. Bir gün Johnny Cash'den alıntı yaptı: "müzisyenin ihtiyacı olan tek şey üç akor ve gerçektir". Tamam belki Country müziğinde "gerçeği" üç akorla ifade edilebiliyor. Ama bazı gerçekleri ifade etmek için çok daha fazla ifadeye ihtiyacın olacaktır. Bence en iyisi mümkün olduğunca çok şey bilmek; ne kadarını kullanacağına duruma göre karar verirsin. Ama öte yandan katıldığım bir şey varsa o da çok eğitimli değilsen saf, içten birşeyler yakalama şansın var. Yeni bir dil konuşmaya başladığındaki gibi, yüklem çekimlerini tam bilemezsin, sıfatların kullanımına hakim değilsindir. Ama kendini öyle basit kavramlarla ifade edersin ki anlam açıktır, temiz ve direktir. Mesajın genel olarak karşıya ulaşır. Dili daha iyi öğrenmeye başladıkça kendini daha çok anlatabilmek istersin, kendi ana dilinde konuşanlarla kurduğun iletişimi bu yeni dilde de kurmayı arzularsın. Karşıdakinin seni 100% anlamasını istersin, soyut ve ifadesi zor şeyleri bu yeni dilde de kolaylıkla tartışabilmek istersin, detayları ve incelikleri anlatabilmek istersin. Bence jazz müzik işte bütün bu incelikleri yüzeyselden uzak bir şekilde büyük bir ustalıkla anlatabilmene izin veriyor.

O zaman sence teknik olarak ileri düzeyde olan jazz müziğinden müzisyen olmayan bir dinleyicinin zevk alabilmesinin sırrı ne?

İlk aklıma gelen şey ritim. İnsanların kulağı ritme duyarlı. Eğer kulağın biraz daha iyiyse melodileri de duyarsın, ayrıca emprovizasyon var. Emprovizasyon dinleyicide merak uyandırır: Nerden başlamıştı, nasıl böyle bir noktaya geldi? Sushi restoranlarında menüde balığın cinsine göre yanına küçük yorumlar yazarlar, Unagi'nin yanında meydan okuyucu, zorlayıcı yazar. Jazz da bence öyle. Herkese göre değil, yeni şeylere açık olmak lazım. Bazı insanlar çok doğal bir şekilde içine girer ve neden zevk aldıklarını sorgulamazlar.

HOTİÇ
www.hotic.com.tr

Tunçel Gülsoy
begog@superonline.com

IT'S TIME, YENİDEN BURÇİN BÜKE İLE

Akacak kan damarda durmaz derler, gelin ben buna bir ilave yapayım, çalınacak müzik de icracının ruhunda durmaz, akar, albüm olur insanlara ulaşır.

Burçin Büke'nin en son albümü "It's Time" elime geçince işte böyle düşündüm. Artık yeni bir albümün zamanı gelmişti ve Burçin Büke bir kere daha müzikseverlerin karşısına çıktı. Burçin'den bu albümün öyküsünü ilk olarak NTV Radyoda yaptığım "Evde Çalamadıklarım" radyo programına konuk olduğu gün dinlemiştim.

2004 yılında yayınlanan "Personal Touch" albümünün devamını uzun zamandan beri yapmayı planlıyordum. Önce yeni albüm için kendi kavramlarıma uygun parçaları seçtim. Sonra zamanı geldi ve stüdyoya girdim. Sonuç DMC tarafından yayınlanan elinizdeki albüm oldu. Bu albüm geçmiş albümlerimdeki kavramların devamı, öz olarak bir fark yok. Benim amacım eskiden de olduğu gibi tanınmış klasik müzik eserlerini insanlara sunmak. Güzel melodileri olan tanınmış parçaları kendi çalış tarzımla ve yorumumla insanların hayatlarına iletmiş oluyorum.Bu albümde ayrıca iki tane de kendi parçam yer alıyor.

Tabi bu cümleler Burçin'in müzik ile dolu dolu yaşamış olduğu onca yılı tam olarak ifade edebilir mi şüpheliyim. Bu yüzden radyo programından sonra bir Burçin ile tekrar bir araya gelerek yeni albümün ardındaki birikimin ayrıntılarına girmek istedim.

Sohbete başlamadan önce "It's time"da beni en çok sevindiren şeyin kapakta yer alan Burçin Büke resmi olduğunu belirtmem gerekiyor. Neden ? diyeceksiniz. Bana göre eski albümdeki resimlere bakan bir insan Burçin'i son derece soğuk bir insan olarak algılayabilirdi. Bu sefer kapakta bizlere gülümseyen bir Burçin ile karşılaşıyorsunuz, üstelik piyanonun üzerinden ileri uzanan elleri de iletişim kurma duygusunu güçlendiren bir etki yapıyor. Kısacası bu resimdeki Burçin yeni baba olmuş, duyarlı bir müzik insanını çok daha iyi ifade ediyor diye düşünüyorum.

Burçin albümdeki parçaların öykülerini bakın nasıl anlattı:

Albümün giriş parçası Franz Listz'in 2 numaralı Macar Rapsodisi. Çok güzel ve tanınmış bir eser. İcrası için çok büyük bir teknik virtüozite gerektiriyor. Ben daha büyük bir "sound" elde etmek için bu parçadaki sol el bas oktavlarını daha da büyüterek çaldım.

Geçen sene İstanbul'dan Ankara'ya uçarken hava alanında Doğan Hızlan ile karşılaştım. Bu albümde için düşündüğüm repertuar hakkındaki düşüncelerini sordum. Aynı şekilde albümde yer alan iki tane de Fritz Kreisler parçası var, bunlar orijinalleri keman için yazılmış ama Sergei Rachmaninoff tarafından piyano için düzenlenmiş eserler. Doğan bey bunların da uygun seçimler olacağını söyledi. Böylece hava alanındaki kısacık bir sohbet ile albüm için yola çıkmış olduk.

Albümde yer alan "Warsaw Concerto" İngiliz besteci Richard Addinsel'in eseri, Amerika'da çok çalınan bu parça ama şimdiki nesil Türk müzikseverler tarafından pek iyi bilinmiyor. Bu eser benim için küçük bir Rachmaninoff konçertosu gibi bir şeydir. Babamın önerisi ile repertuara aldım. Albümün bana göre merkezini oluşturan George Gerhwin'nin ünlü "Rhapsody in Blue" parçası ile bunun güzel bir ikili oluşturacağını söyledi. Bu ikiliye Horowitz'in konserlerden sonra bis parçası olarak çaldığı Louis Moreau bestesi "Tournament Galop"u da ilave ederseniz ortaya bir üçlü çıkıyor. Bana göre Horowitz Rachmaninoff'dan sonraki en iyi tuşesi olan piyanist. Ayrıca mükemmel bir showman.

Albümde iki de kendi bestem var. Bunlardan "Kuzey" Estonya'daki bir konser provaları sırasında kendi kendime doğaçlama bir şey-

ler çalarken ortaya çıktı. Beni duyan bir kişi bunu çok beğendi ve ne olduğunu sordu. Bunun üzerine parçayı geliştirdim ve ortaya duygu yüklü bu parça çıktı. Bu parçayı New York konserlerimde 11 Eylül kurbanları için çaldım. Diğer konserlerimde de dünyada felakete uğramış tüm insanlar için çalıyorum.

İkinci bestem ise artık tükenmiş olan ilk albümümde çalmış olduğum "My Dream" yani "Rüyam" oldu. Bu rüyamda duyduğum tınılardan yola çıkılarak yapılmış bir parça. O zaman çok sevilmişti, eski albüm kalmadığı için yeni albüme aldım.

Türkiye'de çok oluyor ama ben hiçbir zaman sipariş üstüne beste yapmam. Ben aritmetik bir besteci değilim, yazdığım her şey bir anda içimden doğuyor ve yazıyorum. Kendi müziğini yapan bir insan olarak bazı ilkelerim var. Dışarıdan duyduğum müzikten etkilenmiyorum.

Burçin Büke Horowitz'i severek dinliyor. Ancak onun için müziğin değerini ölçen farklı bir kriter var. Kendi sözleri ile bu kriteri şöyle ifade etti:

Benim için şu önemli: Dinlediğim müzisyenler beni rüyalar alemine götürmeli. Müzik sadece ses olarak dinlenmemeli, insanı büyülemeli. Müzisyen dinleyicisine bir hikaye anlatmalı. Kendi yaşadığı şeyleri dinleyicisine aktarmalı. Horowitz, Richter ve Goulda dinlerken bunu hissediyorum. Ama müzik günümüzde çok mekanikleşti. Duygusal yönü azaldı. Bu gün teknikleri mükemmel bir çok müzisyen var ama duygusal olarak beni etkilemiyorlar. Çoğu sadece nota çalıyorlar ve show yapıyorlar. Onların bazılarını beğeniyorum ama hiç biri Horowitz gibi beni arkalarından sürüklemiyorlar. Günümüzde en beğendiğim piyanistler arasında, Ivo Pogorelich ve Evgeny Kisin var. Tabi İdil Biret'i de bu listeye eklemem gerekiyor. Onu tüm dünya tanıyor.

Jazz müziyenlerinden bahsedersek beğendiğim müzisyenlerin listesi biraz daha geniş. Bill Evans, Oscar Peterson, Mc Coy Tyner, Herbie Hancock ve Keith Jarrett ile başlamalıyım. Günümüz genç piyanistlerinden Jacky Terrason ve Brad Mehldau'yu da çok beğeniyorum.

Bir çok klasik müzik piyanisti gibi Burçin de zaman zaman çitin öbür tarafına atlayarak jazz aleminde geziniyor. Ona bu yolculuğunda eşlik eden davulcu Cengiz Baysal ve basçı Volkan Hürsever jazz severlerin yakından tanıdığı iki önemli isim. Çok yakında bu birlikteliğin bir de ürünü olacak. Burçin ve arkadaşları yeni bir albüm çalışmasına başlamışlar. Nasıl bir albüm ortaya çıkacak diye sorduğumda Burçin bakın neler dedi:

Evet, birlikte çalışıyoruz. Ancak ortaya nasıl bir şey çıkar diye sorarsan kesin bir şey söyleyemem. Volkan da Cengiz de çok beğendiğim müzisyenler. Hem iyi insanlar hem de dürüstler. Güçlü kişilikleri var, hayata olumlu bakıyorlar. Bunlar benim için çok önemli olan değerler. Onlarla çalışmaktan büyük bir zevk alıyorum, her gün birbirimizle konuşarak birlikte yapacağımız müzik üzerine tartışıyoruz. Kafamızdaki projeleri bir albüm haline getireceğiz ama bu jazz mı olur başka bir şey mi şimdiden söylemek mümkün değil.

Mühendislikte iyi bir üretim için en önemli şey hammaddedir. İyi hammadde ile başlarsanız iyi şeyler üretme şansınız vardır. Ancak hiçbir zaman kötü ile başlayarak iyiye varamazsınız. Ben her üç müzisyeni de tanıyorum. Hepsi çok takdir ettiğim müzisyenler, onlara karşı derin bir sevgi ve saygı da beslediğimi ifade etmeliyim. Bu birliktelikten doğacak albümü de herkesten çok ben merak ediyorum. Bunu görmek için şimdilik beklemem gerekiyor. Ama hepimizin geleceğe yönelik beklentileri vardır ve Burçin de bu konuda bir istisna değil. Ona 20 yıl sonra nasıl hatırlanmak istersin diye sorduğumda ilginç şeyler söyledi:

Bugünden ilerisini düşünmek zor. İnsanların dürüstlüğümü ve sempatikliğimi unutmamalarını isterim. Ben kimse ile oynamıyorum. Müziğim de öyle. İyi bir kalbim olduğunu düşünüyorum. Bunlar benim için önemli şeyler.

2005 yılında baba oldum, oğluma çok düşkünüm. Artık hayata daha farklı bakıyorum. Oğlumun benim gibi piyanist olmasını istemiyorum. Hobi olarak piyano çalsın, müzik tıpkı matematik gibi insanın beynini geliştiren bir şey. Ama golf, tenis gibi şeylerle uğraşmasını tercih ederim.

AB kapısında Türkiye'nin durumunu pek iç açıcı görmüyorum. Kabul kriterlerinin bir parçası olarak müzisyenlerin desteklenmesi lazım ama böyle bir destek yok. Ama gene de müzisyenlerin yılmadan inandığımız yolda ilerleyip bu işin peşini takip etmesi gerekiyor.

Ben artık Türkiye'yi, sorgulamıyorum. Kimseye de soru sormuyorum. İşimi yapıp insanlara sunuyorum. Az kişiye de olsa yaptığım şeyler birilerine varıyor.

Bu albümün uzantısı olarak konserler vereceğim. Ayrıca önümde bir çok yurt dışı konserim var. Kısacası benim için ne doğruysa o yolda yürüyorum.

Akacak kan damarda durmaz diye başlamıştık. Sohbetimiz sırasında da bunu gördüm. Burçin Büke hem teknik hem de duygu olarak mükemmel bir piyanist. Ben onu çitin her iki tarafında da yakından izliyorum. Çıktığı yolda cesur bir şekilde yürümesini derinden takdir ediyorum. Bana göre onun damarlarında daha müzik olarak bizlere ulaşacak çok müzik var. Yirmi yıl sonra insanlar onu nasıl hatırlayacak bugünden bilemem, ancak eğer yaşarsam ona şunu söyleyeceğimden eminim.

"Bravo dostum, senin müziğin her zaman benim hayatımı aydınlatan bir ışık oldu."

Caner Gürsoy

13. İzmir Avrupa Jazz Festivali'nin ardından

Fotoğraflar: Oğul Ekşi

İtalya'nın tanınmış jazz sanatçılarından ve eğitimcilerinden saksofoncu Claudio Fasoli ve piyanist, besteci Antonio Zambrini, 13. İzmir Avrupa Jazz Festivali'nde akıllardan kolay kolay silinmeyecek bir konser verdi.

1978 yılından bu yana Siena Jazz Kliniği'nde tenor ve soprano saksofon ile emprivizasyon master sınıflarından sorumlu olan Fasoli ile 1998'de İtalyan jazz'ının en yeteneklileri listesine ikinci sıradan giren Zambrini, Festival kapsamındaki "Açık Jazz Orkestrası Atölye Çalışmaları"nı da yönetti. Atölyeye katılan 13 öğrenci başarılı çalışmalarını 11 Mart 2006 günü North Shield Pub'da verdikleri konserle kanıtladı. Aralarından saksofoncu Engin Recepoğulları ve kontrabascı Cüneyt Sönmez, Siena Jazz Vakfı ve İKSEV'in verdiği 36. Siena Yaz Jazz Usta Sınıfları'nda burs kazandı. İzmir'de kaldığı beş gün süresince mihmandarlıklarını ve çevirmenliklerini yapan Caner Gürsoy, Fasoli ve Zambrini ile Jazz Dergisi okurları için konuştu.

Birlikte çalmak, zorlayıcı ancak bir o kadarda eğlenceliydi

Yaklaşık 40 yıldır dünyanın sayılı jazz sanatçıları olarak müzik yapıyorsunuz. Geçen 40 yıl içinde Avrupa cazı nereden nereye geldi?

Cladio Fasoli: Belki 40 yıl değil ama 30 yıldır. Avrupa jazz'ı 30 yılda çok değişti, çünkü 30 yıl önce tabii ki çok vital bir jazz hayatı vardı bir çok ülkede ama şu anki kadar iyi jazz'cılar yoktu. Sadece İtalya'dan sözedersek şimdi çok fazla iyi müzisyenimiz var. Çok orijinal çalışmalar yapan genç müzisyenlerimiz var. Bunun nedeni, bilemiyorum ama İtalya'daki bir çok okulun, bir çok İtalyan'ın jazz diline ilgi duyması olabilir. Belkide Micla Roca'yı hatırlarsınız, ilk Amerikan tarzı jazz'ı yaratanlardandı. Edi Lange Giovenni, Perconzi gibi isimler eski jazz tarihinde de belli ayak izleri bıraktılar. Belkide İtalyanca'nın jazz'a yatkın olmasındandır.

Antonio Zambrini: Öncelikle teşekkürler. Daha çok okulumuz var ve daha çok insan bu müziğe yöneliyor ve bir çok insan değişik tarzları çalışıp bunları sentezlemeye çalışıyor. Sadece bir kaç insan tamamen yeni şeyler deniyor ama müzikal sürekliliğimizi koruyoruz. Ve genel olarak 60'ların 70'lerin Amerikan jazz'ı temel alınsada Avrupa jazz'ında Akdeniz melodilerini görmek mümkün.

Seyircinin ilgisi artıyor mu peki?

Cladio Fasoli: Bu konuda da İtalya ile ilgili daha fazla konuşabilirim. İlgi daha çok artıyor ama malesef Devlet, Ulusal TV ve radyodan jazz müziğini tamamen kesti ve hatta devlet okullarından müzik dersleri kalktı. Pop müzik çok yaygınlaştı ve ne yazık çok düşük kalitedeler. Gençlerin ve insanların bir çoğu jazz diye bir şeyin varlığından haberdar ama nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar. Eğer yetenekli gençler bu müziğe yoğunlaşır, eğitilebilecekleri okullar bulup güçlü müzik yaparlarsa, o zaman jazz'ı daha fazla duyma şansımız olabilir.

Çok başarılı bir icracı olmanın yanı sıra olağanüstü eğitimcilersiniz. Öğretmek, özellikle müzik, jazz öğretmek size neler kazandırdı?

Cladio Fasoli: Çok fazla şey öğrendim çünkü öğrenciler sizin açık ve bilgili olmanızı bekliyorlar o yüzden herhangi bir soruya kesin net yanıtlar verebilmelisiniz. Her sene Temmuz sonu, Ağustos başı gibi genç müziyenlerle çalışmak için Siena'ya gidiyorum ve şunu söylemeliyim her seferinde değişik insanlarla karşılaşıyorum, ve büyük bir en-

tüasm içinde jazz dilini anlamak için büyük bir istek var içlerinde. Onların seviyesine inmem gerekiyor ve onlar beni daha iyi bir öğretmen olmam için zorluyorlar. Müzik ile taşınan duygular anında seyirciye iletilebilmeli, seyirci ile anında iletişim kurulabilmeli, bunları öğretmeye çalışıyorum. Ama her halükarda oldukca ilginç ve ne tarz bir duygu ile karşılaşacağınız belli olmuyor.

Antonio Zambrini: Benim için çok güzel bir şey çünkü benim sahip olmadığım şeylere sahip olan insanları dinleyebiliyorum. Çünkü profesyonelleri dinlediğimde bir şekilde kendime yakın şeyler duyuyorum. Öğretmek kendi müziğinizi, tınınızı diğerlerine göre geniş kapsamlı bir hale getiriyor. Besteleyip sahnelediğiniz müziği de etkiliyor, Belki müziğim herkes tarafından anlaşılmasa da ulaştığım kitleyle iletişim kurabilmeyi istiyorum. Bence öğretmekte besteleyip sahnelemekte bunu yapabilme yolunda beraber ilerleyen iki unsur.

9 Mart gecesi 13. İzmir Avrupa Jazz Festivali'nde çok farklı, çok renkli, unutulmaz bir gece yaşadık. Jazz'ı gerçekten sevenler için müziğiniz büyük bir hazineydi. Bu konuda neler söyleyebilirsiniz?

Cladio Fasoli: Performans piyanoda Antonia Zambirini ile beraber gerçekleştirildi. Müziğimizi bir potada eritmeye çalıştık. Bestekarlar olarak değişik duygulara da sahip olsak Zambrini ile bu bütünlüğü yakalamak zor olmadı. Çalarken çok eğlendim. Performansımızın yüzde 95'ini sergileyebildiğimizi düşünüyorum. Bazen yüzde yüzona ulaşılabiliyor. Ama genel olarak atladığımız çok ufak detaylar vardı, en iyiye çok yakın bir performans olduğunu düşünüyorum.

Antonio Zambrini: Benim için burada olmak ve o gece çalmak çok güzeldi çok iyi bir seyirci vardı, insanların eğlenip takdir ettiğini hissettik. O gece kulise gelip teşekkür edenler vardı. Hatta ertesi gün konsere gelenlerden birkaçı ile karşılaştım ve onlarda teşekkür ettiler. Gerçekten çok güzeldi. Bir paylaşım yaşadık.

Birlikte çalışmak nasıl bir duygu.

Cladio Fasoli: Çok uzun yıllardır birbirimizi tanıyoruz, ama bu uzun süre boyunca birlikte çok az çalışabildik. Onun tarzını ve bana eşlik ederken verdiği tavsiyeleri çok takdir ediyorum. Düet yaparken piyanoya olan açık görüşlü yaklaşımı etkileyici. Kendi parçalarımızı çalsakta her parcayı çalarken sanki bitmiş bir tabloyu yeni baştan boyuyormuş gibiydi. Her parçayı yeni gibi çalmakta. O yüzden onunla çalışırken parçalar aynı bile olsa her performansın ayrı bir tadı, yaratıcılığı oluyor.

Ne kadardır birlikte çalıyorsunuz?

Cladio Fasoli: Sadece 8 aydır. Beraber çalışmak çok ilginç çünkü en başından beri farklı müzikal dünyalarımız var ve biz bu farklı dünyalar arasında ortak bir alan bulduk. Bir düet yaparken daha büyük bir orkestra içinde sahip olmadığınız bir özgürlüğe sahipsiniz bizde bu özgürlüğümüzü ortak müzikal alanın dışına çok çıkmamaya dikkat ederek elimizden geldiğince kullanmaya çalıştık. Oldukca zorlayıcı ama bir o kadar da eğlenceliydi.

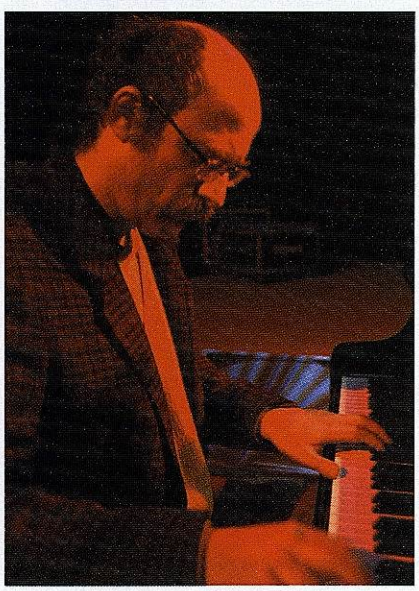

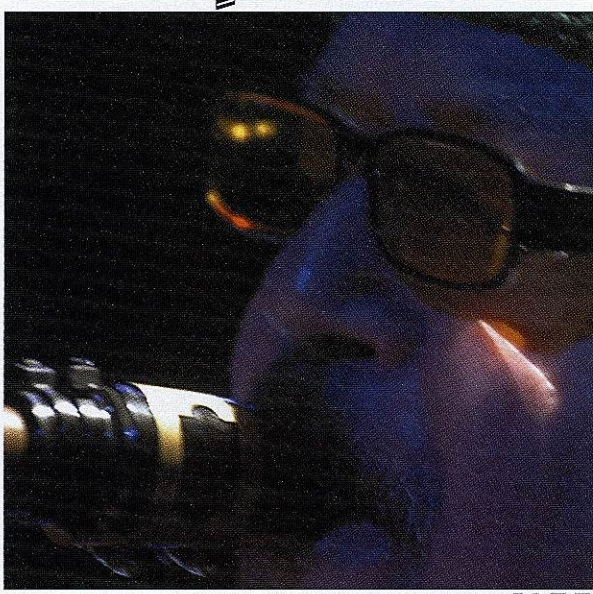

Seda Binbaşgil
esintiler@tnn.net

Doğaçlamanın Diyalektik Erotizmi

Tord Gustavsen Müzikoloji'de yaptığı yüksek ihtisası için hazırladığı tezini böyle isimlendirmiş. 15. Akbank Jazz Festivali kapsamında bir konser vermek için İstanbul'a gelen Norveçli piyanistle konser öncesi yaptığım röportajda konuştuğumuz konular arasında bu da yer alıyordu. Ama sohbete en merak ettiğim soruyla başladım:

Liderliğini yaptığınız ilk albüm piyasanın en saygın plak şirketlerinden biri, ECM tarafından çıkarıldı. ECM'in kurucusu Manfred Eicher'le nasıl tanıştınız?

Açıkçası ben artık trio olarak bir albüm yapmamızın zamanının geldiğini düşünmeye başlamıştım. Epeydir beraber çalıyor ve besteler yapıyorduk. Stüdyoyu kiraladık ve bir gün bir şekilde yayımlanacağını ümit ederek besteleri kaydetmeye başladık. Oslo'daki o stüdyo tesadüfen Manfred Eicher'in de ECM kayıtları için kullandığı stüdyoymuş. Bir kaç hafta sonra o da kendi kayıtları için gelmiş stüdyoya. Geldiğinde bir ara, ses mühendisi ona bizim yaptığımız kayıtları dinletmiş. O da bir kaç hafta sonra beni arayarak bizimle çalışmak istediğini söyledi.

Peki bu sizler için hoş bir sürpriz miydi? Yani ilk albümünüzü ECM'den çıkarmış olmak?

Evet, ben ilk zamanlarından beri ECM dinlerim ve kataloglarında müzikal gelişimimi etkilemiş olan çok önemli albümler vardır. Dolayısıyla ECM'le çalışmak duygusal açıdan önemli bir buluşma oldu benim için. Ama bu arada bizim yaptığımız müzikle ilgilenmesine biraz da şaşırdığımı itiraf etmem lazım. Çünkü bu kayıttan önce ben Erken Dönem Amerikan Jazz'ı, Karayip müziği, folk müziği gibi şeyler dinliyordum ve bana sorarsanız ECM tarzı müzikten giderek uzaklaşıyordum. Ama demek ki bir şekilde aramızda bir bağ oluştu. Gerçi üzerinde düşündükçe bunun bizim için doğru bir istikamet olduğunu görüyorum şimdi.

Bir de başka bir şey var; her iki albümünüz de, piyasaya çıktıktan çok kısa bir zaman sonra Norveç pop müzik listelerinde tırmanışa geçti. ECM böyle bir deneyimin onlar için de bir ilk olduğunu söylüyor. Ne dersiniz bu konuda?

Oldukça çılgın bir şeydi hakikaten ama ticari yönden çok da mühim değildi. İkinci albümde başımıza geleni anlatayım size: Bu albüm Norveç'te kısa sürede oldukça fazla sattı. Gerçi ilk albüm de enstrümantal bir albüm için fena satmadı ama bu satışlar ikincisine oranla çok daha uzun bir sürede gerçekleşti. İşte ikinci albümün satışlarının bu kadar kısa sürede gerçekleşmesi, listelere de yansıdı. Aslında sadece bir hafta boyunca 1 numaradaydık. Önemli olmaktan çok komik bir olaydı bu!

Web sitenizde okumuştum: Müzikolojide yükses ihtisas yapmışsınız. Psikoloji ve doğaçlamanın fenomenolojisinde de uzmanlığınız var. Peki, müziğin, doğaçlamanın teorisini bu kadar bilmek çalmanızı nasıl etkiliyor? Teoriye bu kadar hakim olmak bir avantaj mı yoksa dezavantaj mı sizin için?

Eğer tüm bu bilgiler sizi sahnede, sound'a, fiziksel olarak notalara dönüşmeyen şekilde düşünmeye iterse, bu bir dezavantaj olabilir tabi. Ama benim için çoğunlukla bu iyi bir şey. Bir de bu benim diğer müzisyenlere kıyasla doğaçlama hakkında daha fazla bilgi sahibi olduğum anlamına da gelmiyor. Sadece daha farklı bir bilgi bu. Ben nota bile okumayan folk müzisyenleri tanıdım. Akademik olarak müzik bilgileri sıfır denecek kadar azdı ama müzisyen olarak ve pek çok zaman da insan olarak o kadar yetkindiler ki! Demek istediğim, tüm bu konuştuklarımızı akademisyen olarak incelemem, benim sadece yazmak ve okumakla daha ilgili biri olmam dışında fazla bir şey göstermez kanımca. Tabi ilk önce müzisyenliğim gelir ama bu da artık benim önemli bir parçam oldu. Müzikolojide hazırladığım bu tezi daha evvel okumuş olduğum psikoloji ve felsefeden edindiğim bilgiler ve pratik müzisyenlik deneyimimle harmanlamak, kısacası bu ihtisası yapmak benim için son derece doğal olarak gelişen bir süreç oldu. Müzik çalmanın paradoks ve ikilemlerinin iyice içine girdiğim çok anlamlı bir projeydi benim için.

Tezinizin başlığına bakıyorum da, açıklar mısınız bize: doğaçlamayı neden diyalektik olarak erotik buluyorsunuz?

Bence aynı temel ikilem veya diyalektik zorluk burada da karşımıza çıkıyor. Bu sefer de bir yandan enstrüman ve müzikle yakınlaşma, bir bütün teşkil etme ihtiyacı diğer yandan da, müzikal manzaranın bütününü görebilmek için gerekli mesafeyi koruyabilmek, kararları verebilmek ve gerektiğinde müziğin yönünü tayin edebilmek. Yani iki şeye de ihtiyacınız var aslında: hem tamamen kendinizi vermelisiniz hem de aynı zamanda geride durup işin bütününe bakabilmeyi başarabilmelisiniz. Bunlar bir bakıma zıt kutuplar. Müzikte de böyle değil midir? Yani bir yandan tamamen o ana kendinizi vermek durumundasınız ama aynı zamanda da, müziği başından sonuna hissetmek, kavramak zorundasınızdır. Başka açılardan da benzerlikler var bence: müziğe aşık olabilmek için müzikten aldığınız tatmin duygusunu ve iyi titreşimleri bağrınıza basıp sizi tatmin eden duyguların peşinden gitmelisiniz. Başka yönlerden de ele alabiliriz bu benzetmeyi. Mesela, zaman içerisinde tansiyonu yükseltmeyi becerebilmeliyiz ve kesinlikle sabırsız olmamalıyız, beklemeyi öğrenmeliyiz, diğer müzisyenleri

veya müziğin oluşmasını beklemeyi mesela. İşte tüm bu ikilemler, karşılaştığımız zorluklar, insan ilişkilerinde yaşadıklarımızdan çok da farklı değilmiş gibi geliyor bana. Tezimde yapmaya çalıştığım, tüm bunları kelimelere dökmek ve bir anlam ifade etmesini sağlayabilmekti!

Doğaçlama yaparken aslında bir yolculuğa çıktığınız söylenebilir mi? Bazen bu yolculukta kaybolduğunuz ve istemediğiniz bir yerde kendinizi bulduğunuz oluyor mu? ve böyle bir şey olduğunda bu sizi biraz ürkütüyor mu, özellikle de konser esnasında tabi?

Tabi bu zaman zaman ürkütücü olabilir ama benim çoğunlukla yaptığım, bunu karşıma çıkan yeni bir meydan okuma, yeni bir zorluk olarak görüp bu durumdan kendime yeni bir istikamet çizmek, yeni bir hedef yaratmak. Kısacası, başıma ne gelmişse kabul edip, bunu yolculuğun bir parçası haline getirmek. Bu üçlüde bizim doğaçlama müziğe karşı farklı bir yaklaşımımız var: Aynen bir serbest jazz grubunun pop müziğe olan yaklaşımı gibi. Melodi çalmak ve bunu yaparken de şiirsel ve romantik olmak istiyoruz, bunlardan korkmuyoruz. Halbuki pek çok çağdaş jazz sanatçısı çaldıkları melodi güzelleşmeye başlayınca, hemen işin içine ironi ve alaycılık katıp bundan uzaklaşmak istiyorlar. Yoksa bu onlar için tehlikeli bir hal alıyor. Bizim için bu böyle değil. Bizim için önemli olan güzelliği mümkün olan en uç noktaya kadar götürebilmek. Diğer bir deyişle güzelliği mümkün olduğunca saf ve içten yapabilmek. Öte yandan konserlerimizde ritmik olarak son derece yoğun bir şekilde gelişen anlara da rastlarsanız. Kulağınıza ahenkli gelmeyen seslere ve tansiyona tanık olursunuz. Ama bunlar her zaman önem açısından melodiden ve parçanın mood'undan sonra gelir bizim için. Doğaçlamacı ve pop yaklaşımları içiçe geçirerek çalmaya çalışmak, buna sürekli olarak kafa yormak bu trio ile çalmanın en büyük lütuflarından biri olmuştur. Basçı da davulcu da bu tarz çalmanın inceliklerini çok iyi biliyorlar. Özellikle davulcumuzun melodiye o kadar alçak gönüllü bir yaklaşımı var ki.

Bu anlattıklarıyla, bir sonraki sorumun da cevabını vermiş olduğundan bahsediyorum ve konuyu biraz daha açıyorum: Onu dinlerken insanların, müziğine karşı bir yakınlık hissettiklerinden, adeta tanıdıkları, bildikleri bir şarkıyı dinliyormuş hissine kapıldıklarından söz ediyorum. Bunun nedeni de bence müziğinin "erişilebilir" bir müzik olması. Ama Gustavsen'i bu erişilebilirlik hiç korkutmuyor!"

Bir çok müzisyen bundan çekiniyor diye cevaplıyor beni ve ekliyor: Burada önemli bir şeyi de ayırt etmek lazım, biz kimseyi memnun etmek için belli bir tarzda çalmıyoruz. Bir dinleyici olarak neyi duymaktan hoşlanacaksak o şekilde çalıyoruz. Bu ayrım çok önemli bence. Tabi diğer insanların bizim severek yaptığımız müziği beğenmeleri bizim için büyük şans. Pek çok müzisyen, aslında belli bir şekilde çalmaları gerektiğini düşünüp öyle çalıyorlar. Bizim için ise her zaman melodi önce gelir ve işin diğer teknik yanları, mesela ileri armoni sadece gerektiğinde müziğimizde yerlerini alırlar.

Albümlerinizi ilk kez dinlediğimde müziğinizde Norveç etkisini pek duymamak benim için bir sürpriz oldu. Müziğinizde Gospel, Blues, Karayip, Erken Dönem Jazz Müziği gibi tarzlara yaslandığınızı biliyorum da, Norveç müziği aralarında yer almıyor. Bir de siz genç bir müzisyensiniz, ama sizi etkileyen müziklerin başında Erken Dönem New Orleans Jazz'ı olduğunu söylüyorsunuz mesela. Biraz da bunlar üzerinde konuşalım mı?

Diğer müzisyen arkadaşlarım gibi ben de temel olarak Çağdaş Avrupa Müziği'nin bir çocuğuyum. Bebop devriminden başlayıp günümüze kadar gelen çağdaş jazz'ı da referans olarak alıyorum elbette. Ama beni belki de çağdaşlarımdan ayıran en önemli fark, benim en çok, Erken Dönem Blues ve New Orleans Bando müzikleri ve Afro-Karayip müziklerinden etkilenmem olmuştur. Sanırım bunun nedenlerinden biri de çocukluğumda oldukça uzun bir süre kilisede ilahi çalmış olmamdır. Bunların bugünlerde müziğimde çok derin bir etkisi var. Çocukluğumdan beri beni etkileyen müzikler bunlar. Ayrıca erken dönemin New Orleans müziklerinde rastladığımız ritmik yapı zenginliğini, daha sonraki dönemlerin jazz'ında pek bulamıyoruz. Bu müzikte, -karmaşık varyasyonlar ve nüanslarla donatılmış da olsa-, her zaman kendinizi yakın hissedebileceğiniz, adeta çocuksu bir şekilde bağ kurabileceğiniz temel bir duyarlılık buluyorum. Ben bunu çok seviyorum ve müziğimizi yaparken de bundan epeyce esinleniyorum. Her ne kadar çaldıklarımız New Orleans jazz'ından oldukça uzak bir duruyormuş gibi tınlasa da, ikisi arasında aslında çok önemli bir bağlantı var. Blues'la da böyle. Her ne kadar daha kontrollü veya daha soyut hatta adeta meditatif bir şekilde yer alsa da, müziğimizde Blues'un özünü kesinlikle hissedersiniz.

Albümlerinizin isimlerine geçelim şimdi de. EST gibi kimi grupların albüm isimlerinin arkasında gizli saklı bir çok ilginç öykü var. Sizde bu nasıl? Bir anlam ifade ediyorlar mı?

Değişik yorumlara açık isimler bunlar. Mesela ilk albümün isminin "Changing Places" (=mekanları/yerleri değiştirmek) iki anlamı var benim için. Birincisi: melodiyi ve sadeliği vurgulayarak çalmamıza rağmen, triomuzun çok açık fikirli, demokratik bir trio olması. Enstrümanların rollerine karşı çok radikal bir yaklaşımımız var. Ben piyanoda solo yaptığım zaman bazen oldukça uzun bir süre çalmayı bırakırım ve diğer enstrümanların ön plana çıkmasını bekler ve yarattığımız müzikal dokuyla bütünleşmelerini isterim. Ayrıca, davulun ritmik motifinden veya basın kontrpuan duygusundan beslenmeyi arzularım. Mesela o belki bir melodik cümle çalıyordur o anda ve ben de onu alır ve geliştirmeye başlarım. Kısacası enstrümanların rollerine karşı açık fikirli davranmak, bu ismin anlamlarından birini oluşturuyor benim için. Diğeri ise; besteler için coğrafi anlamda esin kaynaklarına bakarsanız, bunlar nerdeyse tüm dünyayı kapsıyor. İskandinav Folk müziği, Karayip, Cool Jazz, İzlenimci Fransız Müziği, Doğu Avrupa Folk Müziği'nden etkiler var müziğimizde. Ama bunları aynen taklit etmeyi veya çizili sınırları içinde kalmayı istemiyoruz elbette. Yapmak istediğimiz belli bir coğrafyaya gitmek ve buradaki esin kaynaklarını özümseyerek kendi başına bir evren yaratmak. Özetle bir yere gidip onu kendi yerimize dönüştürmek.

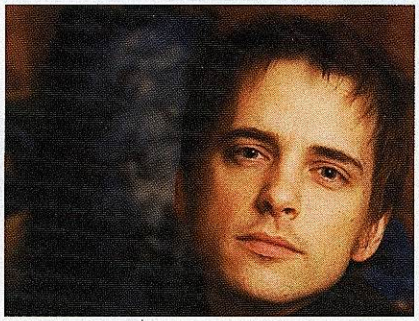

Sonra "The Ground" (=yer/zemin veya yeryüzü) var bir de...

O albümü oluştururken, önce beste, sonra da icra aşamasında, bir çok parçanın ilahisel temel alt yapısı bizim için daha da önem kazandı. Bize huzur veren duyarlı bir müziği ele alırken, ayaklarımızı sağlam bir şekilde yere basmanın yollarını bulmak giderek bizim gözümüzde daha vazgeçilmez olmaya başladı. Bu parçalarda, doğaçlamanın özgürlüğünü, açık fikirliliği, huzurlu bir icrayı, basit ve duyarlı bir temele dayandırabilmek bizim için başarılması çok güç ama bir o kadar da anlamlı bir deneyimdi. Albümün ismi de buna işaret ediyor işte. Müzikal evreni keşfederken üzerinde durduğumuz temel eskisine nazaran daha bile sağlam demek istiyoruz aslında burada.

Siz çok değişik formatlarda çalan gruplarda yer aldınız (Silje Nergaard Band, şarkıcı Siri Gjaere ile düet, sonra 17. ve 20. yüzyıl şairlerinin şiirlerinden esinlenerek yazdığınız şarkı sözleri ile süslediğiniz besteleri çaldığınız grup; Nymark Collective, New Orleans groove'ları çalan bir quartet vs.). Bu değişik formatlarda çalarken amacınız ideal formatınızı mı bulmaktı yoksa tüm bunları çeşitlilik olarak mı değerlendiriyorsunuz?

Bu iyi bir soru. Sanıyorum daha çok son söylediğiniz geçerli. Bunlar benim müzikal kimliğimin birer parçası. İster şarkıcı, ister trompetçi, ister klarinetçi olsun; iyi bir melodi müzisyeniyle çalmak benim için önemli bir müzikal diyalogdur. Öyle sanıyorum ki, gelecekte de değişik formatlarda çalmayı sürdüreceğim. Bunu demekle beraber, bunca zamandır değişik gruplarla çalmam şimdiki trio'mu oluşturmamda bana yardımcı oldu. Çünkü bu ortamlarda keşfedilenler bu üçlüde bir araya gelmiş gibi oldu. İyi şarkıcılarla çalmış olmanın getirdiği melodik düşünce yapısı sanıyorum bu trioda öne çıkıyor. Mesela bizim parçalarımızda şarkıyı piyano söyler. Her ne kadar yoğunluğu farklı da olsa, düzenlemelerini değişik bir yaklaşımla gerçekleştirmiş olsak da quartet formatında yapmış olduğumuz akustik New Orleans funk tarzı da mesela bu trio'da kendini gösteriyor. Trio'da çaldığımız bazı groove'lar o dönemde yapmış olduğumuz müziğin ipuçlarını verir mesela. Böyle bakıldığında, aslında eskiden yapmış olduğum herşey bugün trio'da yaptıklarımın zeminini oluşturdu denebilir. Tord Gustavsen sadece iyi bir müzisyen ve duyarlı bir besteci değil, aynı zamanda çok zarif ve yumuşak bir insan. Yanından ayrılırken, çalışında pek Kuzeyli etkileri duyamadığım piyanisti, nerdeyse bir saat boyunca gözlemlediğim sakin, huzurlu, sabırlı tavırlarının ele verdiğini düşündüm.

Tunçel Gülsoy
begog@superonline.com

Eğer Fahir Atakoğlu'nun Kim Olduğunu Bilmeniz Gerekiyorsa!

Fahir Atakoğlu'nun son albümü 'If' Türk müzikseverleriyle buluştu. 'If' Atakoğlu'nun yıllardır jazz festivallerinde çaldığı bestelerden oluşuyor. Albümün en önemli özelliklerinden biri, Atakoğlu'nun yeni kurduğu FAR & HERE adlı plak şirketinin ilk yapıtı olması.

Lobby Halkla İlişkiler şirketinden gelen zarftan çıkan basın bülteninde işte böyle yazıyordu. Bir çok insan için Fahir Atakoğlu insanları yüreklerinden yakalayan birbirinden güzel müziklerin bestecisidir. Onun bir jazz bağlantısı olduğunu üç yıl önce İstanbul Jazz Festivali kapsamında vermiş olduğu bir konserde keşfetmiştim. Ama bu konsere rağmen müziklerini severek dinleyen hayranlarından pek azının onu bir jazz müzisyeni olarak kabul edeceğini düşünüyordum.

Zarftan bir de albüm çıkmıştı ve bu Fahir Atakoğlu'nun jazz albümü idi.

Elimdeki albümü dinlemeye başlamadan önce neden adının Türkçe'de 'Eğer' anlamına gelen 'If' olduğunu çok merak etmiştim. Onun cevabını da albümün iç kapağındaki bir cümleyi okuyunca buldum:

'If you have to know what jazz is, you will never know'.

Söz Louis Armstrong'a aitti ve şu anlama geliyordu:

'Eğer jazz'ın ne olduğunu bilmen gerekiyorsa, hiçbir zaman bilemezsin'.

Fahir Atakoğlu Türkiye'de yaşamadığından bu güzel albümün ardındaki düşüncelerini hemen öğrenemedim. Ama gün geldi yolu

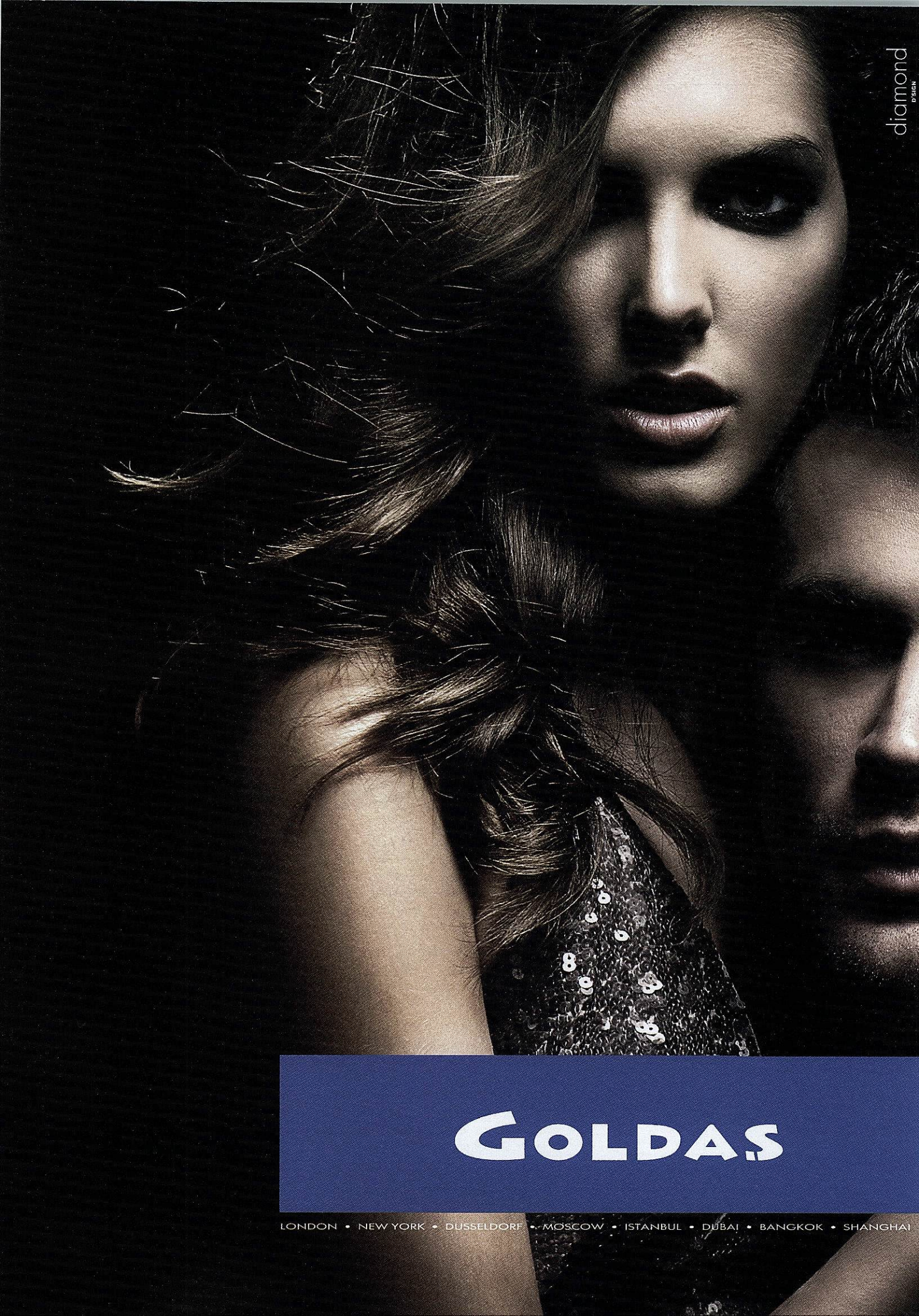
diamond
D'SIGN
GOLDAS
LONDON • NEW YORK • DUSSELDORF • MOSCOW • ISTANBUL • DUBAI • BANGKOK • SHANGHAI

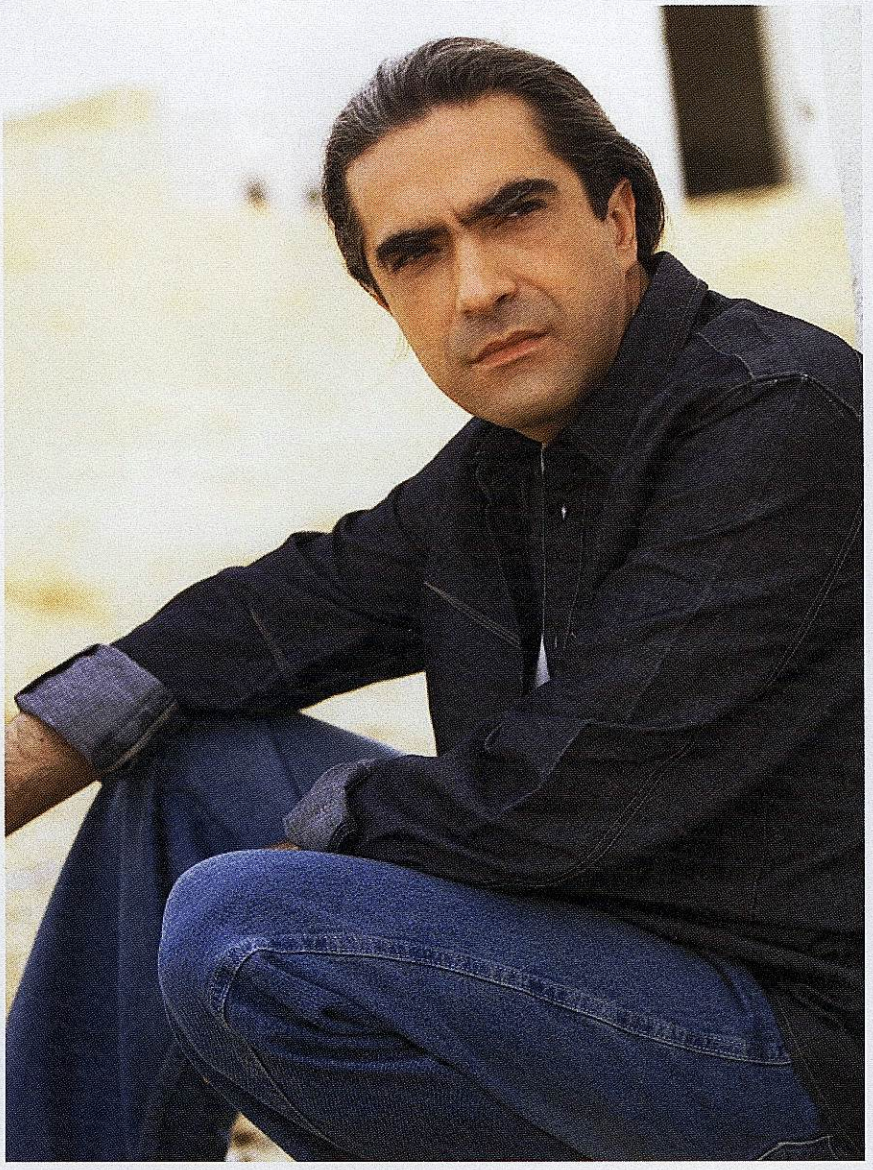

bizim diyara düştü, Lobby ekibi bizi NTV Radyo'daki 'Evde Çalamadıklarım' radyo programı için bir araya getirdi.

Karşımda resimlerinde olduğu gibi sert bakışlı ve çok resmi bir insanla karşılaşacağımı sanmıştım. Çok yanılmışım, karşımda güleç yüzlü, mizah anlayışı çok gelişmiş, ne yaptığını neden yaptığını çok iyi bile bir insan buldum.

Sohbet konumuz ise benim ona sorduğum 'neden bir jazz albümü yaptınız''sorusu ile başladı:

'Benim için bir jazz albümü fikri çok yeni bir şey sayılmaz çünkü çok eski yıllardan beri jazz ile ilgileniyorum. Işık Lisesi'nden mezun olduktan sonra Londra'ya gidip Güney Londra Jazz Festivali'nde stüdyo müzisyeni olarak çalışmaya başlamıştım. Ayrıca emprovizasyon zaten müzisyenliğin bir parçası. Kendimi jazz yapıyorum diye tanımlamak istemiyorum, çünkü ben bestelerimi her türlü formasyonda icra etmeyi seviyorum. Örneğin bu albümde Anadolu diye bir parça var. Daha evvel bunu senfoni orkestrasıyla çalmıştım, şimdi ise bir jazz triyosu olarak yeniden seslendirdim. Tabi bir fark var, triyo olarak çalınca hepimizin virtüozitesi biraz daha ön plana çıkıyor, birlikte çaldığım müzisyenlerin kişilikleri ve renkleri icraya daha çok yansıyor.

Ayrıca jazz formatı benim için müziğimde ayrı bir yön ve keyif. Bir besteci ve icracı olarak müziğimi yeni boyutlara taşmak istiyorum.

Bu albümde bana eşlik eden Küba doğumlu Horacio El Negro Hernandez dünyanın en iyi davulcularından biri sayılıyor. Kendisi Roy Hargrove, Mc Coy Tyner, Michel Camilo, Michel Brecker ve Arturo Sandoval gibi jazz efsaneleri ile çalışmış bir müzisyen. İki tane Grammy ödülü var, halen Berkle School of Music'de öğretim üyesi.

Basçım Anthony Jackson ise dünyanın en ileri gelen elektrik basçılarından birisi. O da Roberta Flack, Buddy Rich, Michel Urbaniak, Al Di Meola ve Chick Corea gibi müzisyenlerle çalmış bir isim. Beş telli bas gitar popüler olmadan önce o kendi altı telli kontrbasını icat etmişti.

Her ikisi ile de geçmişte birlikte değişik ortamlarda ve festivallerde çalmıştık.

Bu albümde ayrıca bazı parçalarda Donny McCaslin saksofon çalıyor. O da yeni parlayan son derece yetenekli bir müzisyen. Ayrıca Grammy ödülü de var.

Benim için jazz müziğin bütünün bir parçası, ayrı bir şey değil. Ama insanlar beni Türkiye'de daha çok belgesellere yapmış olduğum bestelerimle tanıdılar ve sevdiler. İlk albümümü 1994'de yapmıştım, eğer ilk albümüm bir jazz albümü olsaydı herhalde başka türlü tanınırdım.'

Armstrong'un biz müzikseverlere verdiği mesaj aslında çok açık olmasına rağmen ben saçındaki at kuyruğundan dolayı yavaş Zorro'yu oynayan ünlü film aktörü Antonio Banderas'a benzetmeye başladığım Fahir'e, ona göre jazz'ın ne olduğunu sormadan edemedim.

'Armstrong'dan alarak albüm kapağına koyduğum bu sözleri çok sevdim. Gerçekten de jazz'ın ne olduğunu sormanın pek bir anlamı yok, çünkü jazz gerçekten çok geniş bir dünyayı kapsıyor. Nerede başlıyor, nerede bitiyor kimsenin bilmesi, söylemesi mümkün değil. Ama benim kişisel görüşüm şu: Bu fusion denen şey ortaya çıktıktan sonra jazz kavramı değişti. Fusion iyi ve kötü bir çok şeyi bir araya getirdi. Daha doğrusu müzik endüstrisi son 10 yıl içerisinde jazz'ı kolay dinlenebilir hale getirdi. Tıpkı daha önce de klasik müziğin getirildiği gibi. Günümüzde müzik endüstrisinin jazz'ı diğer müzik türlerinin içerisine yaymak gibi bir çabası var. Örneğin bugün fusion müziğinde ellili yılların be bop tarzı da var, eskiden Fausto Papetti'nin saksofonla icra ettiği ve smooth jazz olarak adlandırılan bilinen melodiler de var.'

Aradığım cevabı bulmuş sayılmazdım. Ama ısrar etmedim.

Albümünü onunla konuşmadan önce defalarca dinlemiştim ve bana göre bu tabiri yerindeyse jazz denen şeyin göbeğinden gelen bir çalışma idi. Gerçi onun içinde de Anadolu'nun bir kokusu olduğunu farkındaydım. Albümün iç kapağında Arif Mardin albüm hakkındaki görüşlerini şöyle ifade etmişti:

'Bu albüm senfonik çalışmalar ve film müzikleri alanında Avrupa ve Türkiye'de çok saygı gören besteci Fahir Atakoğlu için ilginç bir dönüm noktası oluşturmaktadır. Doksan kişilik orkestra yerine, Fahir Atakoğlu'nun müziği burada sadece bir trio tarafından icra ediliyor. Fakat ne muhteşem bir trio!'

Arif Mardin'den sonra albüm üzerine söz

etmek bize düşmeyeceğinden fusion hakkında başladığı sözü tamamlaması için bu muhteşem trionun yaratıcısına vermenin doğru olduğunu düşündüm:

'Fusion bugün artık her şeye girmiş vaziyette. Sadece müzik için değil diğer sanatlarda da hissedilen bir olay fusion. Bu serbestliği tüm yazan, çizen çalan sanatçılar hissediyorlar. Ben de hissediyorum. Bu yüzden de ben kendi müziğimi bir kategoriye sokmamaya çalışıyorum. Ama müzik endüstrisi bu albümü jazz olarak kategorize ediyor. İkinci sırada ise bu albüme Word Music sıfatını yakıştırıyorlar.'

Fahir Atakoğlu 17 yıldan beri Amerika'da Washington D.C'nin Maryland bölgesinde yaşıyor. Beş yıldan beri Amerikan vatandaşı, bu ülke ile olan bağlarını derinleştirmiş, evli, 10 yaşında bir oğlu var. Bu seçiminin ardında müziğin kalbinin attığı merkeze yakın olma kaygısı var. Sık sık New York'a kulüplerde çalmak ve değişik müzik çalışmalarına katılmak için gidiyor. Ancak Amerika'ya uzanan yolun ilk başlangıcı tamamen farklı bir ortamda gelişmiş:

'Küçüklüğüm Moda'da geçti. Orada dört katlı bir evde yaşardık, şimdi onun yerinde bir apartman var. Teyzem, dayım hepimiz birlikte yaşardık. Herkesin evinde piyano vardı. Biz son iki katta otururduk ama ben her kata girer çıkardım. Doğduğumdan beri sürekli olarak müzikle iç içe oldum. İlk piyano hocam madam Sylvia oldu, sanırım 7-8 yaşlarındaydım. Daha sonra Cemal Reşit Rey ile çalışmaya başladım, o beni konservatuara sokacaktı ama olmadı, 1980 ihtilalinden önce Londra'ya gittim. Konservatuara orada da gidemedim ama bir çok kursa katıldım. Bir yandan da stüdyo müzisyeni olarak çalışmaya başladım.

Ben kendimi bir piyanist çok besteci olarak değerlendiriyorum.'

Albümde birbirinden ilginç 12 parça yer alıyor. Parçaların kaydı ünlü Tony Bennett'in oğlu Dae Bennett tarafından Bennett stüdyolarında gerçekleştirilmiş. Arif Mardin albümdeki eşsiz melodi ve ritimlerin müzikseverler tarafından mutlaka dinlenmesini tavsiye etmiş. Ayrıca tüm parçalar için yazdığı açıklayıcı notlar da kapakta yer alıyor.

Fahir Atakoğlu ise kendi parçalarını bakın nasıl anlattı:

'Arif Mardin'in bu albüm için yazmış olduğu yazılar benim için çok büyük bir destek oldu. Kendisi benim çalışmalarımı dikkatle takip ediyor.

Albümle aynı adı taşıyan giriş parçası 'İf' daha önce konuştuğumuz gibi Louis Armstrong'un jazz için söylemiş olduğu sözlere dayanıyor. Ama benim geçmişte yapılmış 'eğer ki 'adlı bir bestem vardı. 'Anadolu' bestem daha önce senfoni orkestrasıyla ve koroyla icra edilmişti. Basçım Anthony Jackson daha evvel Aydın Esen ile çalışmıştı. Onun da bu adı taşıyan bir bestesi olduğundan bana 'galiba her Türk müzisyeninin bu adı taşıyan bir bestesi oluyor' diye takıldı. 'Two Ways' adını içerdiği birbirlerine zincirleme çalınarak ilerleyen akorlardan alıyor. 'About Autumn' daha önce başka bir albümde çalınmıştı. 'Cool' Amerika için yazıldı, 'Beyoğlu' adından da belli İstanbul'un bu renkli semtini anlatıyor. Kısacası her parçanın bir öyküsü bir geçmişi var. Dinleyicinin bunu keşfetmesini bekliyorum.

Bu albüm ile Türkiye'deki dinleyicilerime hem jazz hem de emprovizasyon yönümü göstermek istedim. Önceleri insanlar beni 'yahu, şimdi cazcı oldu' diye etiketleyebilir diye korktuğumdan bu albümü Türkiye'de yayınlamaktan korkuyordum. Ama sonra düşündüm ki ben bu parçaların hepsini Türkiye dışında zaten çalıyorum. O zaman neden gizli kalsın ve burada da bilinmesin.

Bu albüm ile çok iyi tepkiler aldık. Amerika'da radyolar bu parçaları çalmaya başladı, dergilerde eleştiriler çıkacak. Jazizz dergisinin Haziran sayısında da bir eleştiri çıkacak. Kulüplerden davetler gelmeye başladı. Amerika'da bir çok değişik ve önemli yerde konserlerimiz olacak. Önümüzdeki Mayıs ayında Türkiye'de de konserler vereceğiz. İş Sanat'ta bir konserimiz olacak. Ne yazık ki İstanbul Jazz Festivalinde çalmayacağız, nedense Görgün Taner beni bu festivale çıkartmaya çekiniyor.'

Fahir Atakoğlu artık kendi müzik şirketinin sahibi. Şirketin ismi 'Far &Here'. Bu şirket bir başka Amerikan şirketi olan 'Synergy Group' ile dağıtım anlaşması yapmış vaziyette. Şirketin adının neden böyle seçilmiş olduğunun hoş bir sebebi var:

'İngiltere de benim adımı doğru telaffuz edemezler ve Fahir yerine 'Far Here' derlerdi. Oğlumun önerisiyle şirketime bu adı verdim. Artık bağımsız olmak ve kendi albümlerimi kendim dağıtmak istedim. Bu dağıtım şirketi ile yaptığımız işbirliği bize çok geniş bir ufuk açıyor. Bu işbirliğinin kendim için çok büyük bir aşama olarak kabul ediyorum. Sadece kendi albümlerimi değil Türkiye'deki başka ilginç albüm projelerini de Amerika'da dağıtmak istiyorum. Orada iyi tanınıyorum, beni beğenerek takip eden bir müziksever kitlem var. Bu şekilde onlara daha da yaklaşmış olacağım.

Sürekli olarak yeni bir şeyler besteliyorum, bunların hepsi albüm projeleri için değil. Ama şu sırada yeni bir albüm çalışmam var. Temel olarak trio ama başka enstrümanlar da olacak. Geçtiğimiz aylarda piyasaya çıkan 'La Luna As One' albümüm de Amerika'da çok büyük ilgi gördü. Washington D.C deki Open Circle Theatre için sahneye koydukları Bertolt Brecht'in 'Kafkas Tebeşir Dairesi' oyununun müziklerini besteledim.'

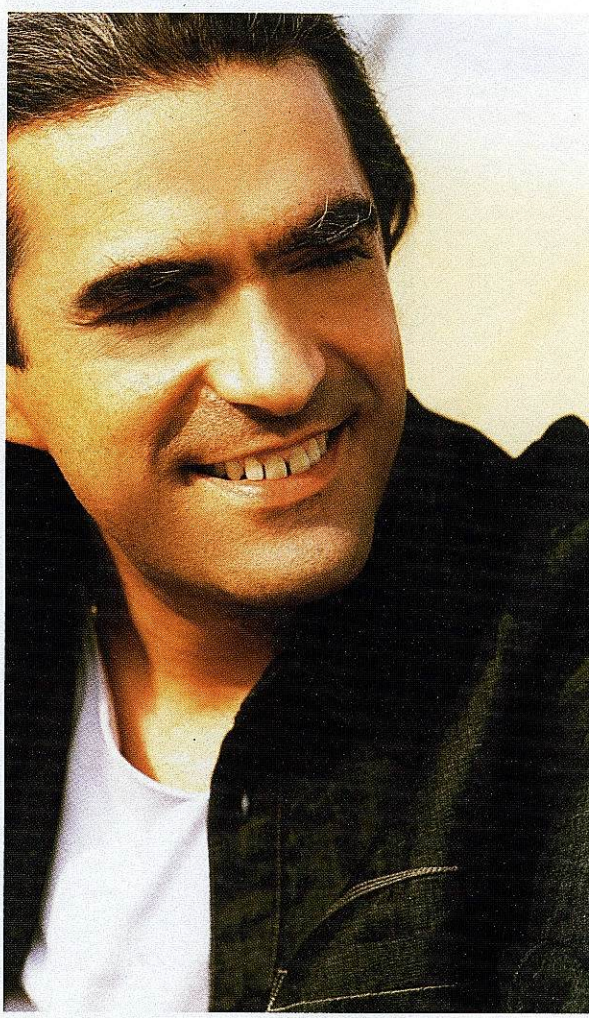

Fahir Atakoğlu her gün yeni projelerle güne başlayan, her zaman kendi düş sınırlarını genişleten bir müzik adamı. Konuşmamızın sonunda aramızda gelişen samimiyete sığınarak kendisini Zorro'yu oynayan Banderas'a benzettiğimi söyledim. Nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordum, güldü ve 'ilk benzeten sen değilsin' dedi. Sonra at şeklinde bir beyaz piyanoya bindi, piyano kanatlandı ve uçtu gitti, ardından baka kaldım. Zorro başka maceraların peşine düşmüştü. Ben ise hala jazz'ın ne olduğunu bilmek istiyordum.

Ama artık bildiğim bir şey vardı, onunla yetindim.

İki tane Fahir vardı. Biri resimlerde ve albümlerde yaşayan Fahir, bu biraz mesafeli bir insandı. Bir de benim o gün karşımda sohbet ettiğim Fahir vardı, neşeli, enerjik ve şakacı. Bu Zorro'ya daha çok benziyordu. Her ikisi de gerçekti, her ikisinden de öğrenilecek şeyler vardı. Ama en önemlisi şuydu, ikisini aynı anda tanımak gerçekten yaşanmaya değer bir hayat birikimi olmuştu.

Tunçel Gülsoy
begog@superonline.com

Erkan Oğur ile 'Telvin' Üzerine Bir Kereye Mahsus Bir Sohbet

Müzik bir bütündür. Onun ilerisi gerisi yoktur.

Erkan Oğur ile 2001 yılının sıcak bir Temmuz günü tanışmıştım. O konuşmamızda Telvin adlı bir grubu olduğunu öğrenmiştim. Bu kelimenin ne anlama geldiğini sorduğumda ise şöyle demişti:

Telvin Farsça kökenli bir kelime. Renkler demek. Ancak bir de Tasavvuf anlamı var. Tasavvufta Telvin halden hale geçiştir. 'Her şey halden hale geçiyor' bilsek de bilmesek de. Benim yaşam biçimim, müzik anlayışım da bu anlayışın bir uzantısıdır. Ben her yaşadığım şeyde, her yaptığım şeyde Telvin'i görüyorum.'

Kalan Müzik tarafından gönderilen 'Telvin' adlı albümü elime aldığımda 5 yıl önceki bu sözler aklıma geldi. Acaba Erkan Oğur şimdi ne hallerde idi merak ettim. Buluşmamız Galip Dede Cadde'sinin bir numarasında 50 yıldan beri müzik severlerin vazgeçilemez durak yeri olan Lale Plak'ın içinde oldu. Bu insana huzur veren müzik anıtının sahibi Hakan Atala her zaman olduğu gibi bizi güler yüzle karşıladı, tavşan kanı çayları ısmarladı ve bombayı patlattı.

O elindeki Telvin albümünden önce Erkan'ın bir başka Telvin'i var, yayınlanmadı, bende bir kaydı var, bazen Erkan istiyor, kendisine kopya çıkartıyorum.

Erkan'a baktım, sözleri doğruladı ama çok da üstünde durmadı. Bana dönerek 'gel hocam, ben sana başka bir hikaye anlatayım' dedi. Tünel'deki kafelerden birine canımızı attık ve beş yıl önce Telvin ile sona eren sohbeti kaldığı yerden devam ettirdik:

Telvin kavram olarak doğuştan beri var olmuş felsefi bir kavram. Bu bir düşünce biçimi. Ben bunu sonradan keşfettim. Kainattaki tüm varlıklar halden hale geçerler.

Kendi hayatımızda her zaman olmasa da bu kavramın farkına varırız. Hiçbir anımız bir

diğerine benzemez, kalbimizin şu anki atışı, kanımızın akış hızı biraz öncekinden farklıdır. Aldığımız nefes de sürekli değişir.

Kavramı ilk olarak 1980 yılı başlarında fark ettim, önceleri ne olduğunu bilmeden sadece hissettim. Sonra tarifleri bulunca bunun benim yaşam biçimimle ve yaptığım müzikle örtüştüğünü gördüm. O yıllarda Çekirdek Sanat Evinde bazı dinletiler yapardım. Bu dinletilerde çaldığımız bir parçayı 'zaman ve mekanda yer değiştirme' olarak isimlendirmiştik. Daha sonra 'Perdesiz Gitar'da Arayışlar' adlı bir kaset yaptım ve bu parçayı da çaldık.Bu Telvin konusunda yaptığım ilk kayıttır. Ben nota ile müzik çalmıyorum. Müziği dinleyerek, düşünerek, anlayarak, belli ölçülerde kabullenerek çalıyorum. Notaya müracaat ediyorum ama sonra terk ediyorum. Bu yüzden de bir çaldığım bir çaldığıma benzemiyor. Benzetmek için de uğraşmıyorum. Bu albümde iki tane CD var. İlki akustik ağırlıklı bir tınıda. İkincisi ise daha elektrik tınılı, ama onun da son bölümünde akustik tınılar var.

Tüm parçalar o hal değişikliğinin kendini hissettirmesi, göstermesi durumu.

İlk parça olan **Kervan** *Eskişehir yöresinin folkloruna ait bir halk ezgisine dayanıyor. Buradaki bir motiften yola çıkarak başlamış bir emprovizasyon. Albümün yüzde sekseni de bunun gibi emprovizasyonlardan oluşuyor ve zaten maksat da budur.*

O anda üretilmiş bir müziktir. Bu yüzden de albümün üstünde 'Bir Kereye Mahsustur' yazar. Albüm kapağında müzik hakkında yazılmış olan tek şey de budur. Gene bu yüzden albümdeki tüm parçaların beste ve düzenlemeleri üçümüze ait olarak belirtilmiştir. Bu müzik bir daha olmaz. Grubumuzun adını da Telvin seçtik.

Bu müzikal yolculuğa çıkan gemide Erkan ile birlikte iki kişi daha var. İlkin Deniz elektrik bas, Turgut Alp Bekoğlu da davul çalıyorlar. Erkan'ın sözleri bana Miles Davis'in ünlü 'Kind of Blue' albümünün kapağında yer alan Bill Evans'ın sözlerini hatırlattı. O Miles ile yaptıkları müziği Japon ressamların ince gergin parşömenlere özel bir fırçayı siyah boyalı suya batırarak yaptıkları resimlere benzetmişti. Doğal olmayan bir fırça darbesinin veya çizerken oluşabilecek bir kesintinin parşömeni delerek resmi bozabileceği bir resim tekniği ile resim yapmakla jazz arasındaki benzerlik vurgulanmıştı. Bunu kendisine anlattığımda Erkan da bana bizim Ebru sanatımızı hatırlattı. Kendi müziğini aynısı yeniden yapılması mümkün olmayan bir ebruya benzetiyordu. O zaman neden bir albüm yaptığı meselesine gelmiş olduk.

Ben aslında kayıt ve tekrar olayına karşıyım, kayıt ederek müzik parçalarını öldürmek istemiyorum. Canlı çalıp hatıralarda kalmayı tercih ederim. Müziği kaydedip yüz bin kere dinleterek çürütmenin hiçbir anlamı yok. Ama gördüğünüz gibi bir kayıt var, doğrusu kendimi bir ikilem içerisinde hissediyorum.

Erkan Oğur benim için müzik felsefesi ile yaşam felsefesini tam olarak bütünleştirmiş bir insan. Yaşamındaki sadeliği müziğinde de aynen görmek kabil. Yaptığı işten bir para kazanıyor ama bu mütevazı gelir kendi tabiri ile onun emeğinin karşılığı, daha öte bir beklentisi yok.

Geçmiş sohbetimizde bana kendisini şöyle anlatmıştı:

'Elazığlıyım, dağlıyım. 17 Nisan 1954 doğumluyum. Dağdan geldim, gravitasyonla aşağı doğru iniyorum. Ve sonunda toprak olacağım. Doğarken süt kokarak geldim, leş kokarak gideceğim.

Elazığ'da büyüdüm. Çok iyi bir çocukluk dönemi geçirdim. Annem, babam, ailemiz birbirimize çok bağlıyız. İyi akrabalar arasında, çok sevgi dolu bir ortamda büyüdüm. Aslında her iyi işin kaynağı aileye dayanıyor.

Müzikle ilişkim erken yaşlarda başladı. Benim çocuk olduğum zamanlarda bugünkü gibi oyuncaklar yoktu. Ben kendi oyuncaklarımı kendim yaparak büyüdüm. Bir teli iki çivi arasına gererek ilk müzik aletimi yaptım. İki çivinin arasına gerilmiş telin gergin olmasından dolayı bir ses oluşturduğunu ve akort edilebileceğini fark ettim. Bunu keşfettikten sonra değişik seslerin farkına vardım. Yaşadığım bölgenin özelliği olarak daha çok küçük yaşlarda hayvan seslerini keşfettim. Harput dağlarında kartallar olurdu. Onların sesini dinlerdim. Sonra yavaş yavaş yörenin folklorunu ve müziklerini öğrendim. Benim çocukluğumda o bölgeye radyo da henüz gelmemişti.Yörenin folklorunda köy düğünlerinin önemli bir yeri vardı. Elazığ üzüm kültürünün çok eski olduğu bir bölge. Çok eski devirlerden gelen üzüm toplama zamanı eğlenceleri geleneği vardı. Bu dönemlerde yapılan eğlencelerde değişik müzikler çalınırdı. Bağ bahçelerde yapılan üzüm şenliklerinde güzel sesli insanlar şarkı söylerdi. Bunları dinledikçe zamanla kafamda bağ bahçe kültürüne dayana bir müzik kavramı oluştu. Bu okul ve hoca dışı bir müzik kavramı idi. Harput ve folkloru bugünkü Türk müziğinin oluşumunda önemli bir noktadır. Anadolu'da bu müziğin temelini oluşturan noktalarından bir tanesidir. Ben de oradan nasipliyim.

Gün geldi her çocuk gibi ben de okula gittim. Okulda da müzik dersleri vardı, bana da

mandolin çaldırdılar ama o ben bu enstrümanı iyi çalabildiğim halde hiç sevmedim. Ben mandolinde kendi havalarımızı çalmaya çalışırdım. Elazığ'a tayin olmuş olan Gazi Eğitim Enstitüsü mezunu bir şan hocası olan Ülkü Hanım, bana yolumu gösterdi. Onunla keman çalıştım. Keman, tam boydu ve bana büyük gelirdi, çalmakta zorlanırdım. Ülkü Hanım keman çalmamasına rağmen sesleri tarif ederdi ve ben sesleri kendi kendime bulurdum. 'Arthur Seybord' keman metodu ile Ülkü Hanım sayesinde tanıştım. O beni bir yıl çalıştırdı. Bu şekilde de batı müziği ile bir şekilde tanışmış oldum.

Bu çalışmalar sırasında enstrümanlar ve hayat olayları arasında bir bağlantı keşfettim. Mesela, aynı keman yayını aşağı çekerken başka bir ses, yukarı çekerken başka bir ses duyarsınız. Hayat da böyledir. Evden çıktınız, sağa dönersen başka hayatın olur, sola dönersen başka hayatın olur ama gene de sen, sensindir. Bu albümdeki müziklerin temelinde doğup büyüdüğüm yörenin ve aile çevremin derin bir etkisi var.

Erkan Oğur ile beş yıl önce ilk tanıştığımızda iki kızından birisi ana karnında idi, şimdi ise birisi 5 diğer 7 yaşında. Geçen zaman içerisinde saçları daha da beyazlaşmıştı ve bir müzisyenden çok bir filozofa benziyordu. Albüme gelince ise gördüm ki söylenecek sözleri henüz bitmemişti.

*Gelin şu **Kervan** parçasına yeniden dönelim. Stüdyoya girdiğimiz zaman ne ben bunu çalacağımı biliyordum, ne de arkadaşlarım ne çalacağımı biliyordu. Ben çalmaya başladım, saniyenin binde bir farkıyla onlar da benimle müziğe girdiler ve çalmaya başladık. Tamamen rastlantısal bir şey. Ben onları sürüklemiş oldum. Tüm parçalar böyle oluştu. Mesela **Denizin Dalgaları** rüzgarlı bir gün Gümüşlük'teki evimden denize bakarken çıktı. **Doğuş'**ta böyle. Aslında teker teker parçaları anlatmanın bir anlamı yok. Bazıları konser kayıtları. Mesela **Eşbabiye** kaysı kurusu demektir. Malatyalı'lar da Elazığlı'lar da aynı kelimeyi kullanırlar. Kaysıya ise Gah denir. Malatya konseri sırasında Malatyalı müzikseverlere armağan olarak çalmıştık. Aklıma gelmişken söyleyeyim. Malatyalı'lar yemek pişirirken şeker hakkı olarak kaysı katarlar. Bazen bal, dut kurusu veya armut kurusu da katılır. Mesela bulgur pilavı yapmak için tereyağı ve soğan kavrulurken içine dut kurusu atılarak tatlandırılır. Bu şekilde sos ballandırılmış olur, sonra da bulgurla karıştırılarak üstüne yeşil biber doğranır. Galiba karnımız acıktı. Neyse tekrar müziğe dönelim.*

***Saksıdaki Kedi** ise çaldığımız stüdyodaki çok güzel bir kedi için yazıldı. Kedi oradaki kum dolu bir stüdyoya girer uyurdu. Bir kedi için müzik yazılmış olsun istedim. Daha fazla ayrıntısına girmeyelim.*

Albümün ayrıntısına girmeyince müzik denen kavramın ayrıntısına girmeye karar verdik ve ortaya bambaşka şekiller ve haller çıktı. Ben yavaş yavaş Telvin'in ne olduğunu anlamaya başlamışken yeni döndüğümüz yönde yürümeye başladık.

Ben bir jazz müzisyeni değilim ama emprovize ihtiyacım beni jazz'a yakınlaştırıyor. Ama asıl olarak halk müziği ile ilgileniyorum. Benim köküm halk müziği. Jazz sonradan etkileşimle oldu. Ama doğal olarak benimle büyüyen Türk halk müziği. Bu yüzden kırk yaşından sonra tekrar bağlama çalmaya ve türkü söylemeye başladım. İçimde gizli olan, içime ittirdiğim, bastırdığım, ertelediğim bir takım şeyleri yeniden çıkarttım. Halk müziği içine ufacık da olsa jazz öğeleri katmaya çalışıyorum. Ama gelin müziğe daha geniş bir açıdan bakalım. Müzik bir bütündür. Onun ilerisi gerisi yoktur. Müzik binlerce sene önceki haliyle de ileri idi. Gerçek müzik bazen bir çobanın kavalıyla çaldığı motiftir, bazen Stravinski'nin yazdığı bir duygu olur. Her ikisi de önemlidir. Müzik bir plazmadır. Müzik tüm insanlara ait, tüm alemi kapsayan bir bütündür. Biz o alemin içinde zerreler gibiyiz. Müzik ise hepimizi birleştiren koskocaman bir enerjidir. Yer, zaman ve dil ötesi bir kavramdır. Hatta duygulardan bile ileri bir kavramdır. Biz de o büyük müziğin küçücük bir parçasıyız.

Müzik yapmak diye bir şey yoktur. Biz müziği yaratmayız. Müzik vardır ve insan sadece müziği keşfeder. Müzik duyum aralığımız içerisinde bir enerji biçimidir. Yok olmaz, sadece dönüşür. Biz onun içerisinden duyar ve seçeriz. Duyduğumuzda bize ilham geldi sanırız. Seçtiklerimizi yan yana getiri ve organize ederiz. Bizler sadece birer aracıyız. Müziği keşfederiz. O kadar.

Hakiki müzisyen doğuştan kamil ve tüm sesleri duyabilen bir kulağa sahip olan insandır. Enstrümana ihtiyaç duymaz. Çünkü müzik çalgı değildir. Zaten müzik başlayınca çalgı biter, çalgı başlayınca da müzik biter. Öyle bir ilişki vardır aralarında. Duyan ve sesleri yaratabilen, onlarla söylemek istediklerini söyleyebilen kişi müzisyendir. Müzisyen sadece hayal eder, bir müzik ürettiği zaman o müzik bir haberdir ve kainatın içerisinde yayılır. Haber müziğin kendisidir. Müzik aslında bir konuşma biçimidir, bir söylemdir, bir dildir. Ama ölmekte olan bir dil. Bir şeyler çoğalınca bir şeyler azalıyor. Bu işin bir dengesi var. Ben kendimi ölmekte olan bir dili konuşan küçük bir azınlığın parçası olarak görüyorum. Yok olmaya mahkum bir azınlık bu.

Azınlık konusunda onunla aynı düşünmekle birlikte yok olma konusuna katılmadığımı kendisine söyledim. Telvin kavramının sonuna ise Erkan Oğur'un yaşamının bundan sonrası için ne düşündüğünü, neler yapmak istediğini öğrenerek vardık.

Bundan sonra Elazığ ve Harput folkloruyla ilgili bir çalışmam var. Beş altı ay sonra tamamlarım sanıyorum. Tarihten gelen müzikleri ve onların zaman içerisindeki değişimlerini kronolojik olarak sıralayacağım.

İnançlarım var, onlarla hayatımı sürdürüyorum ama gelecekten umutlu değilim.

Yaşadığımız bölge çok sancılı bir coğrafyanın parçası.Türkler Anadolu'ya gelmeden çok önceleri de bu topraklarda insanlar yaşıyordu. Ama bu bölgede savaşlar hiç eksik olmadı. Her 75 yılda bir de büyük savaşlar görüldü. Son büyük savaştan beri 75 yıl geçmiş vaziyette ve çevremizdeki ülkelerin görüntüsü hiç iç açıcı değil.

Bu bölge üzerinde bir çok dış güçlerin emelleri var ve onlar içinde olduğumuz bölgedeki barışı tehdit ediyorlar.

Sağlıklı yaşamayı ve kimseyi kırmadan incitmeden hayatımı sürdürmeyi istiyorum.

Müzik benim için çok önemli olan bir konu, ama hayatımda müzikten daha önemli olan değerler de var. Temiz olmak, ahlaklı olmak, paylaşımcı olmak, tabiatı korumak, ve sevmek.

Söyledim dostlar, iyi yürekli, olgun ruhlu bir insanın tertemiz, önyargısız dünyasını sizlere aktarmaya çalıştım. Ama benim onun hakkında yazacağım şeyler asla bir kereye mahsus olmayacak ve bu güzel insanı ileride sizlere anlatmaya devam edeceğim. Ama her şeyin değiştiği bu evrende herhalde Erkan Oğur da değişmiş olacak.

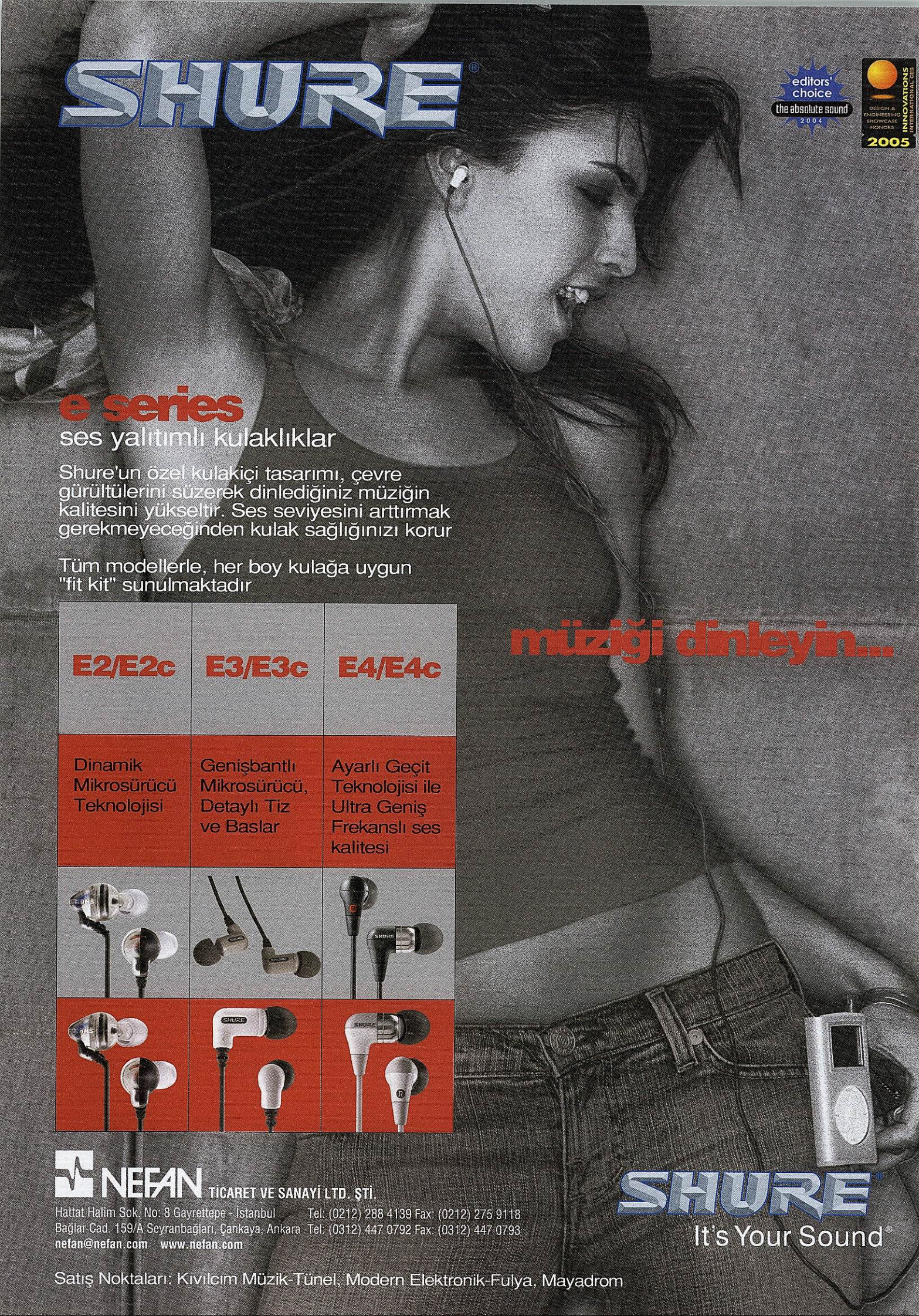
SHURE
editors' choice
the absolute sound
2004
INNOVATIONS
DESIGN & ENGINEERING SHOWCASE HONORS
2005
e series
ses yalıtımlı kulaklıklar
Shure'un özel kulakiçi tasarımı, çevre gürültülerini süzerek dinlediğiniz müziğin kalitesini yükseltir. Ses seviyesini arttırmak gerekmeyeceğinden kulak sağlığınızı korur
Tüm modellerle, her boy kulağa uygun "fit kit" sunulmaktadır
müziği dinleyin...
E2/E2c
E3/E3c
E4/E4c
Dinamik Mikrosürücü Teknolojisi
Genişbantlı Mikrosürücü, Detaylı Tiz ve Baslar
Ayarlı Geçit Teknolojisi ile Ultra Geniş Frekanslı ses kalitesi
NEFAN TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hattat Halim Sok. No: 8 Gayrettepe - İstanbul Tel: (0212) 288 4139 Fax: (0212) 275 9118
Bağlar Cad. 159/A Seyranbağları, Çankaya, Ankara Tel: (0312) 447 0792 Fax: (0312) 447 0793
nefan@nefan.com www.nefan.com
SHURE
It's Your Sound
Satış Noktaları: Kıvılcım Müzik-Tünel, Modern Elektronik-Fulya, Mayadrom

Emre Memecan
ememecan@yahoo.com

İstanbul'un yeni jazz mekanlarından

Jc's yine jazz'ın en seçkin isimlerini ağırlıyor...

Nisan ve Mayıs aylarındaki heyecan verici programlar kapsamında sahne alacak müzisyenler arasında ikinci kez gelecek olan Mike Stern de var.

Alex Blake

28, 28, 29, 30, 31 Mart - 1 Nisan

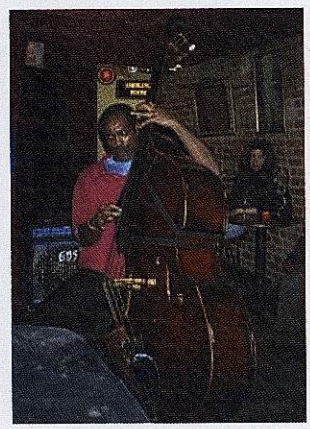

İki kıtayı birbirine bağlayan Panama'da doğup büyüyen Alex Blake, sonunda farkli iki kıtayı birbirine bağlayan İstanbul'da ! Bu basmakalıp giriş cümlesi sanatçının değeri ile tam bir tezat esasında ama 'kıtaları bağlamak' fikrine dayanamadım ! İki kıta arasındaki geçiş noktasında yer alan Panama, aynı zamanda yoldan geçen herkesin de kendi kültüründen bir şeyler bıraktığı bir yer. Bu ortam, Blake'in çok erken yaşlarda başladığı müzik kariyerinde kendine özgü ve çeşitlilik arzeden müzikal karakterinin oluşmasında önemli bir rol oynamış olasa gerek. Tabii, bu özelliklerinin oluşmasında ailesiyle birlikte 7 yaşında taşındıkları Brooklyn, New York ortamının da önemli bir payı olduğu muhakkak.

Blake, trompet çalarak başladığı müzik hayatına, babasının gördüğü bir rüya üzerine bas çalmaya başlayarak devam etmiş. Kendisi de bir müzisyen olan babasının öğretmenliğinde hızla ilerleyen Blake, oldukça genç yaşlarda yeteneği ile çevresini etkilemeyi başarmış. 12 yaşından itibaren profesyonel olarak çalmaya başlayan sanatçı, bu arada formal eğitimi de ihmal etmeyerek, önemli isimlerden dersler almayı sürdürmüş. Sonraları, başta Celia Cruz, Machito gibi isimler olmak üzere adını yeni duyurmaya başlayan bir çok Afro-Cuban, Latin ve Porto Rico kökenli sanatçılarla çalmış. 16 yaşına geldiğinde Sun Ra ile turnelere çıkan ve kayıtlar yapan, 17 yaşında Dizzy ile birlikte çalan sanatçı, bir anda erken yaşta uluslararası düzeyde isim yapar. Bu dönemde birlikte çaldığı sanatçıların arasında Freddi Hubbard, McCoy Tyner, Randy Weston ve Pharoah Sanders gibi isimler var. Daha sonraları 1970'li yılların fusion hareketi içinde Billy Cobham ve Lenny White ile de işbirliği yapmış. Halen de eşlikçi olarak Sanders ve Weston ile çalışmayı sürdürüyor. Birlikte çaldığı isimlere, başarılarına ve bastaki yaratıcılığına bakıldığında, günümüzde Alex Blake'in neden daha ön planda bir isim olmadığını anlamak aslında biraz güç; ancak, kendi grubuyla geleceği İstanbul'da da, besteci ve müzisyen olarak çok çeşitli kültür ve deneyimlerin içinden süzülüp gelen yaratıcılığını sergileyeceğinden emin olabilirsiniz.

Caribbean Jazz Project

4, 5, 6, 7, 8 Nisan

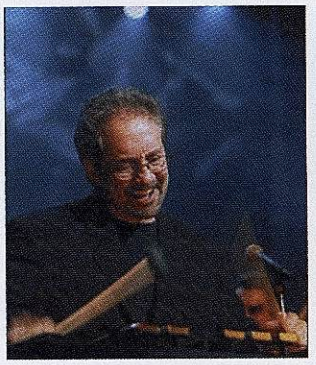

CJP, her biri kendi farklı yollarında başarılı solo kariyerler sürdüren müzisyenleri yeni yaratıcı fikirlerle biraraya getiren bir grup. Küba kökenli ünlü saksofoncu ve klarinetçi Paquito D'Rivera, steel pan (Zuhalcim bunu çelik tava diye mi çevireceğiz ?!!!) efsanesi Andy Narrel ve vibrafon / marimba ustası Dave Samules'in önderliğindeki grup, neşeli ve egzotik renklerle bezenmiş bir deneyim vaadediyor. Grubun isminin gözünüzde canlandırdığı bütün özellikler müziklerinde de mevcut: Kimi zaman romantik ve yumuşak, kimi zaman tutkulu ve ateşli ama her zaman melodik ve ritmik, tropikal lezzetlerle dolu, canlı kanlı, baştançıkarıcı bir atmosfer ! Dinleyiciyi alıp başka yerlere götüren CJP'in yukarıda saydığımız isimlerine Dario Eskenazi (p), Luis Conte (perc) ve Mark Walker (d) eşlik ediyorlar. Müzik endüstri-

sinde her zaman var olan müziği etiketleme sorunu, grubun oldukça açıklayıcı adıyla da halledilmiş gibi görünüyor ! Dave Samuels bu konudan 'Caribbean yaptığımız müziğin bir bölümünü anlatıyor, jazz da diğer bölümünü; bizi de büyük bir dertten kurtarıyor' diye şakayla karışık bahsetmiş. Fakat şakanın ötesinde, grubun çaldıkları müziği stil kaygılarının üzerinde tutarak, yeniliklere açık olmayı çok daha fazla önemsedikleri besbelli.

CJP'in ortaya çıkışı 1993 yılına kadar gidiyor. Grubun hikayesi, Central Park (New York)'ta yapılacak bir şenlik için bir organizatörün Dave Samuels'ten bir grup oluşturmasını istemesiyle başlamış. Daha sonra çeşitli yerlerde konser ve turneler yapan grup 'Heads Up' adlı ilk albümünü kaydederek işi 'resmileştirmiş'.

CJP'in ön plandaki isimleri arasında, eşitler arasında birinci herhalde Paquito D'Rivera olsa gerek. Sanatçı müzik eğitimini klasik müzik orkestraları yöneten babasından almış ve henüz daha 6 yaşındayken konserlere vermeye başlamış. İlk önemli deneyimlerini Küba Ulusal Senfoni Orkestrası'nda müzisyen olarak daha sonra da Chucho Valdes (p) ile birlikte kurdukları Küba Modern Müzik Orkestarsı'nın şefliğini yaparak edinmiş. Daha sonra, bu gruptan tanıdığı başka genç müzisyenlerle birlikte, caz, rock, klasik ve geleneksel Küba müziklerini yepyeni şekillerde birleştirerek 70'li yıllarda çok popüler olan Irakere adlı grubu kurmuş. 1981 yılında Amerika'ya göçerek, Dizzy'nin grubuna katılmış ve daha sonraları Dizzy'nin Birleşmiş Milletler Orkestrası'nın hem kurucuları arasında yer almış, hem de bu orkestranın müzikal yöneticiliğini üstlenmiş. Bebop, klasik müzik ve ABD'nin güneyinde kalan yerlerin müziklerini yaratıcılığı ile birleştirerek kendine özgü bir tarz ortaya çıkaran sanatçının bir çok da solo albümü var.

Dave Samuels, 70'li yılların ortalarında beri vibrafon ve marimbanın en önde gelen isimleri arasında yeralıyor. Klasik tekniği ile doğaçlama yeteneklerini birleştirerek hem Gerry Mulligan, Chet Baker, Stan Getz gibi caz dünyasının en önemli isimleriyle, hem de Frank Zappa, Bruce Hornsby, Pink Floyd gibi farklı dünyalardan müzisyen ve gruplarla birlikte çalmış. Aynı zamanda popüler müziğin önemli gruplarından biri olan Spyro Gyra'nın da daimi yedek üyesi olan Samuels'in, bu grubun başarısına önemli bir katkı yaptığı kabul ediliyor. Samuels, müzisyenliğinin yanı sıra eğitmenliğe de önemli bir vakit ayırıyor; bir çok metod kitabı, videoları ve büyük orkestra düzenlemeleri yayınlanmış, dünyanın dört bir yanında seminerler ve dersler vermeye devam ediyor.

Andy Narell ise tamamen sıradışı bir enstrüman üzerinde ustalaşan bir müzisyen ve kariyeri boyunca hep alışılmışın dışında işler yapmış; Narrel, aslen Trinidad müziğinin bir parçası olan çelik tava sesinin en önde gelen ismi ve bu enstrümanın modern müziğin içinde özel bir yer edinmesini sağlamış. Sanatçının bu enstrümanla tanışması, daha kendisi 7 yaşındayken, toplum gönüllüsü olarak çalışan babasının, New York'ta yardım ettiği insanlardan oluşan bir steel grubu kurmasıyla başlamış. O günden bu yana geçen 30 yılı aşkın süre içinde Narrel, Trinidad kültürüne ve halkına özel bir ilgiyle bağlanmış. Bir çok kereler Trinidad'da bulunan sanatçı artık orada çok iyi tanındığını ve sevildiğini söylüyor. Sanatçı aynı zamanda Trinidad müzik kültürünün gönüllü bir elçisi gibi çalışarakö bu müziği yaymaya ve tavayı daha da bilinir bir enstrüman haline getirmeye uğraşıyor.

Mike Stern Band

11, 12, 13, 14, 15 Nisan

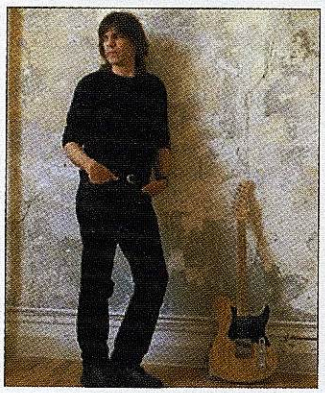

Mike Stern yaşayan bir efsane olmasa da kesinlikle kendi jenerasyonunun en önde gelen gitaristleri arasında yer alan bir müzisyen. Zaten, genç yaşlarda başladığı kariyerinde bugüne kadar birlikte çaldığı isimlere bakınca durum anlaşılıyor. Sanatçı Berklee'de formal müzik eğitimini tamamladıktan sonra, profesyonel hayatına ünlü Blood, Sweat and Tears grubuna katılarak başlamış. Daha sonra bir süre Billy Cobham'ın fusion grubunda çaldıktan sonra New York'a gitmiş ve 1981 yılında Miles Davis'in grubuna katılmış. Miles Davis'in kendisi başta olmak bir çok şeyi yenileyerek oluşturduğu ve 'Man with the Horn', ' Star People', 'We Want Miles' gibi albümleri kaydeden bu grupta Stern önemli bir rol oynamış. Daha sonra bir süre Jaco Pastorius, Davis Sanborn ve Steps Ahead gibi müzisyen ve gruplarla çalışmalarını takiben, 1986 yılında ilk kendi albümünü Japonya'da kaydetmiş. 1998'e kadar Michael Brecker'ın grubunda çalan Stern, 1989 ile 1992 arasında bir yandan yeni albümler yaparken bir yandan da Bob Berg (s), Dennis Chambers (d) ve Lincoln Goines (b) ile birlikte oluşturdukları bir grupla turneler yapmış. 1992 yılında Brecker kardeşlerle 'Return of the Brecker Brothers' albümünde yeralan sanatçı, 1993 yılında 'Standards (And Other Songs)' albümü ile Guitar Player dergisinin eleştirmenleri ve okuyucuları tarafından yılın en iyi gitaristi seçilmiş. Bundan sonra 1994'te 'Is What It Is' ve 1996'da 'Between The Lines' albümleri ile Grammy'ye aday gösterilmiş. 1997'de John Patitucci, Jack DeJohnette, Don Alias gibi isimlerle kaydettiği 'Give And Take' albümüyle bu sefer Gibson yılın en iyi caz gitaristi ödülünü almış. Bitti sanıyorsanız yanılıyorsunuz ! 2001'deki 'Voices' albümüyle tekrar Grammy'ye aday gösterilen Stern'ün son albümü olan 'These Times' bir iddiaya göre kariyerindeki en iyi çalışması.

Jon Regen

18, 19, 20, 21, 22 Nisan

Jon Regen bugüne kadar yaptığı çalışmalarla olumlu eleştiriler almış, kendisine sağlam bir yer yapmaya çalışan bir şarkıcı, besteci ve piyanist. Evdeki piyanoda beş yaşında başlayan serüveni, önce Eastman Muzik Okulu'nda gördüğü piyano ve müzik teorisi eğitimi, daha sonra da Kenny Barron'la Rutgers Üniversitesi'nde yaptığı çalışmalar neticesinde aldığı diplomayla devam etmiş. Amerikan Caz Piyano Yarışması'nda ikincilik kazanıp, tüm dünyada sadece 2000 kişinin elinde tuttuğu Steinway Sanatçısı ünvanını aldıktan sonra, profesyonel hayatı hızlanmış. İlk önce Kyle Eastwood'un (b) sonra da 3 yıl boyunca Jimmy Scott'un gruplarında çalmış. Sanatçının 'Live at Blue Note', 'Tel Aviv' ve 'Almost Home' adlı üç albümü mevcut. Ayrıca, Jon Regen'in Jamie Cullum ile karşılaştırıldığını ve piyanist olarak daha çok beğenildiğini dip not olarak belirtmekte yarar var.

JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

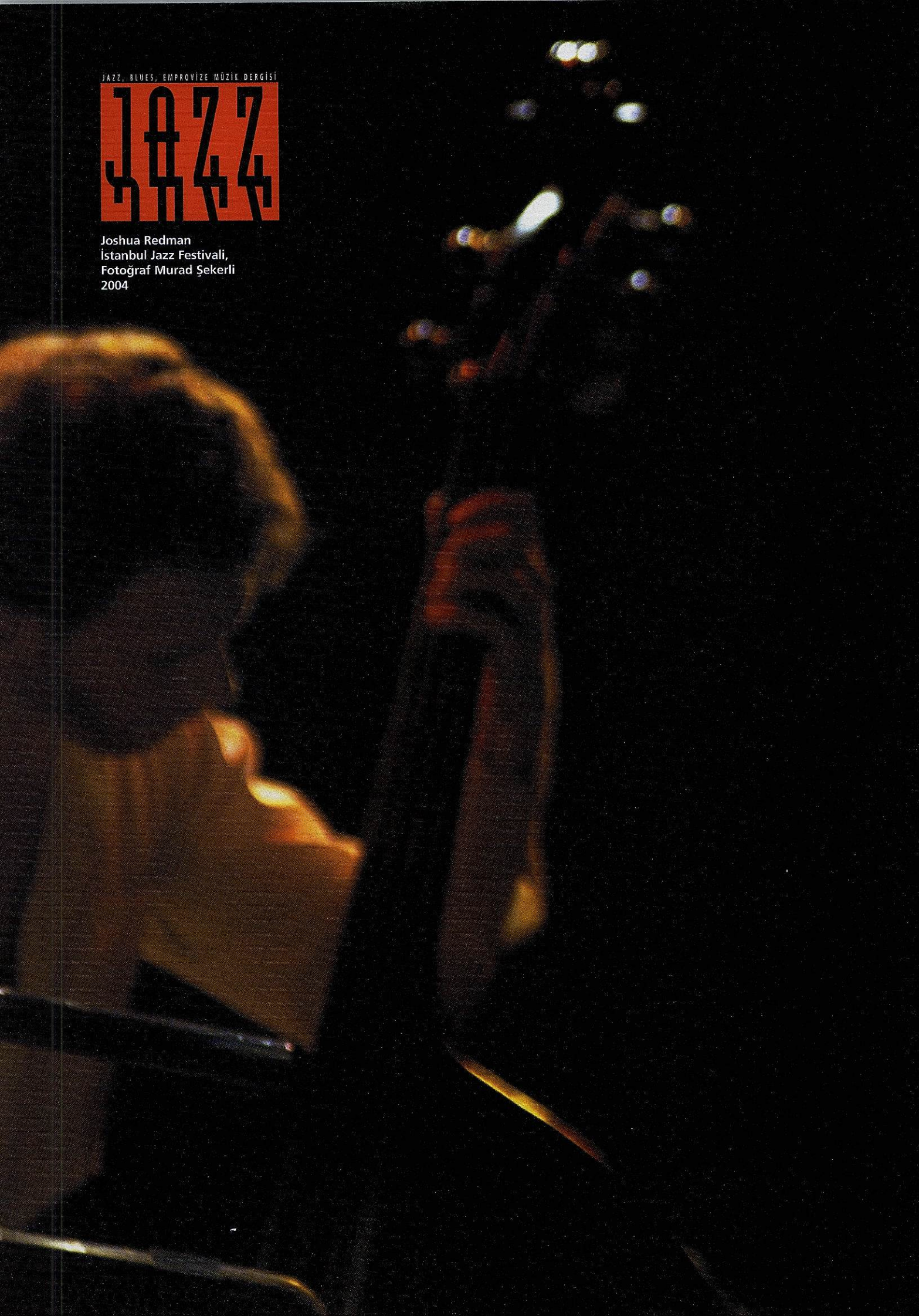

Joshua Redman
İstanbul Jazz Festivali,
Fotoğraf Murad Şekerli
2004

Allan Harris

Alan Harris, 'Tonny Bennett'in sıcaklığı, Sinatra'nın ritmi ve Nat King Cole'un elegansını birleştiren şarkıcı' olarak anılıyor. Bu tanımlama, aslında günümüzde pek de çok olmayan, olağanüstü erkek şarkıcılar arasında kendisine edindiği haklı yerin bir göstergesi. Zaten Amerika'da da CNN tarafından en iyi üç erkek şarkıcı arasında gösterilmiş. Tabii burada 'annesine ve teyzesine bak oğlunu al' dememiz gerekir, sanatçının annesi bir klasik müzik piyanisti, teyzesi ise sonraları blues'a dönen bir opera sanatçısı ! Kendisi daha çok küçükken eve gelip gidenler arasında Louis Armstrong gibi isimler var, daha ne olsun?! Allan Harris aklınıza gelebilecek bir çok efsane isimle çalışmalar yapmış, dünyanın her yerinde (bu arada Türkiye'de de) konserler vermiş, sayısız albüme imza atmış. Tonny Bennett'in 'en favori şarkıcım' diye nitelendirdiği Harris, esas itibarıyla caz standartlarından oluşan repertuarını olağanüstü yeteneği ve sesiyle taçlandırarak gönülleri fethediyor.

Harvey Wainapel

Kağan Yıldız (b) ve Can Kozlu (d) ile birlikte çalacak olan Harvey Wainapel, kendi jenerasyonunun önemli saksofoncularından biri olarak, daha çok da soprano üzerindeki becerileri ile tanınıyor. Berklee'de tamamladığı eğitiminden sonra 70'li yılların ikinci

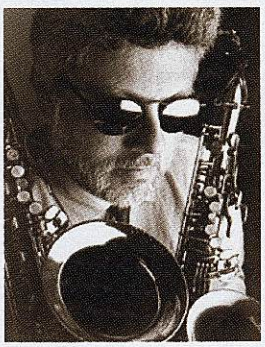

yarısını Avrupa'da çalışarak geçirmiş. Bu dönemdeki önemli çalışmalarından biri olarak Alman Radyo Orkestrası'nın solisti olarak yaptıkları gösterilebilir. Amerika'ya döndükten sonra yaklaşık bir yıl Ray Charles ile turne yaptıktan sonra 1982'de San Francisco'ya yerleşmiş. Daha sonraları McCoy Tyner, Joe Henderson, Johnny Coles ve Billy Hart gibi müzisyenlerle çalışmalarını takiben, 1992'de 'At Home/On the Road' adlı ilk albümünü çıkarmış. Üç yıl sonra bunu Dutch National Orchestra ile kaydettiği 'Ambrosia: The Music of Kenny Barron' takip etmiş. 1996 yılında Joe Lovano ile turne yapan sanatçının son albümü 'The Hang' 1998 tarihli ve Down Beat'e gore en iyi albümü. Bu albümde çok da iyi bir kadro var: Kenny Barron (p), Larry Grenadier (b), Phil Grenadier (t), ve Kenny Wollesen (d).

Kurt Rosenwinkel

9, 10, 11, 12, 13 Mayıs

Kurt Rosenwinkel gerçekten enteresan bir müzisyen. Son yıllarda adı, Pat Metheny, Bill Frisell ve John Scofield gibi caz gitarında çığır açan isimlerin yanında anılır oldu. Rosenwinkel, 1991 yılında Berklee'de öğrenciyken Gary Burton tarafından keşfedilmiş ve Joe Henderson, Paul Motian, Joe Lovano gibi isimlerle çalma fırsatı bulmuş. 1990'lar boyunca bir anlamda kuluçkaya yatan sanatçı, dörtlü grubuyla New York'ta çeşitli kulüplerde çalmış. Daha sonra 'The Enemies of Energy' (2000) ve 'The Next Step' (2001) adlı iki albüm kaydetmesini takiben ünlü hip-hop müzisyeni ve prodüktörü Q-Tip (Kamaal Fareed ya da A Tribe Called Quest) ile yolları kesişmiş. İki yılı aşkın süren bir çalışma döneminin sonunda, 2003'te Q-Tip'in prodüktörlüğünü yaptığı 'Heartcore' adlı albümü kaydetmiş. Kendisinin ifadesiyle bu albüm 'bir caz albümü ve daha fazlası'; veya Q-Tip'in ifadesiyle, 'günümüz müziğinin gitmesi gereken istikamet'. Bazı eleştirmenler bu müzikal arayışın alışılagelmiş anlamda caz olmadığını söylüyorlar ama hip-hop olmadığı da kesin. Aslında kategoriler-üstü düşünüldüğünde, üst düzeyde bir yaratıcılık ve doğaçlama çok kuvvetli bir şekilde ortada ve böyle baktığınızda da son tahlilde kaliteli müziğin adının ne olması gerektiğini belki bir an için bir kenara bırakabiliriz. Kurt Rosenwinkel bu tür çalışmalarının yanı sıra, geçen yıl İstanbul'da Brad Mehldau (p), Joshua Redman (s), Larry Grenadier (b) ve Ali Jackson (d)'dan oluşan bir grupla, saf kan caz dinleyicilerini de çok memnun eden bir konser vermişti.

GARANTİ CAZ YEŞİLİ

Funk ve Fusion'ın Kozmik Yolculuğu

LONNIE LISTON SMITH & THE COSMIC ECHOES (Richmond)

13 - 14 Nisan > Babylon

Babylon'da Garanti Caz Yeşili konserleri 13 ve 14 Nisan'da Roy Ayers'ın hemen ardından soul, funk, fusion ve jazz denince akla gelen ilk isimlerden biri olan Lonnie Liston Smith & The Cosmic Echoes ile devam ediyor.

Eleştirmenlere göre müzikal anlamda Earth, Wind & Fire ve John Coltrane arasında özel bir yeri olan Lonnie Liston Smith'ın gerçek ilham kaynağı ise her zaman McCoy Tyner'dı. Pharoah Sanders, Rahsaan Roland Kirk, Betty Carter ve Gato Barbieri gibi efsanelerle aynı sahneyi paylaşan Smith'in hayatındaki en önemli dönüm noktalarından biri Miles Davis'in orkestrasında çalmaya başlaması oldu.

Akustik jazz dünyasından 1970'lerin sonunda kurduğu ve günümüzde hala çalışmalarını sürdüren The Cosmic Echoes ile uzaklaşan Lonnie Liston Smith müzik dünyasındaki esas çıkışını fusion, soul ve funk'ı jazz ile kaynaştırmasından sonra yaşadı.

Piyano ile doğduğu yer olan Richmond'da tanışan ama profesyonel müzik hayatına New York'ta başlayan Smith, kardeşi Donald Smith ile birlikte kurduğu The Cosmic Echoes ile ilk albümlerini 1973 yılında Astral Traveling adıyla yayınladı. Bunu fusion listelerinde büyük başarı yakalayan 74 tarihli Cosmic Funk ve 75 tarihli Expansions izledi.

Peşpeşe yayınlanan albümlerinin yakaladığı liste başarılarının ardından Lonnie Liston Smith RCA ve Columbia gibi dünyaca ünlü plak şirketleri için ses getiren çalışmalar yaptı.

1980'lerin ortasında bu kez Make Someone Happy albümüyle hayranlarını şaşırtan ve post-bop ile jazz standartlarına dönüş yapan Smith, akustik bir albüm yayınlayarak büyük risk almasına rağmen hem eleştirmenlerden hem de hayranlarından tam not almayı başardı.

1990'ların sonunda Lonnie Liston Smith, The Cosmic Echoes'a dönüş yaptı ve Transformation albümünü yayınladı. Guru'nun Jazzmataz Vol.1 (Rap Meets Jazz) albümünde yer alarak genç müzikseverleride hayran kitlesi içine katmayı başaran Smith büyülü parmaklarını klavyesi üzerinde dolaştırmayı ve kozmik yolculuğunu sürdürüyor.

GARANTİ CAZ YEŞİLİ

Grammy Ödüllü Bas Virtüözü

JOHN PATITUCCI TRIO

26 - 27 Mayıs > Babylon

Jazz dünyasının en önemli bas virtüözlerinden John Patitucci Trio kayıtlarını yeni tamamladığı albümünden şarkılarla Babylon sahnesinde.

New York'lu sanatçı John Patitucci 10 yaşında bas gitar çalmaya başladı. Çok kısa bir süre sonraysa beste yapıyor ve ufak çaplı sahne performansları gerçekleştiriyordu. Üniversite eğitiminden önce piyano ve akustik bas'taki ustalığını pekiştirdi. Kaliforniya Üniversitesi'nde klasik bas eğitiminden sonra, 80'li yıllarda profesyonel müzik hayatına atıldı. Bugüne kadar aralarında BB King, Dizzy Gillespie, Bon Jovi, Stan Getz, Sting ve Astrud Gilberto gibi çok sayıda ünlü ve popüler isimle çalışmalar yaptı. Ayrıca oscar fatihi film müziği kompozitörleri Jerry Goldsmith ve John Williams'la başarılı çalışmalara imza attı.

1985 yılında efsanevi Chick Corea's Electric ve Acoustic Band'e katıldı. Böylece tüm jazz dünyasının büyük ilgisiyle karşılanan Patitucci, Corea'yla birlikte gerçekleştirdiği solo albümleriyle 2 Grammy ödülü kazanırken, 8 defa da aynı ödüle aday gösterildi.

Kendi adını taşıyan ilk albümü Billboard jazz listelerinde zirveye yerleşti. 90'lı yıllar John Patitucci için başarıdan başarıya koştuğu ve ödüle doymadığı bir zaman dilimi oldu. Bass Player dergisinin prestijli en iyi jazz bas gitaristi ödülünü 1993 ve 1996 yılları arasında tam 4 kez üstüste kazanarak tekrarlanması çok zor bir rekora imzasını atmış oldu. Patitucci, 1994 yılında, 6 telli elektrik bas gitarı üzerine, "Suono e Oltre" adlı İtalyan oda orkestrasıyla bir beste çalışması yaptı. Aynı eser daha sonra Tokyo The New Japan Philharmonic Orchestra tarafından seslendirildi.

John Patitucci 2000'lerde efsanevi Wayne Shorter, Herbie Hancock ve Michael Brecker'la birlikte şanslı jazz izleyicilerini büyüledikleri Amerika turneleri gerçekleştirdi. Patitucci, kendi adını taşıyan kuartetiyle birlikte kayıtlarını tamamladığı ve çok yakında yayınlanacak olan son albümünün promosyon çalışmaları kapsamında sürdürdüğü turne içinde İstanbul'lu jazz severlere Babylon sahnesinde bas ustalığını konuşturacak.

John Patitucci sadece bir performans sanatçısı değil aynı zamanda saygıdeğer bir eğitmen olarak The Thelonius Monk Institute of Jazz ve sanat yönetmeni olarak New York'ta The Bass Collective adlı okullarda çalışmalarını sürdürüyor. John Patitucci trio adlı orkestrasıyla düzenli olarak turne çalışmalarını sürdüren sanatçı,solo albüm ve sahne çalışmalarına da ara vermeden devam ediyor.

Garanti CAZ yeşili

babylon
BABYLON TURNS ISTANBUL ON
www.babylon.com.tr

John Patitucci Trio
(New York)

26 Cuma | 27 Mayıs Cumartesi 2006
23:00

Caz dünyasının en önemli bas virtüözlerinden John Patitucci, Chick Korea ile yaptığı çalışmalarla 2 Grammy ödülü kazandı ve 8 defa aynı ödüle aday gösterildi. Billboard caz listelerinde zirveye yerleşen albümleriyle tanınan ve Bass Player dergisinin prestijli en iyi caz basçısı ödülünü 4 kez üstüste kazanarak tekrarlanması çok zor bir rekora imza atan Patitucci Babylon sahnesinde bas ustalığını konuşturacak.

Ayakta 30 YTL / Öğrenci 20 YTL

Biletler babylon ve biletix gişelerinde.

ARGOS İLETİŞİM HİZMETLERİ · Radikal · yelken basım · RADIO XI-GEN FM 96.9 İSTANBUL · "Açık Radyo." 94.9 · SNEK · Wall · POINT HOTEL · Ekolay net

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Artık bir ekol olan Nardis'te jazz dünyasının eski ve yeni müzik neferleri omuz omuza çalıyor...

Nardis Jazz Festivalinden...

NİSAN AYI PROGRAMI

Focan Akustik Trio & Yaylı Sazlar Quartet

10 Nisan P.tesi 2006 Saat: (22:00-01:00)
Jazz standartları, rock ve Türk müziği kökenli parçalar, Pat Metheny gibi çağdaş jazz bestecilerinin parçaları ve Önder Focan besteleri. Bu parçalar akustik gitar, kontrabas ve davuldan oluşan trio ve 2 keman, viola ve cellodan oluşan yaylı sazlar kuarteti tarafından Önder Focan düzenlemeleri ile seslendiriliyor. Yaylılar kimi zaman eşlikte, kimi zaman ana temaları seslendiriyor, kimi zaman da dinamik olarak müziğin içinde yer alıyorlar. Yepyeni bir proje...
Önder Focan (g), Erdal Aksoy (b), Ferit Odman (d), Ceren Gürsoy (keman), Ayşen Töveniş (keman), Verda Öncü (viola), Pınar Duruk (cello).

Ricky Ford Orchestra feat. the music of Mingus, Ellington, Ibrahim and Ford

11 Nisan Salı 2006 Saat: (22:00-01:00)
Bilgi Üniversitesi'nin performans bölümü eğitimcilerinden usta saksofoncu Ricky Ford artık çok az İstanbul'a uğrayabiliyor. Fransa'da yaşayan, Avrupa'da Kirk Lightsey ile turneler yapan sanatçı dönem dönem eski öğrencileri için şehrimizi ziyaret eder onu sevenler için bir fırsat olacak.
Ricky Ford (ts), Barış Ertürk (ts), Çağdaş Oruç (as), Duru Tuna (as), Siney Yılmaz (bs), Ahmet Türkmenoğlu (b), Ediz Hafızoğlu (d), Feyza (vo).

Gülden Göksen "GüldenCaz"

12 Nisan Çarş. 2006 Saat: (22:00-01:00)
Son 10 yılda yurtdış?ndaki Mozart Yarışması, Prokofiyef Yorum Yarışması gibi zorlu klasik virtüözite sınavlarını başarıyla geçen Gülden Göksen, bir yandan konservatuarda doktora yapıyor, diğer yandan piyano dersleri veriyor. Gitarist Nurkan Renda'nın düzenlediği, sanatçının bestelerinin yer aldığı "Gülden Caz" adlı albümü çıkardı. Aziza Mustafazade çizgisinde yol alan bu genç piyanistimizin ilk Nardis konserini kaçırmayın deriz.
Gülden Göksen (p), İsmail Soyberk (b), Mert Topel (keyb), Can ?engün (g), Hüseyin Karabulut (perc), Aydın ?eref (d).

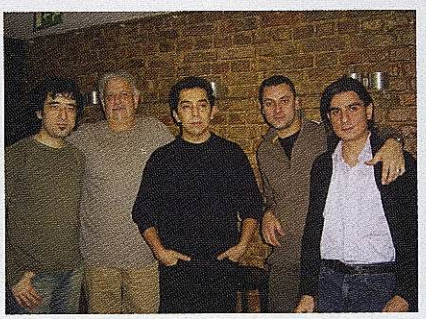

Group Passiflora

13 Nisan Perş. 200 Saat: (22:00-01:00)
Levent Altındağ ve Erdem Sökmen'in öncülüğü, Eylem Pelit, Volkan Öktem, Serkan Özyılmaz'ın katılımıyla kurulan Grup Passiflora yaklaşık 3 yıldan beri birlikte çalmaktadır. Latin jazz ve fusion tarzı müzikler çalan grubun repertuarı oldukça geniş. Grup John Patitucci, Joe Bosco, Garry Willis, Steve Khan, Julio Baretto, Paco de Lucia, Russell Ferrante (Yellow Jackets), Tania Maria, Ralph Towner (Oregon), J.C.Maillard gibi besteci ve müzisyenlerin eserlerini kendi yaptıkları aranjmanlarla başarı ile yorumlamaktadır.
Levent Altındağ (s, flt), Erdem Sökmen (g), Serkan Özyılmaz (p), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

Sibel Köse & Uğur Güneş Quartet

14 Nisan Cuma 2006 Saat: (22:00-01:00)
Sibel Köse'yi tanıyorsunuz ama bugün onunla birlikte çalacak olan Uğur Güneş'i sizlere tanıtalım. 1985 yılında klasik müzik okumak için girdiği Devlet Konservatuarının ilk haftasında babasının hediye ettiği Louis Armstrong kasedi ile hayatının yönü değişiverdi. 1998-2003 yılları arasında İstanbul'da çeşitli grup ve orkestralarla piyano çaldı. TV ve radyo kayıtları yaptı. Tuna Ötenel ve Ali Perret ile armoni çalıştı. 2001 yılında Roxy Jazz Günleri'nde, 2002 yılında Bodrum Jazz Günleri'nde kendi üçlüsü ile Tuna Ötenel'e eşlik etti. Geçtiğimiz sene Mart ayında Paris'te basçı Laurent Souques duo iki konser çaldı ve büyük beğeni topladı. Albüm çalışmalarını da bir yandan sürdüren Uğur Güneş 4 yıldır Antalya'da yaşıyor ve İzmir Devlet Senfoni Orkestrasi'nda da trompet çalıyor.
Sibel Köse (vo), Uğur Güneş (p), Erdal Akyol (b), Deniz Dündar (d).

Uğur Güneş Quartet feat. Ferhat Öz

15 Nisan C.tesi 2006 Saat: (23:00-02:00)
Uğur Güneş bu gece Nükhet Ruacan'ın Bilgi Üniversiteli öğrencilerinden güçlü sesi ile çok beğenilen ve özel yeteneği ile farkedilip sahnelere hemen ısınan Ferhat Öz ile birlikte sahne alacak. Standartların seslendirileceği keyifli bir gece olacak.
Ferhat Öz (vo), Uğur Güneş (p), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Deniz Dündar (d).

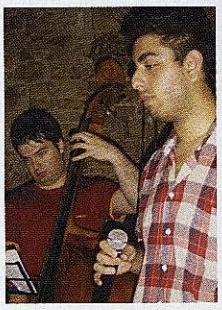

A Capella Boğaziçi

17 Nisan P.tesi 2006 Saat: (22:00-01:00)
İlk yerli a capella grubumuz ilk yerli a capella CD'lerini de nihayet yaptı. Albüm DMC etiketi ile piyasada. Grup, vokal alanında bir idol olarak gördükleri Swingle Singers, Real Group gibi dünyanın önde gelen vokal gruplarının standart jazz parçaları, film müzikleri, jazz alt yapılı bir takım folk parçaları ve bazı klasik eserlerden oluşan repertuarları ile Nardis'teler.
Seren Akyoldaş (sop), Fundagül İnce (sop), Ece Özbaylı (alto), Recep Gül (tenor), H.İbrahim Halaçoğlu (tenor), Gökçe ?enyüz (bas).

Stringsville "Bir Emin Fındıkoğlu Projesi"

18 Nisan Salı 2006 Saat: (22:00-01:00)
Emin Fındıkoğlu yılların aranjörlük birikimini öğrencilerinden oluşturduğu yaylı çalgılar dörtlüsü için yazdığı düzenlemelere taşıdı. Beth Trottan'ın buğulu sesi standartlara bir yorum farkı getiriyor.
Sesim Gökmen (keman), Dilek Acay (keman), Deniz Doğançay (viyola), Derya Davulcu (viyolonsel), Emin Fındıkoğlu (p), Beth Trottan (vo).

Anjelika Akbar

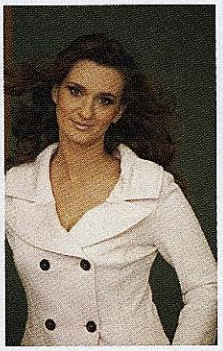

19 Nisan Çarş. 2006 Saat: (22:00-01:00)
Müzisyen ve filozof bir babanın ve müzisyen bir annenin çocuğu olarak Kazakistan'da dünyaya gelen Anjelika Akbar, 1993 yılında Türk vatandaşlığına geçti. 3 yaşında piyano eğitimi almaya başladı. 5 yaşında ilk bestesini yapan ve konserlere başlayan sanatçı, üstün yetenekli çocukların yetiştirildiği "Taşkent Devlet Uspensky Müzik Okulu"nda gördüğü 11 yıllık piyano ve kompozisyon eğitimini Doç.V.Fadeyeva ve St. Petersburg Devlet Kons. profesörlerinden B.Zeydman sınıfında tamamladı. Beş yıl boyunca Taşkent Devlet Kons.'nda Prof.Berlin ve Prof.Yanovsky ile Kompozisyon ve Orkestrasyon, Prof. L.Pluşenko ile piyano, ünlü organist T.Levina ile org çalışmaları ile eğitim yaşamını sürdürdü. Komp. Yüksek Lisansını Hacettepe Devlet Kons.'nda Doç.Turgay Erdener'in sınıfında tamamladıktan sonra master ve sanatta yeterlilik derecesi almaya hak kazan Anjelika Akbar'ın tez çalışmasını ise Rus besteci A. Skri-

abin'in "Seçme Piyano Eserlerinin Armonik, Melodik, Ritmik, Biçimsel ve Felsefi Açıdan Analizi" olarak tamamlamıştır. Prof.İlhan Baran ve Doç.Ertuğ Korkmaz ile 20.Yüzyıl Armonisi, Doç.İstemihan Taviloğlu ve Doç.Turgay Erdener ile yürüttüğü kompozisyon çalışmalarının yanı sıra Ankara Üniv. Devlet Kons.'nin kurucu öğretim elemanları arasında yer almıştır. Anjelika Akbar'ın kendi prelüdlerinden oluşan ilk albümü "SU" 1999 yılında müzikseverlerle buluştu. Sanatçı, ayrıca Süleyman Erguner ile birlikte "Ney ve Piyano" başlıklı doğaçlama konser çalışmalarının yanı sıra Can Dündar'ın "Köy Enstitüleri" adlı belgeselinin müziklerini de yaptı. 2002 yılı başında Vivaldi'nin "Dört Mevsim" keman konçertosunun solo piyano uyarlaması Sony Music International etiketi ile çıktıktan bir süre sonra uluslararası Sony Classical kataloğuna giren ilk Türk Klasik Müzik albümü oldu. Akbar, yine 2002 yılında Rana Erkan ve Zara ile birlikte çalıştığı "bir'den Bir'e" isimli albümün ardından Bach'in eserlerini doğu enstrümanlarıyla sentezlediği "Bach A L'Orientale" isimli albümünde Türkiye'nin önde gelen müzisyenleriyle çalıştı. Sanatçının kendi beste ve düzenlemelerinden oluşan "Bir Yudum Su" isimli albümü ise Kasım 2005 sonunda piyasaya çıktı. Anjelika Akbar 10. Uluslararası CRR Piyano Festivali'nin açılış konserinde kendisine ait "1 No.'lu Piyano Konçertosu Sevgi Çemberi'ni seslendirdi. Senfonik Orkestra ve Oda Orkestrası ile Koro, Piyano ve diğer enstrümanlar için birçok besteye sahip olan Anjelika Akbar, Orta Asya, Baltık Cumhuriyetleri, Rusya, Hindistan, Almanya, KKTC ve Türkiye'de çeşitli konserler vermiştir. Ayrıca, Özbekistan Milli UNESCO Komitesinin Üyeliği görevinde de bulunan Akbar, "Moskova Sobesednik" Basın Ödülü (Senfonik Orkestra ve Çocuk Korosu için "Kantat"), SSCB Etnik Müzik Ödülü ("Rus Suiti" Oda Orkestrası için), Taşkent Devlet Kons. "Altın Lenin Ödülü" (Üç Yıl Boyunca), Özbekistan "En İyi Genç Kompozitör Ödülü", SSCB Kompozitörler Cemiyeti "En İyi Genç Kompozitör Ödülü", 4. Nejat F. Eczacıbaşı Beste Yarışması "Üçüncülük Ödülü" ödülleri sahibidir.
Anjelika Akbar (solo piyano).

Quartet Muartet

20 Nisan Perş. 2006 Saat: (22:00-01:00)
Quartet Muartet'i swing, drum & bass, funk, latin, rock ve blues gibi birçok türü içeren müzikleriyle bilyorsunuz. "9 Parça" adlı albümleri var. Genelde bestelerden oluşan albümdeki parçalar ve yakında çıkarmayı planladıkları 2. albümlerinin repertuarlarıyla keyifli bir Nardis gecesinde çalacaklar.
Sarp Maden (g), Genco Arı (p), Alp Ersönmez (b), Volkan Öktem (d).

JeLatin

21 Nisan Cuma 2006 Saat: (23:00-02:00)
Samsun'da doğan Ercüment Vural ailesinde hiç müzisyen olmamasına rağmen içindeki müziği çok küçük yaşlarda keşfetti. 4 yaşında twist söyleyip dansediyor, 7 yaşında izlediği Dr. Jivago'nun müziğinin notalarını çıkartıp tüm mandolin sınıfıyla paylaşıyordu. İlkokul üçüncü sınıfta tuştu çalgılara geçen Vural 15 yaşında ilk grubunu kurdu, 16 yaşında ise ağırlıklı olarak nefesli çalgılardan oluşan bir grubun solistliğini yapıyordu. 20'li yaşlarında Avusturya'ya yerleşen Ercüment Vural, İstanbul'a döndükten sonra Onno Tunç'la birlikte birçok başarılı pop albümünde çalıştı. 1994 yılında, daha sonra kendi kategorisinde büyük bir albüm satış başarısı yakalayacak olan Passaporte Latino'yu kurdu. Ercüment Vural, Önder Focan'la oluşturduğu Ercüment Vural-Önder Focan Projesi ile Nardis'te zaman zaman sizlerle oluyor. Bu gece ise en sevdiği grubu JeLatin ile latin standartlarından oluşan bir repertuarla sizlerle olacak.
Ercüment Vural (vo, keyb), Serdar Barçın (s), Eylem Pelit (b), Erhan Seçkin (d), Onur Naz (perc).

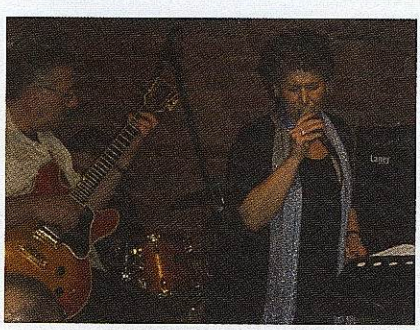

Nükhet & Neşet Ruacan Group

22 Nisan C.tesi 2006 Saat: (23:00-02:00)
Usta, hoca, duayen müzisyenlerimiz Nükhet ve Neşet Ruacan'ların Nardis konserlerinde jazz standartlarının en keyiflilerini dinleyebileceksiniz.
Nükhet Ruacan (vo), Neşet Ruacan (g), Nitüfer Verdi (p), Yaz Baltacıgil (b), Nedim Ruacan (d).

New Kids on the Bop

24 Nisan P.tesi 20 Saat: (22:00-01:00)
Daha önce birçok kez birlikte veya ayrı Nardis sahnesinde çeşitli projelerde dinlediğimiz Burak Bedikyan, Caner Kaptan ve Ferit Odman, bu defa bizlere "trio" formatında Charlie Parker'dan Chick Corea'ya uzanan renkli bir repertuarın yanısıra orijinal kompozisyonlarından da seçmeler sunacaklar. Grup özellikle 2005 yazından bu yana Amerikalı trompetçi/ besteci Lloyd Chisholm'la birlikte sürekli gösterdikleri performansların da etkisiyle iletişim ve uyum adına birliktelikterinde pekçok müzikal nüansa sahip. Keyifle dinlemenizi diliyoruz.
Burak Bedikyan (p), Caner Kaptan (b), Ferit Odman (d).

Selçuk Sun Beşlisi

25 Nisan Salı 2006 Saat: (22:00-01:00)
Türkiye'nin yetiştirdiği en önemli müzisyenlerden biri olan Selçuk Sun 1934 İstanbul doğumludur. Ankara Devlet Konservatuarı kontrabas bölümünden mezundur. İlk jazz çalmaya Muvaffak "Maffy" Falay ile başlamıştır. Birlikte çaldığı isimler arasında 1956'da Dizzy Gillespie, Phil Woods, Joe Gordan, Frank Rehak, Ernie Wilkens ve Quincy Jones bulunmaktadır. 1958'de Ankara'da Dave Brubeck ile de konser vermiştir. Bu konserleri takiben ABD Berklee School of Music'den burs alır ama askerlik nedeniyle gidemez. 1961'de Kopenhag'da 6 ay süreyle o dönemin en önemli piyanistlerinden Bud Powell ile (Lucky Thompson) çalışır. 1962'de evlenir ve Türkiye'ye döner. Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrasına girer, 1980'de buradan emekli olur. 2 çocuğu var. Halen çok da az olsa konser çalıyor, bu gece Türk jazz sahnesinin en seviten isimleri ile sizler için çalacak.
Sibel Köse (vo), Selçuk Sun (p), ?enova Ülker (tp), Oğuz Durukan (b), Deniz Dündar (d).

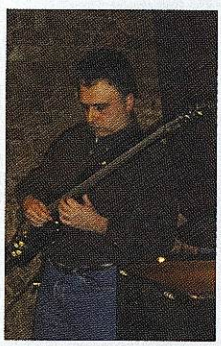

Kamil Erdem Trio "Longa Nova"

26 Nisan Çarş. 2006 Saat: (22:00-01:00)
Türkiye'deki bascılar arasındaki önemli isimlerden Kamil Erdem'in şimdiye kadar yayımlanmış olan "Longa Nova" "Asya Minor" ve "Bir Bas Masalı" CD'lerinde yer alan repertuardan seçilen en keyifli çalışmaların yorumlanacağı bir gece olacak.
Burak Bedikyan (p), Kamil Erdem (b), Cem Aksel (d).

Bilge Susar Band

27 Nisan Perş. 2006 Saat: (22:00-01:00)
Bilgi Üniversitesi'nde Nükhet Ruacan'ın başarılı öğrencilerinden; "Nardis Genç Vokal Yarışmasının" finalistlerinden Bilge Susar standartlardan oluşan bir repertuarla sizlerle birlikte olacak.
Bilge Susar (vo), ?enova Ülker (tp), Önder Focan (g), Kamil Erdem (b), Cem Aksel (d).

Ebru Yazıcı Band

28 Nisan Cuma 2006 Saat: (23:00-02:00)
Rock şarkıcılığından jazz şarkıcılığına güçlü sesi ve yorumu ile transfer olan Ebru Yazıcı jazz standartlarının yanısıra new jazz, soul ve neo soul ağırlıklı bir repertuar ile sizlere keyifli bir hafta sonu geçirtecek. Bu arada sürpriz birkaç rock klasiğiininde de bu anlayışta yorumlanacağı bol groove'lu bir performans gecesi olacak.
Ebru Yazıcı (vo), Imer Demirer (tp), Çağrı Sertel (keyb), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

Özge Pınar "Standartlar Projesi" feat. İmer Demirer

29 Nisan C.tesi 2006 Saat: (23:00-02:00)
Vokalistimiz Özge Pınar bu hafta sonu gecesi için sizlere jazz'in en seviten standart parçalarından oluşan bir repertuarla keyifli bir gece geçirtecek
Özge Pınar (vo), İmer Demirer (tp), Burak Bedikyan (p), Erdal Akyol (b), Ferit Odman (d).

MAYIS
AYI PROGRAMI

Yansımalar

01 Mayıs P.tesi 2006 (22:00-01:00)
Kendilerine özgü müzikleriyle son zamanların en beğenilen gruplarından biri olan Yansımalar, Nardis'teki hayranlarıyla buluşacak. Temelde akustik bir tınıya sahip olan, geleneksel müziğimizden yola çıkarak günümüze uzanan ve geniş bir yelpazeye açılan sade ve dingin bir müzik anlayışını yorumlayan grup ağırlıklı olarak Birol Yayla'nın bestelerini seslendiriyor. Birçok kültür varlığının oluşturduğu medeniyetler zincirinin beşiği olan Anadolu topraklarının geçmişten günümüze uzanan müzik mirasını, kendi müzikleri içinde yer alan jazz yorumlarıyla renklendirerek, geniş bir yelpazede, sürprizkonukları ile sizlere sunacaklar.
Şenol Filiz (ney), Birol Yayla (tambur), Nezih Yeşilnil (b), Engin Gürkey (perc).

Orhan Osman Quartet „Fusion Project"

02 Mayıs Salı 2006 (22:00-01:00)
Geniş orkestra kadrosuyla sahnelerde görmeye alışık olduğumuz Orhan Osman, Quartet projesiyle yeni bir performansla karşımıza çıkıyor. Jazz ve klasik altyapılı müzisyenlerin eşlik edeceği gecede Orhan Osman, buzukinin dışında sitar, banjo gibi enstrümanlara da yer verecek. Quartet projesi, konuk edeceği sanatçılarla da renklenecek. Sanatçı gecede, daha çok kendi bestelerinden oluşan bir repertuvar sergileyecek.
Orhan Osman (buzuki, sitar, banjo), Sencer Özbay (b), Bahadır Tatlıöz (p), Okan Duman (d).

Jean-François Giansily Trio feat. Donovan Mixon

03 Mayıs Çarş. 2006 (22:00-01:00)
1980 yılında Paris'te doğdu. Piyano eğitimine 6 yaşında ünlü Bill Evans Piyano Akademisi'nde, Bernard Maury, Kath Roberts ve Steve Mc.Graven gibi müzisyenlerle başladı. Jacky Terrasson'un master sınıflarına katıldı. 2003 yılında aynı akademiden piyano öğretmenliği diploması aldı. Yine aynı yıl "Both Sides Music Publishing" isimli müzik prodüksiyon şirketini kurdu. 2004 yılında İstanbul'a yerleşti, "Les Ambassadeurs" isimli jazz kulübünde çalışmalarını sürdürmektedir. Kendi bestelerinin yanısıra Türkiye'de fazla çalınmayan standartlardan oluşan bir repertuar ve Donovan Mixon'ın da katılımıyla keyifli bir gece sizleri bekliyor.
Jean François Giansily (p), Ozan Musluoğlu (b), Ferit Odman (d), Donovan Mixon (g).

Sezgi Olgaç Group

04 Mayıs Perş. 2006 (22:00-01:00)
Genç nesilden yeteneğini başarıyla Nardis sahnesinde göstermiş olan Sezgi Olgaç bu geceki projede oldukça renkli bir grupla sahnede olacak. Gitarist

NELER OLACAK

Cem Tuncer, trombonda Hakan Çimenot, altoda Meriç Demirkol ve tenorda Barış Ertürk ile birlikte standart jazz parçalarından oluşan repertuarlarıyla yer alacaklar.
Sezgi Olgaç (vo), Cem Tuncer (g), Meriç Demirkol (as), Barış Ertürk (ts), Hakan Çimenot (tb), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d).

Ewert Sundja Group
AXESS TO JAZZ
05 - 06 Mayıs Cuma 2006 (23:00-02:00)
Estonyalı Ewert Sundja, Nomme Müzik Okulunda pop ve jazz vokal bölümünde okudu. Estonya'nın en büyük jazz festivali olan Jazzkaar'da sahne aldı. 2003 yılında Estonya TV'sinde düzenlenen „Genç Jazz Vokal" yarışmasında birinci seçildi. Kendi adına kuruduğu bir grubu var ve şu anda Estonya'nın en genç ve en başarılı jazz vokallerinden birisi ama rock'dan da vazgeçemiyor. Sesini biz Jamie Cullum'a benzettik ama buna siz karar verin isterseniz.
Ewert Sundja (vo), Önder Focan (g), Selim Benba (p), Kamil Erdem (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Çağrı Sertel Trio
08 Mayıs P.tesi 2006 (22:00-01:00)
Çağrı Sertel (p), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Elif Turan & Önder Focan Trio
09 Mayıs Salı 2006 (22:00-01:00)
Güçlü sesi ve yeteneği ile farkedilen Bilgi Üniversitesi Jazz Bölümü son sınıf öğrencisi Elif Turan jazz standartlarına funky bir yorum getirecek. Keyifli, eğlenceli, güzel bir hafta sonu gecesi olacak.
Elif Turan (vo), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d)

Beth Trotlan & Emin Fındıkoğlu & Ricky Ford „Blues and Ballads"
10 Mayıs Çarş. 2006 (22:00-01:00)
Adından da anlaşılacağı gibi Emin Fındıkoğlu ve Ricky Ford gibi iki üstadla Beth Trotlan gibi blues ve ballad'ları çok keyifle yorumlayan bir vokalden çok keyifli bir gece...
Beth Trotlan (vo), Emin Fındıkoğlu (p, keyb), Ricky Ford (ts).

Veronica Nunn & Travis Shook Quartet
EMIRATES İLE JAZZ KEYFİ
11 - 12 - 13 Mayıs Perş. 2006 (22:00-01:00)
Arkansas, Little Rock doğumlu Veronica Nunn trompetçi bir baba ile müzikalci bir annenin çocuğu olarak doğdu, büyüdü. Okul ve kilise korosu ile devam eden bir süreç sonunda 12 yaşında kulüplerde söylemeye başlamıştı. Hatta eski başkan Bill Clinton'a da şarkılar söyledi. New York'a taşındığında 20 yaşındaydı. Eddie Chamblee, Doc Cheatum, Eddie Durham, Donald Smith ile çalıştığı isimler. İsviçre'de iş bulunca 3 yıl orada kaldı. 1985'de tekrar döner ve James Carter, Rodney Kendricks, Eric Lewis, Buddy Williams, ile New York kulüplerinde söyler. Michael Franks ile kayıt yapar ve turneye çıkarlar (Island Christmas), Watching the Snow). New York'daki Lincoln Center'da Michel Franks ile konser verir. Birlikte şarkı söylediği diğer isimler arasında Red Norvo, Eddie Harris, Spanky Davis, Ram Ramirez, Ron McClure, Café, Manolo Badrena, Michael Bowie, Ira Coleman, Jay Anderson, Steve Nelson, Xavier Davis, Oscar Neves, Jao Jobim, Astrid Jobim, Sting, Lee Ritenour, Dave Grusin ve Mark Egan var.
American Lullaby onun ilk solo albümü. Diğer albümleri; Mihael Franks ile Watching the Snow, Jazz t o the World (Blue Note), Takeshi Ito's Groove Island (Atlantic Records); Striking a Chord, Randy Parsons' Randy Parsons and Friends, The Ocean of Love. Nardis'te birlikte sahne alacağı Travis Shook'un Awake ve Travis Shook Plays Kurt Weill albümlerini sayabiliriz. İkinci solo çalışması Standard Delivery ise bu kış piyasaya çıkacak. Piyanist Travis Shook Kaliforniyalı. 10 yaşında iken ailesi ile Washington'a taşınır. New Jersey'deki William Paterson College mezunu. Rufus Reid, Harold Mabern, Steve Turre ve Joe Lovano ile çalıştı. 22 yaşında iken Jacksonville Jazz Festival'nin Great American Piano Yarışmasında birincilik kazanır. Sony ile anlaşma imzalar.1993'deki ilk albümünü saksofoncu Bunky Green ve efsane davulcu Tony Williams ile yapar. Bu albümüe Fransız Jazz Magazine dergisi yılın albümü seçer. Aynı yıl bir başka efsane Betty Carter ile ABD ve Avrupa'da turne yaparlar. Marian McPartland'ın bazı kayıtlarında yer alır, TV ve radio programlarında çalar. Travis Shook'un birlikte kayıt yaptığı sanatçılar arasında Tony Williams, Sonny Simmons, Michael Franks, Veronica Nunn, Jay Thomas, Reggie Workman, Ira Coleman, Cindy Blackman ve Betty Carter, Eddie Harris, Chuck Israels, Ernestine Anderson, Branford Marsalis, Benny Golson, Bob Hope ve Gino Vanelli yer alıyor.
Veronica Nunn (vo), Travis Shook (p), Kamil Erdem (b), Cem Aksel (d).

Focan Akustik Trio & Yaylı Sazlar Quartet
15 Mayıs P.tesi 2006 (22:00-01:00)
Jazz standartları, rock ve Türk müziği kökenli parçalar, Pat Metheny gibi çağdaş jazz bestecilerinin parçaları ve Önder Focan besteleri. Bu parçalar akustik gitar, kontrabas ve davuldan oluşan trio ve 2 keman, viola ve cellodan oluşan yaylı sazlar kuarteti tarafından Önder Focan düzenlemeleri ile seslendiriliyor. Yaylılar kimi zaman eşlikte, kimi zaman ana temaları seslendiriyor, kimi zaman da dinamik olarak müziğin içinde yer alıyorlar.
Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ferit Odman (d), Ceren Gürsoy (keman), Ayşen Tözeniş (keman), Öykü Koçoğlu (viola), Pınar Duruk (cello).

Tuluğ Tırpan Trio
16 Mayıs Salı 2006 (22:00-01:00)
Viyana'da öğretim görevlisi olarak çalışan piyanistimiz geçen ay tadı damağımızda kalan konserine bu ay da yepyeni bir repertuarla devam ediyor. Kaçırılmayın...
Tuluğ Tırpan (p), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

LA PAIX HASTAHANESİ YARDIM GECESİ
Leila Olivesi Quartet
17 - 18 Mayıs Çarş. 2006 (22:00-01:00)
Fransız piyanist ve besteci Leila Olivesi çok özel 2 gece için Nardis'te. Fransa'nın yeni nesil, başarılı müzisyenlerinden olan Leila Olivesi ve grubu Brahma ile 2004 yılında Frida adlı albümü ile SACEM'den ödül aldı. Montmarte 2002 ve Sunside 2003 ödüllerine aday gösterildi. Gitarist Manu Codja ise Concours National de la Defense 1999 ödüllü ve kendisini Erik Truffaz ve Henri Texier'in albümlerinden, konserlerinden tanıyacaksınız. Yaratıcı Kanadalı bascı Chris Jennings'i ise Edgar Meyer dinleyenler hemen tanıyacaklar. Paris konservatuarlı enerjik davulcu Jean Michel Pilc'in son John Scofield ile yaptığı albümde yer almış. Kaçırmayın deriz...
Leila Olivesi (p), Manu Codjia (g), Chris Jennings (b), Donald Kontomanou (d).

Evrim Özşuca & Ali Perret Trio
19 Mayıs Cuma 2006 (23:00-02:00)
Geçen yıl Nardis Genç Jazz Vokal Yarışmasının birincisi Evrim Özşuca 1975 Ankara doğumlu. 13 yaşında cello eğitimine başlamış. Ortaokuldan mezun olunca Ankara Bilkent Üniversitesi konservatuarı cello bölümünde 6 sene burslu olarak eğitim gördükten sonra, Gazi Üniversitesi'nin cello bölümüne devam etmiş. 1998 yılında Istanbul'a taşınıp Istanbul Bilgi Üniversitesinde Nükhet Ruacan'dan burslu olarak jazz vokal eğitimi almış. 3 senedir Bodrum'da yaşayan sanatçı bu bir yıllık süre içinde Finlandiya'da ve Estonya'daki festivallerde yer aldı. Ayrıca bu yıl Estonya'daki yarışmanın kapanış konserini de o verecek. Nardis'te ise Avrupa'da yaşayan piyanistimiz Ali Perret ve ritim seksiyonda Erdal Akyol ve Selim Selçuk ile unutulmayacak bir konser verecekler. Kaçırmayın deriz, bu gecenin tekrarı olmayacak.
Evrim Özşuca (vo), Ali Perret (p), Erdal Akyol (b), Selim Selçuk (d).

Melis Sökmen Band
20 Mayıs C.tesi 2006 (23:00-02:00)
Pop jazz'ın ülkemizdeki en sevilen ve en önemli temsilcisi Melis Sökmen ile R&B ve soul dolu, keyifli bir hafta sonuna ne diyorsunuz...
Melis Sökmen (vo), Aysun Sökmen (vo, flt), Serkan Okanar (tp), Cem Dinler (keyb), Attay Dönmez (b), Alp Ertunç (d).

Genç Jazz Vokal Yarışması -2
22 Mayıs P.tesi 2006 (22:00-01:00)
Nardis Genç Jazz Vokal Yarışması'nın amacı, Türkiye'de amatör veya profesyonel olarak müzikle uğraşan genç vokalistlerin seslerini yurt içinde olduğu kadar yurt dışında da duyurmalarına destek olmaktır. AB sürecinde bulunduğu bu dönemde ülkemizin renkli kimliğini sanatçılarıyla festivallerde yansıttığı gibi, genç yetenekler aracılığıyla yarışmalarda sergilemesine önem veriyoruz. Tüm sanat dallarında olduğu gibi müzikte de gerçek anlamda bir yarışmanın olmadığına inanıyoruz. Yarışmalarda derece alanlar bu işi en iyi yapanlar olmadığı gibi, diğerleri de kötü olarak nitelendirilemez. Ancak bazı durumlarda bir kişinin diğerlerini de temsil etmek üzere seçilmesi gerekir. Onun için NARDIS olarak bu organizasyona „yarışma" adını istemeyerek veriyoruz. Bu organizasyonun sonunda „birinci" seçilmeyecek, sadece Estonya'ya gidecek vokalist seçilecektir. Bu nedenle 2. veya 3. gibi dereceler olmayacaktır. Bu yarışmada en başarılı bulunan vokal Estonya'da yarışma hakkı kazanacak, diğerleri Nardis Jazz Club programında yer alıp konser verebilecektir. Bu heyecanlı gecede sizleri de aramızda görmek isteriz.
House Band: Tolga Bedir (p), Caner Kaptan (b), Cem Aksel (d).

Al Foster Quintet (Bu program henüz kesinleşmedi)
23 - 24 Mayıs Salı 2006 (22:00-01:00)
Efsane trompetçi Miles Davis'in efsane davulcusu Al Foster Nardis'te...
Al Foster 1944 ABD Virginia doğumlu. Çok genç yaşlarda jazz müziğinin önemli isimleri ile çalmaya başladı. Hugh Masekela (1960), Ted Curson ve Illinois Jaquet (1962-1964), Blue Mitchell (1964'de ilk kaydını yaptığı), Lou Donaldson (1966), ve Kai Winding gibi müzisyenlerle çalıştıktan sonra 1972'de Miles Davis'in grubuna dahil oldu, turneler yaptı. Milestone Jazzstars ile 78'de kayıtlar yapmış çok önemli bir davulcudur. Daha sonra 80'lerde tekrar Miles Davis ile biraraya gelip 91'deki ölümüne kadar onunla birlikte turne ve kayıt çalışmalarında bulunmuştur. Al Foster uzun müzik yaşamı boyunca Cannonball Adderley, Thelonious Monk, Freddie Hubbard, Sonny Rollins, Herbie Hancock, Dave Holland, Joe Lovano, Junior Cook, Chick Corea, Sonny Fortune, Red Garland, Sam Jones, George Adams, Don Pullen, Bill Evans, Branford Marsalis, John Scofield, Mino Cinelu, Gil Evans, Sting, John McLaughlin, Joe Henderson, Ron Carter, Ray Brown, Joe Chambers, Michel Petrucciani, Michael Brecker, Bobby Hutcherson, Kenny Garrett, Geri Allen, Dexter Gordon birlikte çalıştığı müzisyenlerden sadece birkaçıdır. Bugünlerde ise McCoy Tyner'in en tercih ettiği davulcudur.
Avrupa turnesinde olan grup 50'lerin ve 60'ların Miles Davis parçalarının yorumu olan bir proje kapsamında sahne alacaklar. Rock ve jazz'ı en iyi harmanlayan bu muhteşem beşliyi kaçırmayın, jazz tarihini canlı yaşayın.
Al Foster (d), Eddie Henderson (tp), David Jensen (ts), Sam Yahel (p), Doug Weiss (b).

Group Passiflora
25 Mayıs Perş. 2006 (22:00-01:00)
Levent Altındağ ve Erdem Sökmen'in öncülüğü, Eylem Pelit, Volkan Öktem, Serkan Özyılmaz'ın katılımıyla kurulan Grup Passiflora yaklaşık 3 yıldan beri birlikte çalmaktadır. Latin jazz ve fusion tarzı müzikler çalan grubun repertuarı oldukça geniş. Grup John Patitucci, Joe Bosco, Garry Willis, Steve Khan, Julio Baretto, Paco de Lucia, Russell Ferrante (Yellow Jackets), Tania Maria, Ralph Towner (Oregon), J.C.Maillard gibi besteci ve müzisyenlerin eserlerini kendi yaptıkları aranjmanlarla başarı ile yorumlamaktadır.
Levent Altındağ (s, flt), Erdem Sökmen (g), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

JeLatin
26 Mayıs Cuma 2006 (23:00-02:00)
Samsun'da doğan Ercüment Vural ailesinde hiç müzisyen olmamasına rağmen içindeki müziği çok küçük yaşlarda keşfetti. 4 yaşında twist söyleyip dansediyor, 7 yaşında izlediği Dr. Jivago'nun müziğinin notalarını çıkartıp tüm mandolin sınıfıyla paylaşıyordu. İlkokul üçüncü sınıfta tuşlu çalgılara geçen Vural 15 yaşında ilk grubunu kurdu, 16 yaşında ise ağırlıklı olarak nefesli çalgılardan oluşan bir grubun solistliğini yapıyordu. 20'li yaşlarında Avusturya'ya yerleşen Ercüment Vural, İstanbul'a döndükten sonra Onno Tunç'la birlikte birçok başarılı pop albümünde çalıştı. 1994 yılında, daha sonra kendi kategorisinde büyük bir albüm satış başarısı yakalayacak olan Passaporte Latino'yu kurdu. Ercüment Vural, Önder Focan'la oluşturduğu Ercüment Vural-Önder Focan Projesi ile Nardis'te zaman zaman sizlerle oluyor. Bu gece ise en sevdiği grubu JeLatin ile latin standartlarından oluşan bir repertuarla sizlerle olacak.
Ercüment Vural (vo, keyb), Serdar Barçın (s), Eylem Pelit (b), Erhan Seçkin (d), Onur Naz (perc).

Sibel Köse Band
27 Mayıs C.tesi 2006 (23:00-02:00)

Neşet Ruacan Trio
29 Mayıs P.tesi 2006 (22:00-01:00)
Türkiye'de gitarın önemli ismi Neşet Ruacan jazz standartlarından oluşan bir repertuarla keyifli bir haftaya başlamak isteyenlere çalacak.
Neşet Ruacan (g), Erdal Akyol (b), Nedim Ruacan (d)

Engin Gürkey Ensemble
30 Mayıs Salı 2006 (22:00-01:00)
Engin Gürkey'in 2001 yılında çalışmalarına başladığı, beste ve düzenlemelerinden oluşan perküsyon topluluğu dışındaki bir diğer projesi olan EnginGürkey Ensemble kendi coğrafyamızdan motiflerle bezenmiş, akustik yapıda, farklı kültür ve disiplinlerden gelen müzisyenlerin bir iz düşümü.
Engin Gürkey (perc), Turay Dinleyen (keman, ud), Yiğit Özatalay, (p), Özgür Salıcı (b), Türker Çolak (perc).

Okay Temiz & Oriental Wind
31 Mayıs Çarş. 2006 (22:00-01:00)
Ülkemizin yetiştirdiği dünyada belki de en çok tanınan, uluslararası jazz literatüründe yer alan davulcu ve perküsyoncumuz Okay Temiz son dönem Oriental Wind projesini tekrar gündeme getirdi. İstanbul Caz Festivali'nde ve Brezilya'daki Akdeniz Festivali'nde bu grubuyla sahne alan sanatçımız Nardis'te. Eğer festivalde izleme fırsatını bulamadıysanız bu geceyi kaçırmayın.
Okay Temiz (d), Önder Focan (g), Çağdaş Oruç (s), Kağan Yıldız (b), Hakan Güngör (kanun), Ahmet Özden (zurna).

Özlem Varoğlu
oov@leo.com.tr

First Lady of Jazz; Diane Schuur Ankara'da

LEO organizasyon, 3 senelik uzun bir çabanın ardından 2 Grammy Ödüllü Diane Schuur'u ilk kez Ankara'ya getiriyor.

Yaptığı albümlerle jazz listelerine bir numara olarak giren, büyüleyici sesiyle kısa sürede jazz'ın "First Lady"si olmayı başaran muhteşem **Diane Schuur, 16 Mayıs 2006** tarihinde **Anatolia Showland'de** daha sonra ise İstanbul'da İş Sanat'ta muhteşem birer konser verecek.

Güçlü sesine kattığı duyguyla dinleyicisini büyüleyen Diane Schuur'a Ankara'da vereceği konserde yine çok ünlü sanatçılar eşlik edecek, basda aynı zamanda müzik direktörü olan Scott Raymond Steed, davulda Reginald Duane Jackson ve gitarda Rodney Thomas Fleeman. Sahnede seyirciyle kurduğu başarılı dialog ve espri anlayışıyla da kendinden sıkça sözettiren Diane, 1988 yılında Parliament Jazz ve 2000 yılında da İşsanat ile Türkiye'ye geldi. 5 kez "en iyi jazz vokalist" olarak Grammy adayı olan Schuur, 2 kez bu ödülü aldı. www.dianeschuur.com

Diane Schuur

Tacoma, Washington'da 1953 yılında doğan, Auburn yakınlarında büyümüş olan vokalistin jazz ile tanışması piyano çalan babası ve Duke Ellington ve Dinah Washington plakları çalan annesi sayesinde olmuştur.

Schuur, ilk çıkış albümü Deedles (GRP)'dan sonraki 13 yıl içerisinde GRP için ikisi GRAMMY® ödüllü (Timeless and Diane Schuur ve the Count Basie Orchestra) 11 albüm yapmıştır. Basie Orchestra ile yaptığı çalışma 33 hafta boyunca Billboard jazz listelerinde 1 numara olarak kalmayı başarmıştır.

1991'de Pure Schuur adlı albümü Modern jazz listelerinde 1 numara olmuştur. 1994'te B.B. King'le yaptıkları Heart to Heart albümü de Billboard Listelerine 1 numaradan giriş yapan ilk GRP albümü olmuştur. Japonya, Avrupa, Malezya, Güney Amerika'da turneler yapmış, Irving Berlin (1988) ve Ella Fitzgerald (1993) ile Carnegie Hall'da sahne almıştır.

1999'da Atlantic'ten çıkan albümü Music Is My Life'ın yapımcılığını efsanevi yapımcı Ahmet Ertegün üstlenmiştir. Concord Records'dan 2001 yılında çıkan bir sonraki albümü Swingin' For Schuur'da trompetin kralı Maynard Ferguson ile ilk kez çalışmıştır. Bu albümle dinleyicisini büyüleyen Schuur diva statüsüne kavuşmuş ve bundan sonra "Jazz'ın First Lady'si" olarak anılmaya başlamıştır.

Kasım 2002'de Schuur efsanevi besteci ve söz yazarı Barry Manilow ile bir Hollywood studyosunda biraraya gelmiştir. Schuur'un etkileyici sesiyle eşlik ettiği Manilow orjinallerinden oluşan albümün yapımcılığını Manilow ve usta yapımcı Eddie Arkin üstlenmiştir. Midnight (Concord Records, 2003) adlı bu proje tüm müzisyenlerin beraber stüdyoya girerek tek seferde kayıt alınmasıyla yapılmıştır.

Schuur Fire adlı son çalışmasında bizi Amerika'nın güneyine doğru bir yolculuğa çıkarıyor ve Concord Picante'nin 25. yıldönümünü tutkulu ve bulaşıcı Latin ritmlerine taze bir dönüş sağlayan 12 parçayla kutlamasını sağlıyor. Schuur dünyaca tanınmış Brezilyalı guitarist Oscar Castro-Neves ile de çalıştı. Vokalistin, vibrafon ve marimba çalan Dave Samuels'ın yönettiği GRAMMY® ödüllü ateşli Latin Jazz topluluğu Caribbean Jazz Project ile gerçekleştirdiği ilk ortak çalışma.

One Love Festival ile yaz başlıyor

Black Eyed Peas ve Morrissey ilk kez İstanbul'da!

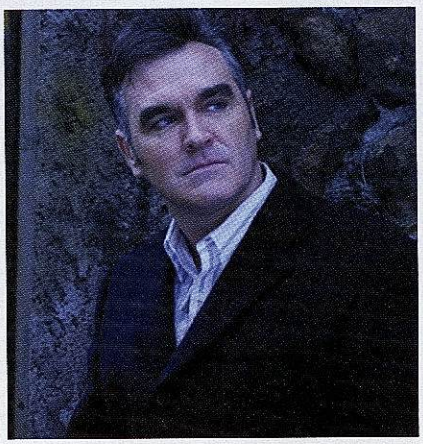

One Love Festival, tüm dünyanın en sevilen gruplarından Black Eyed Peas ve 25 yıldır tahtını kimseye kaptırmayan Morrissey'i İstanbul'da ilk kez hayranlarıyla buluşturacak.

İstanbul, 9-10 Haziran tarihlerinde Efes Pilsen One Love Festival (EPOL5) ile yine muhteşem bir müzik ziyafetine hazırlanıyor. On milyonlarca albüm satışıyla son yılların en popüler, en eğlenceli, en dinamik topluluğu **Black Eyed Peas** ve 25 yıldır müzik dünyasında kusursuz ve çarpıcı bir ikon olmayı başaran **Morrissey, Pozitif organizasyonuyla** festivalin konukları olacak.

Efes Pilsen One Love Festival'de bu yılın ilk sürprizi Black Eyed Peas. Funk, soul, hip-hop, pop, rap ve dans müziğinin tüm enerjisini bir araya getirmeyi başaran grup, 2005 sonlarında piyasaya sürdükleri son albümleri **Monkey Business** ile dünya listelerinde fırtına gibi esti. İlk single **Don't Phunk With My Heart** ve sonrasındaki **My Humps** single'ı ile hem 2005 hem de 2006'ya damgasını vuran Grammy ödüllü **Black Eyed Peas**, satış listelerinde rekorları zorlamaya devam ediyor. Çok kısa sürede yaklaşık 4 milyon satarak tüm zamanların en çok satan single'ları arasına giren **My Humps** aynı zamanda sadece Amerika Birleşik Devletlerinde 2 milyon kişi tarafından telefon melodisi olarak yüklenerek başka bir rekorun daha sahibi oldu. Solist Stacey Ferguson nam-ı diğer Fergie ise gerek vokal tekniği gerekse çarpıcı güzelliği ile grubun en ilgi çekici figürü olmayı sürdürüyor. **Let's Get It Started, Where's The Love, Hey Mama ve Shut Up** gibi çok sayıda hit parçası bulunan grup, **9 Haziran Cuma** gecesi İstanbul'un nabzını hızlandıracak.

1982'de The Smiths'in kurulmasından bu yana müzik dünyasında bir ikon olarak varolmayı başarmış olan **Morrissey** ise İstanbul'daki ilk konseri için **10 Haziran Cumartesi** gecesi **One Love** sahnesinde yerini alacak. Festival'in bu seneki lokomotiflerinden **Morrissey, Efes Pilsen One Love Festival** dışında "V", Benicassim, Roskilde, Belfort, Pinkpop 2006, Rock Am Ring ve Rock Im Park gibi dünyanın en önemli festivallerinde headliner olarak sahne alacak.

Brit rock ve indie pop'un temellerini atan isimlerden biri ve İngiliz müziğinin kalbi Manchester'ın sembolü olan **Morrissey**, You Have Killed Me adlı yepyeni single'ı ve merakla beklenen albümü Ringleader Of The Tormentors'u geçtiğimiz günlerde yayınladı. The Smiths'in kısa ama çok başarılı müzikal yolculuğunun ardından solo çalışmalarına hız kesmeden devam eden **Morrissey**, kusursuz bir yıldız olarak ışığını 10 Haziran gecesi binlerce hayranıyla paylaşacak.

Bugüne kadar Peter Gabriel, Moby, The Chemical Brothers, Manu Chao ve Ian Brown gibi isimleri müzikseverlerle buluşturan **Efes Pilsen One Love Festival** ile İstanbul, yaz mevsimine beşinci kez unutulmaz bir başlangıç yapacak. Festival programında yer alan diğer sanatçılar da kısa süre içinde duyurulacak.

Efes Pilsen One Love Festival'de doğa müzik ve dansla yazı karşılamak için yerinizi şimdiden alın.

DOUBLEMOON

www.doublemoon.com.tr

Oba Sok. Kavala Apt. No: 1/4 34433 Cihangir/İstanbul
T: (+90 212) 334 01 00 **F:** (+90 212) 292 97 73
E: doublemoon@tnn.net

MERCAN DEDE
NEFES

SMADJ presents
SOS PROJECT

HÜSNÜ ŞENLENDİRİCİ
HÜSN-Ü KLARNET

BURHAN ÖÇAL
YENİ RÜYA

İSTANBUL HATIRASI FİLM MÜZİKLERİ

BABA ZULA
DUBLE ORYANTAL

REPLİKAS
AVAZ

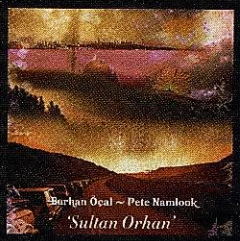

BURHAN ÖÇAL& PETE NAMLOOK
SÜLTAN ORHAN

MERCAN DEDE
SU

ORIENT EXPRESSIONS
DİVAN

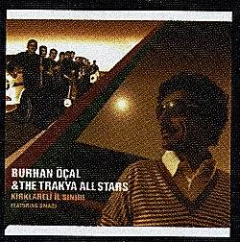

BURHAN ÖÇAL& THE TRAKYA ALL STARS
KIRKLARELİ İL SINIRI

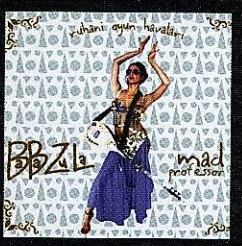

BABA ZULA
RUHANİ OYUN HAVALARI

LAÇO TAYFA
HİCAZ DOLAP

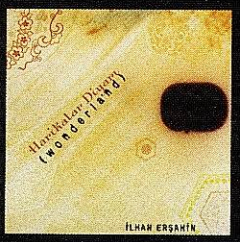

İLHAN ERŞAHİN
HARİKALAR DİYARI

MERCAN DEDE
NAR

AZİZA A
KENDİ DÜNYAM

ORIENTATION
BOSPORUS BRIDGE

MERCAN DEDE
SEYAHATNAME

İLHAN ERŞAHİN
VİRGO

SULTANA
ÇERKEZ KIZI

HÜSNÜ ŞENLENDİRİCİ & LAÇO TAYFA
BERGAMA GAYDASI

BABA ZULA
ÜÇ OYUNDAN ONYEDİ MÜZİK

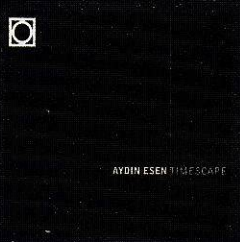

AYDIN ESEN
TIMESCAPE

İSTANBUL BLUES KUMPANYASI
SAİR ZAMANLAR

BURHAN ÖÇAL & JAMALADEEN TACUMA
GROOVE ALLA TURCA

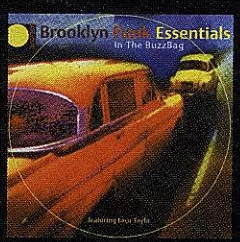

BROOKLYN FUNK ESSENTIALS&LAÇO TAYFA
IN THE BUZZBAG

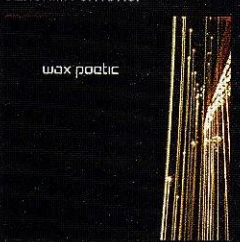

WAX POETIC
WAX POETIC

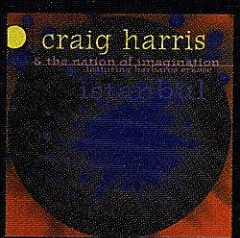

CRAIG HARRIS & BARBAROS ERKÖSE
İSTANBUL

East 2 West™

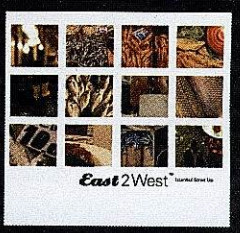

VOL. 03
ISTANBUL STRAIT UP

VOL. 02
ETHNO ELECTRONIC TALES FROM ISTANBUL

VOL. 01
GLOBAL DEPARTURES FROM ISTANBUL

Doublemoon kataloğunda yer alan eserler RH Pozitif Publishing koruması altındadır.
www.rhpozitifpublishing.com info@rhpozitifpublishing.com

Doublemoon, bir RH Pozitif Müzik Yapım birimidir.
Oba Sok. Kavala Apt. No: 1/4 34433 Cihangir/İstanbul
T: (+90 212) 334 01 00 F: (+90 212) 292 97 73
E: doublemoon@tnn.net

EMI Türkiye Dağıtım
EMI - Kent T: (+90 212) 514 16 22

İş Sanat İstanbul'un kültür sanat yaşamını daima canlı tutuyor...

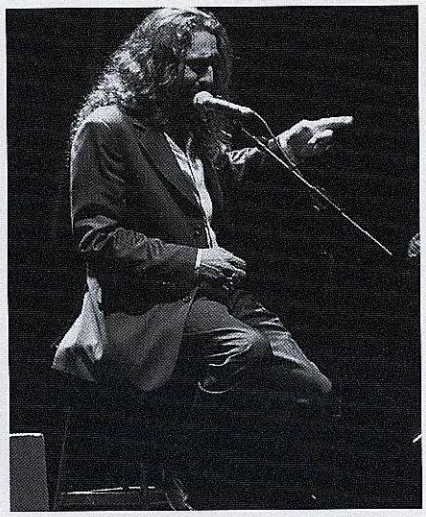

1 Nisan Cumartesi

DIEGO EL CIGALA

Gözlerimdeki Picasso / Picasso en mis ojos

Flamenkonun kralı çingene şarkıcı Diego El Cigala, (gerçek adıyla Diego Jimenez Salazar) kübizmin yaratıcısı Pablo Picasso'ya adadığı yeni albümü "Gözlerimdeki Picasso/ Picasso en mis ojos"un turnesi kapsamında İstanbul'u şenlendirmeye geliyor! 2002'de Bebo Valdes'le yaptığı, tüm dünyada 740 bin kopya satan "Lagrimas Negras" albümü ile Latin Grammy, Premios de la Musica, Ondas, Amigo ve Platinum Discs ödüllerini kazanan Diego El Cigala, yeni albümünde flamenkonun ruhunu Picasso'nun resimleri ile birleştiriyor. Picasso'nun çağdaşı olan şairlerle günümüz şairlerinin şiirlerinin şarkı sözlerini oluşturduğu albümde, Picasso'nun resimlerinin adlarını taşıyan şarkılar da yer alıyor.

Picasso'yu müzik, resim ve kostümle birleştirdiği Cigala'nın bu konseri, büyük sürprizler içeriyor.

6 Nisan Perşembe

CHUCHO VALDÈS QUARTET

feat. Mayra Caridad Valdès

Chucho Valdès (p)
Mayra Caridad Valdès (vo)
Lazaro Rivero Alarcon (b)
Juan Carlos Rojan Castro (d)
Yaroldy Abreu Robles (perc)

Küba tarihinin en önemli jazz gruplarından efsanevi Irakere ile ülkemizi daha önce de ziyaret eden, Küba'nın yaşayan en büyük piyanistlerinden Chucho Valdès, İş Sanat'ta!

Latin Amerikan jazz kategorisinde Tito Puente, Eddie Palmieri ve Lalo Schiffrin'le birlikte Los Angeles "Hall of Fame"ine seçilen ünlü piyanist, bugüne kadar 14 kez aday olarak gösterildiği Grammy ödülünü beş kez kazandı. 3 yaşında piyano çalmaya başlayan Valdès, 15 yaşında ilk jazz üçlüsünü kurdu. 1963'te ilk uzun çaları "Chucho Valdés y su Combo"yu kaydeden sanatçı, 1970'de Polonya'da katıldığı "Jamboree Jazz Festivali"nden sonra, Bill Evans, Herbie Hancock, Chick Corea ve Oscar Peterson ile birlikte dünyanın en iyi 5 jazz piyanistinden biri olarak seçildi. 1973'de kurulan Irakere grubu, 1980'de Grammy alan ilk Kübalı grup ünvanını aldı. 1996'da Roy Hargrove ile kurduğu "Cresol" ile Grammy alan Valdès, İş Sanat'ta birlikte konser vereceği dörtlüsünü 1998'de kurdu. Carnegie Hall, Kennedy Center, Lincoln Center, Hollywood Bowl, New York Blue Note, Village Vanguard gibi müzik merkezlerinde Latin müziğin en büyük isimleriyle konserler veren sanatçı, Küba Ulusal Müzik Ödülü ve Felix Varela gibi ülkesinin en değerli ödüllerinin de sahibi. Chucho Valdès, bugünlerde Obatala adlı operasının kayıtları üzerine çalışmakta.

15 Nisan Cumartesi

DIANNE REEVES

Russell Malone (g)
Romero Lubambo (g)

"En İyi Vokal Jazz Albümü" dalında üç sene üst üste Grammy Ödülü'nü kazanan tek sanatçı olan ve son olarak yönetmenliğini George Clooney'nin yaptığı "Good Night, And Good Luck" filminin müzikleriyle 2005 "En İyi Vokal Jazz Albümü" Grammy ödülünü 4. kez evine götürerek kırılması zor bir rekor kıran, jazz dünyasının en yetenekli seslerinden Dianne Reeves, günümüzün en önemli gitaristlerinden Russell Malone ve Romero Lubambo eşliğinde jazz severlere unutulmaz bir gece yaşatacak! Walt Disney Konser Salonu'nda konser veren ilk ses sanatçısı olma unvanını da taşıyan Reeves için ünlü prodüktör Arif Mardin şöyle diyor: "Dianne'in coşan sesini seviyorum; bazen tramplenden atlayan yüzücü gibi, bir an havada asılı kalıyor ve hatta muhteşem bir parandeden sonra biraz daha yükseliyor".

Kaçırılmamalı!

9 Mayıs

Fahir Atakoğlu - If!

Fahir Atakoğlu (p)
Anthony Jackson (b)
Horacio El Negro Hernandez (d)

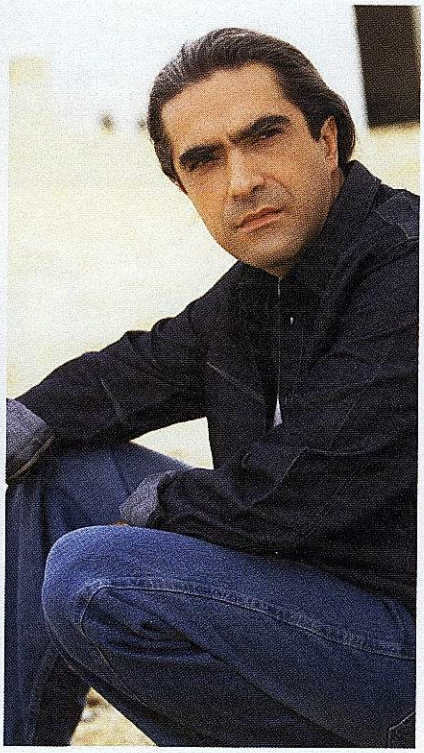

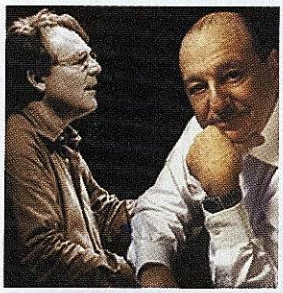

13 Mayıs Cumartesi

Arif Mardin & Hüseyin Sermet'ten Dünya Prömiyerleri:

Hüseyin Sermet ve müzisyen arkadaşlarının katılımıyla, jazz ve pop müzik dünyasına kazandırdığı yıldızlarla ve gerçekleştirdiği başarılı kayıt çalışmalarıyla 20.yy'ın en önemli müzik yapımcılarından olan Arif Mardin ile yurtdışında kazandığı ödüller ve eşsiz yorumuyla günümüzün önde gelen piyanistlerinden Hüseyin Sermet'in gün ışığına çıkmamış eserlerinin dünya prömiyerleri İş sanat'ta gerçekleşecek.

17 Mayıs: Çarşamba

Diane Schuur Quartet

Scott Steet, müzik direktörü ve bas
Reggie Jackson, davul
Rod Freeman, gitar

26-27 Mayıs Cuma-Cumartesi (Kapanış gösterisi)

"Queen-It's a kinda magic"

(Queenalike show !)
bilgi için: www.queen.itsakindamagic.com

Özlem Varoğlu
oov@leo.com.tr

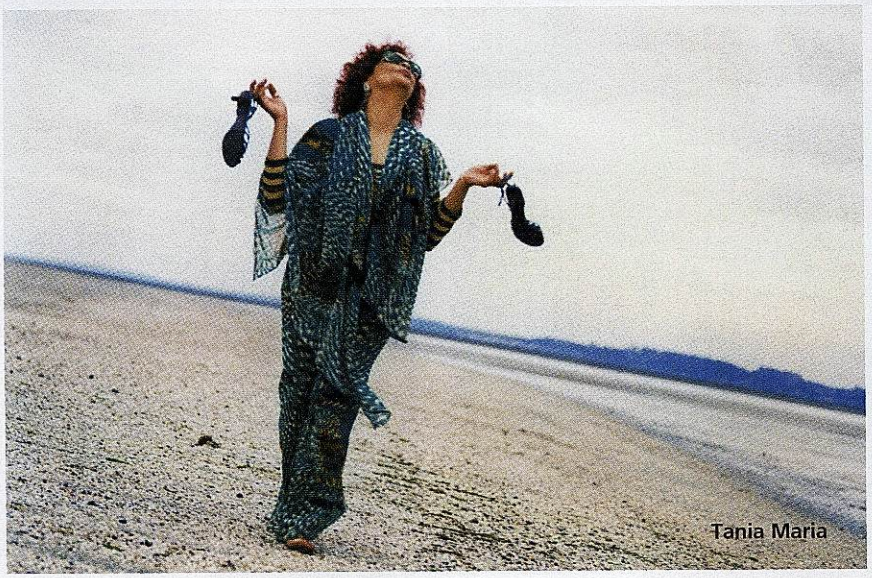

Tania Maria

ULUSLARARASI BODRUM BELEDİYESİ 3. SANAT GÜNLERİ 7 HAZİRAN'DA BAŞLIYOR...

Bodrum Belediyesi tarafından bu yıl üçüncüsü düzenlenen "Bodrum Sanat Günleri" 24 Haziran-7 Temmuz tarihleri arasında gerçekleştirilecek. Sanat günlerinin biletleri Nisan ayından itibaren Biletix'den alınabilecek. Özel konserlerin yanısıra çeşitli sergi ve etkinliklerin yer alacağı festivale yerli ve yabancı birçok ünlü sanatçı konuk olacak.

Bodrum Belediyesi'nin Bodrum'un uluslararası turizmin en önemli merkezlerinden biri olmak için çalışmaları devam ediyor. Yarımada'nın daimi sanatseverlerinin yanısıra yaz ziyaretçilerine ve turistlere kaliteli sanat yapımlarını sunmak için hazırlanan program uluslararası bir festivali müjdeliyor. Program Jazz severlere de birçok unutulmayacak konser sunuyor. Ayrıntılı bilgi Bodrum Belediyesinden ve www.leo.com.tr adresinden alınabilir.

2006 BODRUM BELEDİYESİ 3. SANAT GÜNLERİ TASLAK PROGRAMI (Programda değişiklik olabilir)

TARİH	ETKINLIK
24 Haziran Cumartesi	IAN ANDERSON+ BİLKENT SENFONI plays orchestral JETHRO TULL
28 Haziran Çarşamba	Billy Cobham Quintet
29 Haziran Perşembe	Fahir Atakoğlu Trio
1 Temmuz Cumartesi	YAMATO: The Drummers of Japan
2 Temmuz Pazar	TANIA MARIA
5 Temmuz Çarşamba	Başkent Senfoni- Mozart Konseri
7 Temmuz Cum. KAPANIŞ KONSERİ	Orient Expressions & Sabahat Akkiraz

Ian Anderson

www.kofika.com
Kafeinsiz
CAFFE
Molinari

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

İstanbul yepyeni bir jazz mekanına daha kavuştu.

Q 'Jazz in the Park'

Nisan ayı boyunca
Alyson Williams ve Nicole Henry ile
Jazz müzik severleri ağırlıyor...

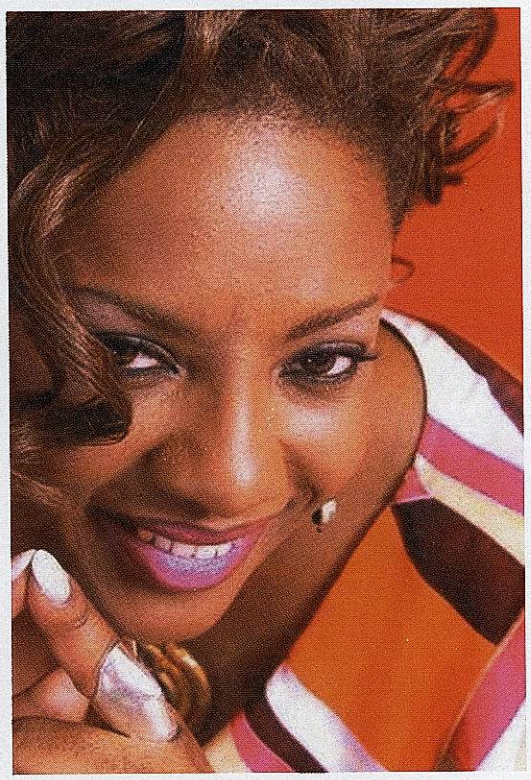

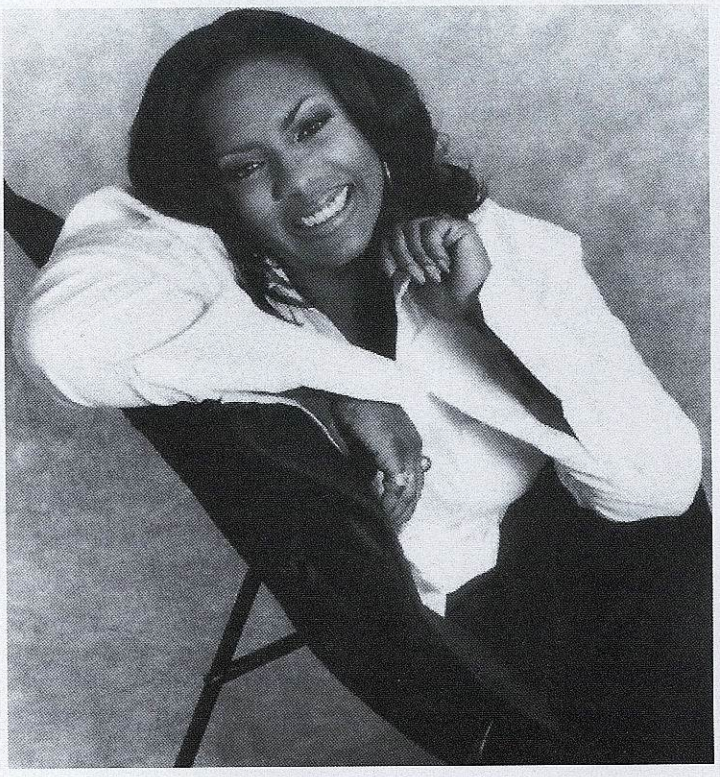

28 Mart'ta Parkorman'da yeniden kapılarını açan Q Jazz, jazz severleri nisan ayı boyunca seçkin müzisyenlerle buluşturuyor.

1-20 Nisan

Açılış gecesinde sahne alan vokalist Alyson Williams, Q Jazz 'da 20 Nisan'a kadar haftada altı gece 23:30- 03:30 saatleri arası sahne alıyor. Alyson Williams'a piyano'da Daryl W. Johnson, davul'da Victor Wise Sturrdivant, bas gitar'da Anthony B.Stevenson trompet'te ise İmer Demirer eşlik ediyor.

Alyson Williams, eşsiz yorumu ve yeteneğiyle Broadway, Harlem, Detroit ve Los Angeles'ın en prestijli müzikal ve komedilerinde de rol aldı. Commodores, Curtis Hairston, Melba Moore, B.B.&Q., Cashflow, Unlimited Touch, Bobby Brown ve Barbara Mitchell gibi dev isimlerle aynı sahneyi paylaşan Alyson Williams, şu sıralar John Lewis ve Modern Jazz Quartet gibi usta isimlerle çalışmalar yapıyor.

21 Nisan- 20 Mayıs

Nicole Henry, 21 Nisan-20 Mayıs tarihleri arasında Q Jazz'da haftada altı gece 23:00-03:30 saatleri arası sahne alıyor.

"The Nearness of You" ve "Teach Me Tonight" adlı albümleri ile en iyi çıkış yapan sanatçı ve en iyi jazz vokal albümü ödüllerini aldı. Kenny Werner, Johnny O'neal, Sammy Figueroe, Tom Scott ile aynı sahneyi paylaştı.

Nisan ayı boyunca her Salı gecesi "Businness Mans" Supper Night'da ünlü iş adamları ve sürpriz konukları sahne alacak.

Pazar günleri Q "Jazz Brunch" Alyson Williams eşliğinde 11:30-18:00 saatleri arasında gerçekleşecek.

Dünya mutfaklarından oluşan zengin mönüsüyle Q Jazz'da yemek servisi saat 20:00'de başlıyor. "Baharatların Sihirbazı" olarak tanınan şef Tarık James'in yönetimindeki Q Jazz mutfağı gecenin ilerleyen saatlerine kadar servise açık.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

BABYLON'da İLHAN ERŞAHİN DÖRTLEMESİ

Nokia Nseries "Hear New" Serisi kapsamında 5-6-7-8 Nisan tarihlerinde gerçekleşecek olan dörtleme, birbirinden tamamen farklı dört proje ile izleyenleri farklı müzikal maceralara sürükleyecek. .

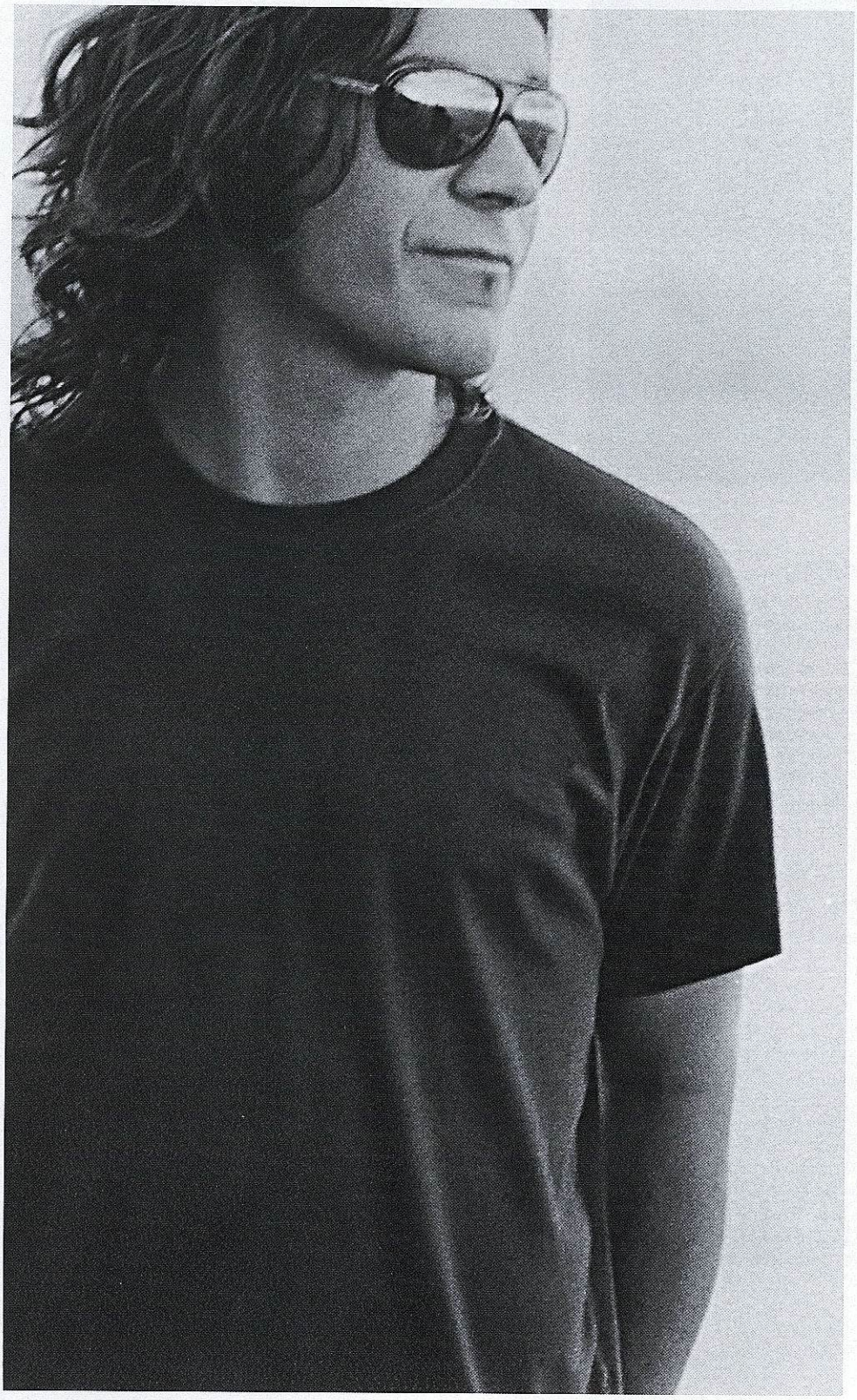

SMADJ's S.O.S. PROJECT vs. İLHAN ERŞAHİN's NUBLU

5 Nisan Çarşamba / Babylon / 21:30
bilet fiyatları: ayakta: 15 YTL, öğrenci: 10 YTL

Tunus asıllı Fransız müzisyen Smadj'ın, Doublemoon etiketiyle yayınlanan son albümü "Smadj presents SOS"ten yepyeni şarkıları ilk kez tenor saksofon ustası, proje adamı İlhan Erşahin eşliğinde... Burhan Öçal ve Mehdi Hababb ile yaptığı projelerden de aşina olduğumuz Smadj, "S.O.S. Project"te iki usta müzisyen, Nuri Lekesizgöz ve Savaş Zurnacı ile birlikte. Smadj, bu yeni projesinde buzuki, banço ve diğer telli sazları biraraya getirerek alışılmadık bir parti başlatıyor: Elektronik fasıl. Buna İlhan Erşahin'in "nublu sound"unu da eklediğinizi hayal edin! Bu heyecan verici buluşma sırasında "Smadj & S.O.S. Project", Smadj'ın bestelerinin yanısıra yine albümde yer alan elektronik müzikle harmanlanmış nostaljik parçalara ve doğaçlamalara yer verecek. "S.O.S. Project" farklı kültürleri müzikle buluşturarak yelpazesi çok geniş bir müzik ziyafetiyle izleyicinin önüne geniş bir kapı açıyor.

Smadj - Elektronik Sesler, Ud
Nuri Lekesizgöz - Kanun
Savaş Zurnacı - Klarnet
İlhan Erşahin - Tenor Saksofon

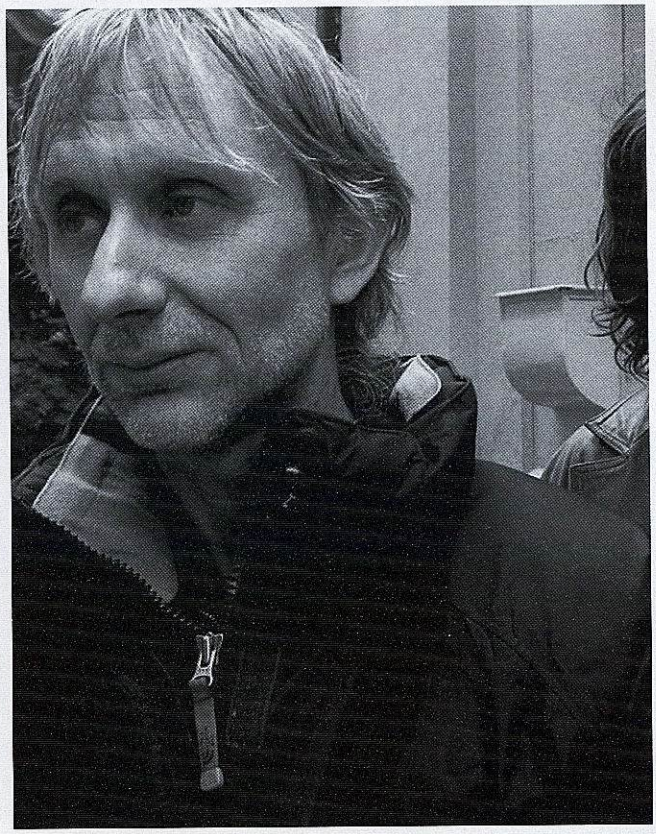

I LED 3 LIVES

6 Nisan Perşembe / Babylon / 21:30
bilet fiyatları masa: 18 YTL, ayakta: 15 YTL, öğrenci: 10 YTL

İlhan Erşahin'in New York'ta boş gece geçirmeyen kulübü nublu'nun en ilgi çekici projelerinden "I Led 3 Lives", 21.yüzyılın müziğine dair önemli ipuçları veriyor. İlhan Erşahin'e "I Led 3 Lives" projesinde başta 30 yıllık müzik kariyeri boyunca Art Blakly, Tony Williams, Coleman Hawkins, Sun Ra ve McCoy Tyner gibi ustalarla sahne almış olan Juini Booth, davulda Wax Poetic'ten tanıdığımız aynı zamanda bir remix ve elektronik altyapı dahisi olan Jochen Ruekert eşlik ediyor... Manhattan East Village'daki Nublu'da iki haftada bir -zaman zaman trompet ustası Eddie Henderson gibi önemli isimlerle birlikte- sahne alan trio, electronica ve caz müziğin önümüzdeki on yılına ışık tutuyor. New York'taki en yeni "sound"ları, yorumları Babylon sahnesine taşıyor... İstanbul'dan da önemli caz müzisyenlerini konuk olarak sahne alacağı bu ses ve görüntü olayını kaçırmamakta fayda var...

Ilhan Erşahin - Tenor Saksofon, Rhodes
Juini Booth - Bas
Jochen Rueckert - Davul, Elektronik Sesler

İSTANBUL SESSİONS

7 Nisan Cuma / Babylon / 23:00
bilet fiyatları: ayakta: 25 YTL, öğrenci: 15 YTL

İlhan Erşahin'in daha önce "Wonderland" projesiyle İstanbul - New York arasında kurduğu sağlam köprü bu kez tamamen İstanbullu müzisyenlerden oluşan "İstanbul Sessions" projesi ile bambaşka bir yöne doğru ilerliyor. Bu yeni New York - İstanbul hattı, İstanbul'un sesini dünyaya duyuracak bir proje için buluşan ve özellikle doğaçlama caz geleneğinden gelen müzisyenlerden oluşuyor... Basta Kangroove ve Quartet Muartet'ten tanıdığımız Alp Ersönmez, davulda inanılmaz soloları ile Telvin'den Turgut Bekoğlu ve perküsyonda Natascha Atlas, Mercan Dede, Aleksandr Petrov, Göksel Baktagir, Thedosli Spassov gibi isimlerle sahne alan İzzet Kızıl... İlhan Erşahin'i de sadece saksofonu ile değil, "Fender Rhodes"u ve elektronik altyapıları ile de izleme şansı veren proje "15. Akbank Caz Festivali"nde izleyenleri büyülemişti. Aynı gece "İstanbul Sessions"a "Nanoeast"de kısa bir session ile eşlik edecek.

Ilhan Erşahin - Tenor Saksofon, Rhodes
Alp Ersönmez - Bas
Turgut Bekoğlu - Davul
Izzet Kızıl - Vurmalı Çalgılar

İLHAN ERŞAHİN's OUR THEORY featuring ERİK TRUFFAZ

08 Nisan Cumartesi / Babylon / 23:00
11 Nisan Salı / Izmir Fransız Kültür Merkezi / 20:30
12 Nisan Çarşamba / Ankara IF Performance Hall / 21:30
bilet fiyatları: Babylon'da ayakta: 30 YTL öğrenci 20 YTL, Izmir Fransız Kültür Merkezi'nde 20 YTL, Ankara IF Performance Hall'da 20 YTL

Iki usta'dan çarpıcı buluşma... Daha önce Akbank Caz Festivali kapsamında biraraya gelen Fransız trompet virtüözü Erik Truffaz ve İlhan Erşahin Turkiye ve tum Avrupa'da Nublu Records etiketiyle cikardiklari albumden sonra Ankara'da ilk kez bir araya geliyor. Truffaz ve Erşahin'e Wax Poetic'ten gitar'da Thor Madsen, bateri'de elektronik dehası Jochen Rueckhert ve bas'ta efsane Juini Booth'un eşlik edeceği konserlerde sahne bir penceresi New York'a, bir penceresi Paris'e, bir penceresi Istanbul'a bakan, pırıltılı elektronik - caz tınılarının yankılandigi bir oda havasına bürünecek...

Ilhan Erşahin - Tenor Saksofon
Erik Truffaz - Trompet
Thor Madsen - Gitar
Juini Booth - Bas
Jochen Rueckert - Davul

WAX POETIC ORIENTAL SESSIONS

14 Nisan Cumartesi / Izmir Bios / 23:00
Bilet fiyatları daha sonra belirlenecek...

Grammy ödüllü vokalist Norah Jones'un müzik kariyerine başladığı, Ilhan Erşahin'in tüm dünyada en çok tanınan projesi Wax Poetic, Istanbul, Sao Paolo, Londra eksenli bir rotada yeni bir yolculuğa çıkıyor. Wax Poetic'in orijinal kadrosundan Thor Madsen ve Jochen Rueckert'a basta Juini Booth'un, perküsyonda Izzet Kızıl'ın eşlik edeceği, electronica, jazz ve trip hop arasında gezinen Wax Poetic soundunun doğulu ritmlerle buluşacağı bu enerjik performans bir ilk ve önemli bir başlangıç olma özelliği de taşıyor.

Ilhan Erşahin - Tenor Saksofon
Thor Madsen - Gitar
Juini Booth - Bas
Jochen Rueckert - Davul, Elektronik Sesle
İzzet Kızıl - Vurmalı Çalgılar

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

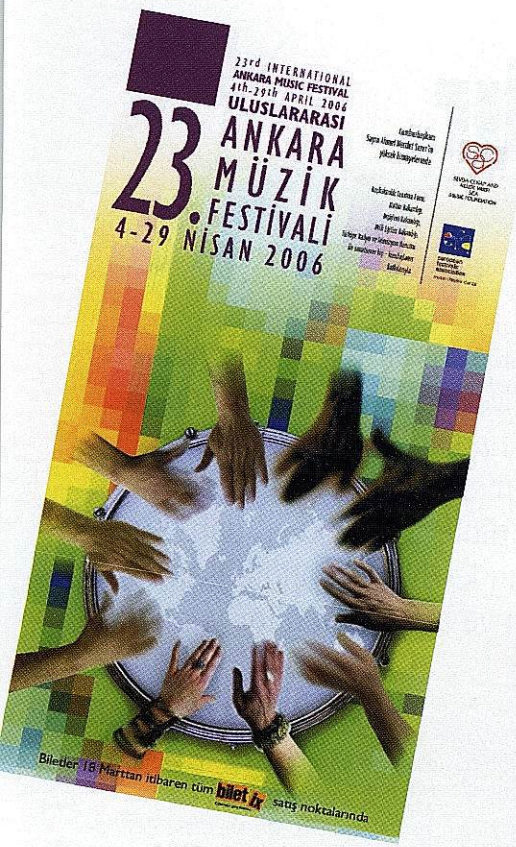

Başkentde Müzikli Günler

23. Uluslararası Ankara Müzik Festivali

4-29 Nisan tarihleri arasında gerçekleşen ve etnik öğelerin ön plana çıktığı 23. Uluslararası Ankara Müzik Festivali devam ediyor.

Ankara son yılların en soğuk kışının yorgunluğunu ve mahmurluğunu müzikle atacak. Ankaralı sanatseverler bu yıl 4-29 Nisan tarihleri arasında gerçekleşecek ve etnik öğelerin ön plana çıkacağı 23. Uluslararası Ankara Müzik Festivali ile baharı karşılayacak.

Sanatçı portföyünün çok renkli olduğu bu festival dünyanın dört kıtasından sanatçıları başkentte buluşturacak; Amerika kıtasının yerlileri (kızılderililer) danslarını tanınmış folk şarkıcı **Joanne Shenandoah** ile sahneleyecekler. Tanzanyalı grup **Afrikali** ise Afrika kıtasının doğal müziği ile dansını, Haziran ayında başlayacak Avrupa turnesi öncesi ilk kez Ankaralılarla paylaşacak.

"Lazio'nun şarkıcısı" **Luigi Cinque**, Akdeniz folk müziğini grubuyla seslendirirken, usta gitarist **Erkan Oğur** ise **Telvin** grubu ve Hollandalı trompetçi **Eric Vloeimans** ile folklorik kökenli müziği, doğaçlamalarla kendi deyimiyle şeffaflaştırıp, saflaştıracak. **Yıldız İbrahimova**'nın 30. Sanat Yılı Konseri de Türk ve Bulgar müzisyenlerin etnik renklerdeki beraberliği olacak.

Festivalin Kenya, Gabon, Fas, Yunanistan, Fildişi Sahili ve Fransız Guenalı sanatçılardan oluşan dans topluluğu **O More** ise kimlikler üzerine bir çalışma sunacak. Dans, vücutlar, kültürler, sosyal ilişkiler ayrımcılığı karşısında ortak bir dil: savaşma içgüdüsü. Tümüyle farklı, sarsıcı bir çalışma; **Compangnie Gang Peng** dans topluluğu uzak kültürlerin ortak yönünü bulan, sınırları aşan bir dans sergileyecek.

Etnik renklilikler bir yana bırakıldığında **Kahire Senfoni Orkestrası ve İdil Biret**, müzik camiasının yıldızlarından **Jerusalem Quartet**, Türk bestecilerin eserlerini de seslendirecek olan **Klasik-Avangard** Oda Orkestrası, **Pelin Halkacı-Ruşen Güneş** keman-viyola ikilisi, Küba'dan ödüllü bir koro **Exaudi**, başarılı piyanistlerimizden **Burçin Büke**, **Achim Fiedler** yönetimindeki **Festival Strings Lucerne**, **Bilkent Akademik Senfoni Orkestrası** ile büyük yorumcu çelist **Misha Maisky** ve tanınmış piyanist **Jean-Philippe Collard** konserleri Ankara festivallerinin alışılmış düzeyli etkinlikleri.

Tanınmış jazz ikilisi **Tuck&Patti**'nin de bir konser vereceği festivalde, **Kiev Balesi** "Don Kişot'u sahneleyecek.

Tuck&Patti

Tuck&Patti

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Amatörler Dört Yıldır Jazz Sahnesi'nde

Jazz'a gönül veren müzisyenler dört yıldır, sadece amatör düzeyde katılıma açık olan "Amatör Caz Müzisyenleri Festivali"nin dördüncüsü 15-18 Mart 2006 tarihlerinde Eskişehir'de yapıldı. Anadolu Üniversitesi'nin desteklediği Anadolu Üniversitesi Caz Kulübünün bir etkinliği olarak yapılan Amatör Caz Müzisyenleri Festivali, Eskişehirli jazz severlerin yanı sıra Türkiye'nin dört bir yanından gelen dinleyiciyle bu yıl daha geniş bir kitleye ulaştı. Amacı genç Türk jazz müzisyenlerinin kariyerleri için basamak olan festival kapsamında salon konserleri, atölye çalışmaları ve jam session'lar yapıldı.

Festivalin Bu Yılki Konukları:

Açılış Gecesi Konseri

SELEN GÜLÜN TRİO

Selen Gülün (p, vo)
İlker Özalp (b)
Emir Özoğlu (d)

Her yıl genç jazz müzisyenlerine destek veren Türk profesyonel jazz'ının en önemli isimlerinin yer aldığı açılış konserinin bu yılki konuğu Selen Gülün Trio'ydu. Türkiye'den yetişmiş önemli kadın besteci-piyanistlerden biri olan Selen Gülün'ün müziği, küçük yaşlarından başlayarak uzun yıllar boyunca Klasik Batı ve jazz müziği üzerine yapmış olduğu akademik çalışmaların, yaşamış olduğu toprakların makamsal müziğinden de etkilenerek içselleştirilmesi sonucu ortaya çıkan bir birleşimin sesidir. Trio'nun seslendirdiği müzikler tek sesli makamsal müzikten çok sesli müziğe, kontrol edilmiş yazımlardan tamamen doğaçlamaya değişik yazı ve performans teknikleri ile donanmıştır.

Akdeniz Üniversitesi GSF Müzik Bilimleri Bölümü

Pop-Caz Orkestrası (Antalya)
Baha İşler (vo)
Hakan Erakgün (p)
Erdem Tekinay (b)
Özgür Canbulat (s)
Arda Esen (d)

JazzAbesK (Muğla)

Gizen Kurmalı (vo)
Atıl Çelik (d)
Sonat Başpınar (g)
Aykut Kesgin (b)
Adnan Dura (as)
Ferhat Değer (keyb)

"Morphine, Medeski Martin & Wood gibi rock sounduna sahip, güçlü grupları model alan JazzAbesk, yorumları kadar kendi bestelerı ile de öne çıkmakta.

Grup üyelerinin enstrümantal yetenekleri, uzun yıllar boyunca sahne aldıkları bar atmosferinin eğlence karakterini yansıtmakta. Grup bu festival ile bireysel ve grup kariyerlerine önemli bir adım attı.

İSTANBUL QUINTET (İstanbul)
M.Funda Sezer (vo)
Gücüm Sezer (g)
Alper Yakın (g)
Alper Sonat (bg)
Yiğit Sulaoğlu (perc)

"Latin jazz ve Güney Amerika gitar müziğini kendi düzenlemeleri ile seslendiren İstanbul Quintet, üyelerin etkileyici enstrüman ve vokal hakimiyeti ile festivalin en renkli grupları arasında yer aldı.

Equinox Trio (İzmir)
Tamer Temel (ts, ss, flt)
Cüneyt Sönmez (b)
Cüneyt Özkorkut (d)
Konuk Müzisyenler:
Onur Puza (g)
Yalım Akın (vo, g)

"İzmir jazz sahnelerinde uzun yıllardır sahne alan deneyimli müzisyenlerden oluşan grup

Wayne Shorter, Herbie Hancock, Kenny Garrett, John Scofield gibi efsanevi jazz'cıların bestelerini yorumladı..

Geçen yıl İtalya Siena Master Class Festivali'ne katılan ve büyük beğeni toplayan grup üyesi Tamer Temel'in bestelerinin de çalındığı bu konserden modern jazz sound'unu seven jazz severler kadar, jazz'a yeni başlayan müzikseverler de keyif aldı.

Evrim Özşuca Quartet (Bodrum-İstanbul)
Evrim Özşuca (vo)
Yiğit Özatalay (p)
Sezin Ahmet Türkmenoğlu (b)
Canbay Kılıç (d)

2005 yılında katıldığı iki büyük organizasyonda, İstanbul Nardis Jazz Club Jazz Vokalist Yarışması sonrasındaki birincilik ödülü olarak giden ve Estonya Uluslararası Genç Jazz Vokalist Yarışması'nda da birincilik kazanan Evrim Özşuca, Türk jazz'ında geleceğin en önemli genç yeteneği olarak gösterilmekte.

Randy Esen, Nükhet Ruacan, Lea Centauri ve Yıldız İbrahimova ile çalışan ve Avrupa'nın önemli festivallerinden davet alan sanatçı, klasik jazz vokal repertuarının en önemli bestelerini İstanbul Bilgi Üniversitesi'nden mezun arkadaşlarının olağanüstü enstrüman hakimiyeti ile seslendirdi.

Re-Sim (Eskişehir)
Özgür Turan (7 telli g)
Özgün Emre Güngör (g)
Haldun Serhat Argın (d)

"Jazz'ın doğaçlama tekniğini bestelerinin temel yapısı olarak belirleyen Re-Sim serbest formlar üzerinden modal ve tonal öğeler barındıran etnik bir sound'a sahip. Konserlerinde düşler ve anlık duyguların konser boyunca, bir tuvalmişcesine salona aktarılacağı enfes bir müzik atmosferi jazz severleri sardı.

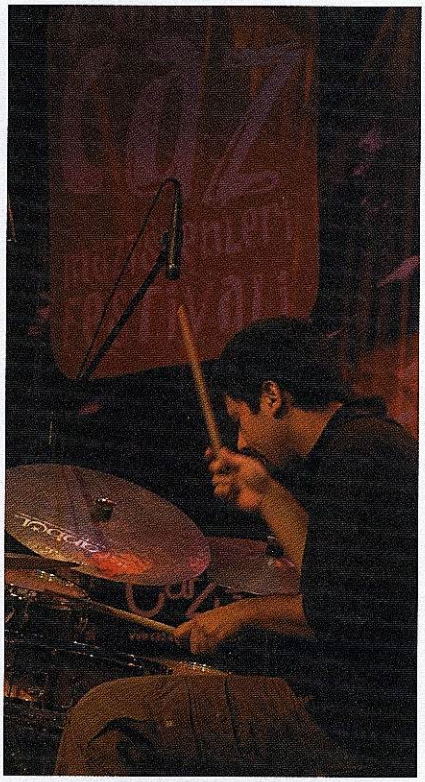

FLAT FIVE (İstanbul)
Elif Turan (vo)
Emre Tankal (g)
Sertaç Tungun (bg)
Emre Günaydın (d)

"2004 yılında kurulan Flat Five, uzun yıllar Ali Perret, Cengiz Baysal, Ricky Ford, Sarp Maden, Melis Sökmen, Cem Aksel gibi müzisyenlerden aldıkları eğitimi, üyelerinin kişisel yetenekleri ile birleştirerek Türkiye'nin önemli jazz festivallerinin genç toplulukları arasında sıkça sahne almakta.

Topluluk konser repertuarlarında klasik ve modern jazz'ın seçkin örneklerini ağırlıklı olarak seslendirdi.

Festivalde Neler Yaşandı:

• Festivale bu yıl ulusal basında geniş yer buldu. Festival **Jazz, TRT, NTV, Milliyet Sanat** ve **www.polifoni.net** gibi çok sayıda internet sitesinden takip edildi.

• Resmi internet sitesi www.caz.anadolu.edu.tr festival süresince jazz severler tarafından buluşma noktası oldu.

• Selen Gülün atölye çalışmasında genç jazz'cılarla bir araya geldi. Yoğun katılımın olduğu atölye çalışması boyunca enstrüman anlayışı üzerine kuramsal ve teorik açıklamalar yapıldı.

• Festivalin 3. günü Atölye çalışması yapan Olcay Saral, Modern jazz (New Jazz)'ın piyano ve diğer enstrümanlar üzerindeki etkileri üzerine uygulamalı bir çalışma yaptı.

• Ares'de yapılan jam-session'larda festivale katılan farklı grupların müzisyenleri aynı sahneyi paylaştı. Jazz'ın büyüsü gece yarısından sabahın ilk saatlerine kadar devam etti.

Festival Katılımcıları Ne Dedi:

Eskişehir Amatör Jazz Müzisyenleri Festivali'nde sahne almak benim için çok keyifliydi...

Böylesine düşük bütçeli bir organizasyon olmasına rağmen, ulaşım, konaklama ve ağırlama konusunda, bu organizasyonda gönüllü olarak rehberlik başta olmak üzere diğer çeşitli işlere tüm çabalarıyla emeğini koyan genç ve istekli öğrenciler sayesinde nefis bir iş çıkmış ortaya...

Poster ve broşür tasarımından web sitesine dek ayrıca özenli bir çalışmayla karşı karşıyaydık... Böyle bir organizasyonun bir parçası olmak her müzisyenin tatması gereken bir renk bana kalırsa.

Evrim Özşuca
İlk konserimizi böyle profesyonel bir organizasyon içersinde vermiş olmaktan çok mutluyuz. Öyle ki konser sırasında oldukça heyecanlıydık ve sonrasında hala şoktan kurtulamamıştık. Sanırım ilk kez gördüğümüz sahne atmosferi bizi büyülemişti. Müzisyenler sahnede müziğini sergilerken, perde arkasında sürekli bir yerlere koşuşturup duran, işlerini en iyi şekilde yapmaya çalışan, o enerjiyi, atmosferi onlarla paylaşan insanlar vardır. Fakat şu bir gerçek ki; bir organizasyonda müzisyenleri başarıya ulaştırmak, organizasyonu kolektif bir sanata dönüştürmek işte gerçek başarı burada saklıdır. Tüm bu organizasyon ruhunun o gün yaşandığını gördük. Ve bu sıcak atmosfer sayesinde gerçek bir jazz ruhuyla sahne aldık. Bize kendimizi ifade etme şansını verenlere ve perde arkasında rol alan, bizlere yardımcı olan herkese çok teşekkürler. Eğer bir başarı elde edebilmişsek bu başarı bu organizasyonu düzenleyen ve bu organizasyonda rol alıp emeği geçen herkese aittir. Böyle profesyonel bir organizasyon içinde yer almanın bizim için iyi bir başlangıç olduğunu düşünüyoruz. Bu bizim için ilkti ve bu yüzden bizim için unutulmaz olacak. O heyecanı hiçbir zaman unutmayacağız. Çalışmalarımıza devam edeceğiz. Eksiklerimizin farkındayız ve bunların üstüne gideceğiz. Bu sound'u ve tekniğimizi geliştirmeye devam edeceğiz. Böyle bir atmosfere sahip profesyonel organizasyonlarda çalmaya devam etmek istiyoruz..

Re-Sim
Trenle dönüş yolculuğumuza çıktığımızda böyle bir organisazyonun ne kadar önemli olduğunu ve kısa sürede tanıştığımız insanlardan zamansız ayrıldığımızı farkettik. Festivalin ilk gününden itibaren Eskişehir'deydik ve festivalin havasını ilk gece Selen Gülün Trio'nun verdigi konserden sonra tüm boyutlarıyla hissettik. Festivalin yansıttığı mesaj bütün herkesi sarmış ve herkes elinden gelenin en iyisi için orada olduğunun farkındallığını yaşamakta; Olcay Bey'in hoş sohbeti, Evrim Hanımın sıcak gülümseyişi ve bütün grupların oluşturduğu samimiyet ortamı stresimizi almakta yararlı oldu.

Bu festivalin bizim için çok önemli katkıları oldu, öncelikle diğer müzisyenlerle fikir alışverişinde bulunduk ve bunun etkisi olarak da yeni fikirlerin ortaya çıkması adına bizim için çok faydalı oldu. Bundan sonra gelecekte yapacağımız konserlerimiz, projelerimiz için temel yapı taşını oluşturmamızda önemli bir yeri olacağına eminiz. Aynı zamanda grubumuzun tanınması ve sound'umuzun (normalde merak konusuydu) nasıl olduğunu göstermek adına bir fırsat yakaladık.

Doğru yolda olduğumuzun farkına vardık ve hayalini kurduğumuz bir proje yarattığımızın farkına vardık. Gelecek için bu projemizi ulusal ve uluslararası arenaya taşıyıp ülkemizde güzel şeylerin olabildiğini bütün dünyaya gösterebilmek. Belki de, festivale katılan diğer müzisyenlerle, organizasyon ve festivallerde bir araya gelip daha değişik projelere de imza atmak.

İstanbul Quintet
Yoğun ve eğlenceli geçen bir hafta sonunda diyebiliriz ki böyle bir organizasyonda yer aldığımız için çok mutluyuz. Festival sayesinde prova performansı ile konser performansı arasındaki farkı minimize etmemiz gerektiği tarzda eksiklerimizi gördük. Ayrıca artık müziğimizden biraz daha insan haberdar. Biz iyi müzik yapmanın peşinde olan ve nihayi hedefi kendine ait müziğimizi en iyi şekilde icra etmek olan ve ilerlemenin temel dinamik olduğu bir grubuz. Sanırım müziğin seviyesi arttıkça kariyer ya da onun gibi şeyler arkasından bir şekilde gelir. Biz elimizden geldiği oranda çok çalışmak ve gerek bireysel gerek grup uyumu açısından iyi müziğe yaklaşmak istiyoruz.

Ozlem Oktar Varoğlu
oov@leo.com.tr

Jazzahead!

German Jazz Meeting Bremen'deydi...

Almanya'nın jazz'a yakınlığının boyutunu daha önce düşünmediğimi farkettim. Savaş yıllarında yaşanan gizli "jazz kardeşlikleri"ni, birçok dönem filminde izlemişizdir, ancak yine de yerinde görmek daha etkileyiciydi.

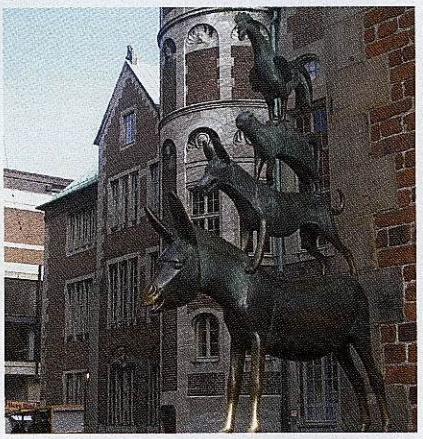

Goethe Institut'un davetlisi olarak ülkemiz festivalcilerinden Sevda Cenap And Vakfı adına Elif Başman, İKSEV adına Ceyda Berk, Ankara Caz Derneği adına ben ve Pozitif adına Mehmet Uluğ ekibi Bremen'deydik. Bu festival, bizim de ilk olarak bir araya gelmemizi sağladı. Bir arada olabildiğimiz zamanlarda ortak yapılabilecekleri konuşup festivalin amaçlarından biri olan "jazztalk"i gerçekleştirdik...

Çocukluk anılarımda epeyce yer etmiş olan Bremen Mızıkacıları masalının ilgili şehrine gidiyor olmanın heyecanı, Almanya üzerine tazelenen anılar ve süregelen festivallerimizdeki işlerin arkamızdan nasıl yürüyeceğinin düşünceleriyle geceyarısı vardık şehre. "Bremen Mızıkacıları acaba jazz'cı mıydı" diye de düşündük elbette. Ancak şehir merkezindeki küçücük heykel, belki de şehrin bundan başka özellikleriyle de anılmak istediğini düşündürdü.

Festival, şehrin merkezinde yeralan gar istasyonunun arkasına kurulmuş, şehirle orantısız büyüklükteki Kültür Merkezi'nde yapılıyor. Ancak bütün şehir sizi daha havaalanından girerken "festivale hoşgeldiniz" diye karşılıyor adeta. Tüm işaret levhaları Jazzahead yönünü gösteriyor ve kaybolmanızı imkansızlaştırıyor. Darısı bizim Belediyelerimizin festivallerimize sahip çıkmasına diyerek ilk günkü resmi açılış törenine katılıyoruz. Şehrin ileri gelenleri kısa konuşmalarını yapıyorlar, ancak bu arada küçük salonlarda jazz ve tiyatro müziği okullarının orkestraları zıpkın gibi çalıyorlar, açılışı beklemeden.

Festival alanı, gerçekten festivali yaşatacak şekilde tasarlanmış. Özellikle ilk kez yurt dışında bir jazz festivaline gitmiş olan bendeniz, hayretler içinde gördüklerime şaşıyorum, işte tam da böyle olmalı diyorum. Plak ve CD standları, enstrüman satıcıları, Jazz Cruise standı, jazz dernekleri, jazz radyosu, jazz dergisi, kısacası ülkede jazz'ı temsil eden tüm işkolları fuayede yerlerini almış, broşürlerini ve eşantiyonlarını dağıtıp bilgi veriyorlar...

Küçük salonlarda akşama kadar çeşitli modern, fusion, elektronik jazz grupları kısa aralarla ardı ardına çalıyorlar, ancak provalar önceden alınmış, hiçbirşey aksamadan yürüyor. Elbette Almanlardan beklenecek ölçüde yüksek düzeyde ses sistemleriyle donatılan salonlar, her tür müziğin zevk alınarak dinlenebilmesine de olanak tanıyor. Özellikle biz organizatörlerin en hassas olduğu konulardan seslendirme, ışık, havalandırma gibi teknik detayların çözümü konserleri gönül rahatlığı içinde izlememizi sağladı, başkasının festivalinde bile bu konularda huzur bulamayan bizler bundan epey etkilendik.

Sponsorluk, prodüksiyon, jazz'ın geleceği gibi konulardaki konferanslar, sergiler, çocuklar için jazz bölümlerinin yanısıra gün boyu müzik ve akşam konserlerinde de "baba" gruplar ile festival 3 gün sürdü. Festival boyunca ana sponsor olan Skoda, bizleri otel ile Kongre Merkezi arasında taşıdı, en yeni arabaları ve pırıl pırıl şöförleri ile takdirlerimizi topladı. Beck's birasının Başkenti Bremen'de tahmin edebileceğiniz gibi biralar su gibi aktı. Kent kültürünün ve ekonomisinin gelişmesinde, sponsorluk yapan kurumların verdiği desteğin önemini yadettik.

Jazzindeed with Michael Schifel, Florian Ross Trio, Nils Wolgram & Root 70 izlediğimiz ilginç gruplardandı. Bobo Stenson Trio feat. Christof Lauer, Isveç'in Avrupa jazz'ına katkılarını yansıtan iyi bir konserdi, özellikle Anders Jormin, gruba çok sağlam bir altyapı sağlayan bir usta kontrbasçı olarak belleğimde yer etti. Daha önce yine Goethe Institut desteğiyle Ankara Caz Festivaline gelmiş olan Christof Lauer'i de yine hayranlıkla izledim.

2. gecenin starı Mario Joao ve Mario Laginha Quartet oldu. Portekizli şarkıcı ilginç kostümünden de ilginç ses aralığı ve müthiş yorumlarıyla tüm seyircileri ayakta alkışlatmayı başardı. Yeni bir soundu kendi dillerindeki şarkılarla yakalayan grup jazz'a yerel aromaları çok dozunda katmayı başarmış. "Çılgın" Mario Joao'yu çok yakında ülkemizde birlikte dinleyebilmeyi diledik, hatta bu konuda çalışmalara da başladık!

Randy Brecker'in katılımıyla Wolfgang Engstfeld/Peter Weiss Quartet 25 mart gecesinin konseriydi. Düsseldorf'lu grup, uzun zamandır birlikte çalmanın keyfiyle Randy Brecker'in de ustalığını harmanlayarak bir jazz şöleni sundular. Programda, bizim yolculuklarımızın planlanmasından sonra olan bir değişiklik nedeniyle izleyemediğimiz son gün konseri John Scofield Band, Ray Charles'in müziğini sunmuş olmalı, izleyemediğimize üzüldük.

Dönüş yolculuğunda en kısa zamanda bir Türk Jazz Buluşması'nın gerçekleştirebilmeyi ve sektörde jazz'ın gelişimine ve çeşitliliğine emek veren tüm müzisyen, organizasyon, yapımcı ve destek veren kuruluşu bir araya getirebilmeyi diledik. Bu olanağı bize sunan Goethe Institut ve Alman Büyükelçiliği'nde ve evsahibi festival yöneticilerine teşekkür ediyorum.

Program ve diğer konserler için www.jazzahead.de adresine bakılabilir.

dünya müzik tarihini yaratanlar...

DVD VIDEO

DOLBY DIGITAL 5.1

pavarotti'den beatles'a, mozart'tan madonna'ya sinatra'dan rolling stones'a kadar dünya müziğine yön verenler.

konser performansları belgeseller, bilmedikleriniz, duymadıklarınız... türler arası sıradışı bir gezinti.

50 DVD

50 dvd ve 50 fasikülden oluşan kaçırılmaz bir koleksiyon. çok şık ahşap bir dvd display ile birlikte fasikülleri saklayacağınız 5 adet lüks klasör.

Ayda sadece **14,54 YTL**
TAMAMINA HEMEN SAHİP OLUN
Bu kampanya 11 Nisan 2006'ya kadar geçerlidir.

DVD SKYSCRAPER DISPLAY

Hediye!

DVD koleksiyonunuzu saklayacağınız çok şık bir dizayn...
Tam 50 adet DVD kapasiteli...
DVD Klasikler koleksiyonu için özel olarak tasarlandı.

Evinizin en güzel köşesini süsleyecek bu display tüm abonelere ücretsiz!

BOYUT YAYIN GRUBU

DVD KLASİKLER

BOYUT YAYIN DANIŞMA HATTI
0212 444 53 53
www.dvdfestivali.com

Özlem Oktar Varoğlu
oov@leo.com.tr

Martfest 3

Ankara, her sene olduğu gibi bu sene de bahara müzikle merhaba dedi. Bu yıl üçüncüsü düzenlenen ve ODTÜ 50. yıl kutlamaları çerçevesinde yapılan martfest odtü, gençleri hepimizin yakından tanıdığı usta sanatçılar ve yıldızı parlayan genç yeteneklerle birkez daha buluşturdu.

LEO Organizasyon tarafından bu yıl üçüncüsü düzenlenen festival, **5-28 Mart** tarihleri arasında Ankaralı sanatseverlerle buluştu. Öncelikli hedefi üniversite öğrencilerine kaliteli yapımlar izletebilmek olan festival, Mart ayı boyunca ODTÜ Kültür Kongre Merkezi'nde birbirinden özel 10 konser ve bir gösteri sundu. Kısıtlı imkanlarla yapılan Festivalde jazz konserleri de yer aldı.

Festival, 5 Mart'ta **Yıldız İbrahimova** ve kızı **Suna Dinçer**'eşlik eden Murat Ulus, Canan Aykent, Kaan Bıyıkoğlu, Atilla Şentin gibi jazz sanatçılarından oluşan bir orkestranın konseri ile başladı. Sanatçılar "Çocukça Şarkılar" ile büyüklere çocuklarıyla birlikte keyifli bir Pazar günü yaşatırken, küçük dinleyicilerine de enstrumanlarla ilgili kısa bilgiler vererek bu konuda bir öncülük yaptılar. Yıldız İbrahimova'nın jazz'ın ve kaliteli müziğin genç kulaklara ulaşmasını sağlayacak bu tür projeleri yinelemesini dileriz.

6 Martta Ankara'da yetişen ve rock ve pop müziğine uzun yıllar emek vermiş olan müzisyenler bir araya geldiler. **Ankara Müzisyenleri** Beatles'dan Pink Floyd'a, Frank Sinatra'dan Jimmy Hendrix'e kadar kalplerimizde yer etmiş olan müzisyenlerin parçalarını yeniden yorumlarken, konserin sunuculuğunu yapan Yavuz Aydar ise hem çalınan parçalarla ilgili hem de dünyada ve ülkemizde rock ve pop müziğin gelişimi ile ilgili kısa bilgiler aktardı.

8 Martta ise festival kapsamında ODTÜ'nün düzenlediği bir konser yer aldı. Dünya Kadınlar Günü dolayısıyla düzenlenen konseri **Tahir Aydoğdu** yönetti. **11 Mart** akşamında ünlü illüzyonist **Kubilay QB Tunçer** Martfest'in konuğuydu. ABD'de başladığı illüzyon çalışmalarını Türkiye'de Prof. Metin And'la sürdüren, dünyanın birçok ülkesinde sihirbazlıkla ilgili araştırmalar yapan ve gösteriler sergileyen QB Düşünce Kalıplarımız ve Sihir adlı şaşırtıcı gösterisi gelenleri büyüledi.

Barış Güney festivalin **13 Mart** konserinin konuğu oldu. Perküsyon ve bağlamayı virtüözite derecesinde çalan, Arif Sağ gibi ünlü isimlere konser projelerinde eşlik etmiş ve halen "Kardeş Türküler" konser projelerinde çalışmakta olan Barış Güney festivalde "Tohum" adlı albümünü seslendirdi. Ankara'da konser amaçlı kurulan ilk ve tek flemenko topluluğu olan ve 7 gençten oluşan **Mavi Siyah Flemenko Topluluğu 14 Mart** akşamında 2. kez Martfest'e konuk oldu. Konserlerinde gitar, çello ve perküsyonun uyum içinde dansı yer alan gruba konserlerinde Dilek Akdeniz danslarıyla eşlik etti.

19 Martta, tarzı ve gizemiyle müzik dünyasında merak konusu olan grup **nem** sahne aldı. Gitar ve piyanonun kullanıldığı, yer yer jazz öğeleri de barındıran ve **EMI Müzik**'den çıkan ilk albümleri "Güneşte Yalnız" ı seslendiren grup, kaliteli müzikleri için bol bol alkış aldı. Klasik batı müziğinin son dönemdeki Harika Çocuk'larından biri, **Gülden Gökşen** festivalin **24 Mart** akşamındaki konuğuydu. Alametifarika Müzik'den çıkan ilk albümü "Güldencaz" ile Türk jazz'ına yeni bir soluk getirdi.

Ayşe Tütüncü Üçlüsü festivalin uzun süre unutulmayacak konserlerinden biriydi. Mart ayı boyunca konserler veren üçlü grup Ayşe Tütüncü'nün özel olarak bu grup bileşimi için; iki nefesli ve bir piyano için düzenlediği yeni bestelerinin yer aldığı, yine **EMI Müzik** imzalı "Panayır" albümünü seslendirdiler. Festival **28 Mart** akşamında iki özel konserle sona erdi. Repertuarlarında geleneksel Anadolu Standartlarını benimseyen **Uzunyol Üçlüsü**'nün konseriydi. Grup, halk türkülerinin melodik yapılarını öne öne çıkartarak, zengin Anadolu müziğine besteleriyle katkıda bulunarak muhteşem bir konser verdiler.

Arp'in lady'si **Şirin Pancaroğlu** klasik müzik odaklı kariyerinin yanısıra yerel ezgilerden esinlenen yorumlarıyla dikkati çekiyor. Perküsyon ustası **Yinon Muallem**'in de eşlik ettiği konser ile dinleyiciler muhteşem bir kapanış konseri yaşandı.

Uğur Hüküm
ugur.hukum@paris.com

PARİS'TEN MEKTUP

ROCKLU-POPLU-ETNİKLİ ve KLASİKLİ JAZZ

Önce "MÜZİK"i sevdim. O'nu ayrımsız, her duyduğum notası, tınısıyla sevdim. Eğitimli müezzinlerin, ağırbaşlı çanların uzaktan yankılanan gizemli seslerinde; annemin ninnileri, Adalar'a, Moda'lara, Haliç'e nazır taraçada çamaşır asarken veya mutfakta yemek pişirirken mırıldandığı İstanbul türkülerinde, şarkılarında sevdim. Devlet ilkokullarının tam gün "tedrisat" yapabildiği talihli bir devirde yaşamış olmanın ayrıcalığıyla, Parmakkapı'nın bir arka sokağındaki yemekhanede öğle yemeğinde bizlere dinletilen valslar, tangolar, operet alıntılarında sevdim. İstanbul radyosunun program aralıklarında çalınan popüler klasik veya hafif müzik parçalarında sevdim. Arkadaş toplantıları, ucuz kamu konserleri, radyo programları, film bantlarında sevdim. Sonra bir gün "CAZ"a rastgeldim. Lisenin son yazında bir kırtasiyecide çalışırken elimize 33 devirlik kelepir bir "Lady in Satin" düştü. Olağanüstü cazibesini maalesef gecikmeyle tanıyacağımız, **Billie Holliday**'in "Atlas sateni" sesine tek kelimeyle vuruldum. Dinlediğim ilk jazz müziği örneği değildi ama ömür boyu sürecek bir aşkın yıldırımıydı. Jazz tutkumuzun ilk adımları olanaksızlık ve yeteneksizlik nedeniyle sekteye uğrasa da, ilerleyen yıllarda bu açlığı nispeten giderdik. Fransa bizim gibi meteliksizlere dahi jazz'ı en azından ucuza ve kolay dinleme, daha yakından tanıma olanağı sağlıyordu. Belediye Kütüphane – "Müzikhaneleri" (Diskotek deyimi aslında bu sözcükten geliyor) tüm kent sakinlerine, 20'den fazla personel çalıştıran bütün işyerlerinde, bizzat çalışanlar tarafından kurulmuş olan İşyeri Komiteleri Kütüphane ve Müzikhaneleri de bütün şirket çalışanlarına bedava kitap ve albüm, hatta şimdilerde DVD vs, ödünç veriyorlar. Kendi elimizle kurup geliştirdiğimiz bir fabrika Müzikhanesi'nde karınca kararınca dağarcığımızı zenginleştirirken, keşfetmeye devam ettik. Örneğin, The Beatles, Pink Floyd, vs derken, pop-rock yav-

Billie Holliday

Ornette Coleman

rusu bir "füzyon"dan nurtopu gibi bir Pat Metheny süzülüp geldi. Gelmekle kalmadı **Ornette Coleman**'la "Free-jazz"ın sınırlarını zorladı. Jazz tarihinin - şahsi kanımızca - en "asi" çocuğu Miles Davis'in Gospel, Blues köklerinden beslenen jazz'a, J. Hendrix, J. Brown hatta Sly Stone rüzgarlarıyla getirdiği Be-bop, Cool ve de Elektro tonları öyle ufuklar açtı ki pusulalar şaştı, ama jazz'a yeni dinleyici destekleri sağlandı. C. Corea, H. Hancock, J. Zawinul gibiler uçu uçu verdi. **Frank Zappa** ve Anaları, Blood, Sweat & Tears, Cream bir koldan Free-rock, deneysel filan deyip doğaçlamayla jazz'a yaklaşırken Chicago, Emerson - Lake & Palmer, Led Zeppelin hatta Santana melodik, ritmik ve Big Band benzeri düzenlemelerle 'jazzy' havalara girdiler. Latinler özel olarak da Kübalılar (Buena Vista Social Club, Irakere, E. Tito Puento, A. Sandoval, C. Valdes, vb...)

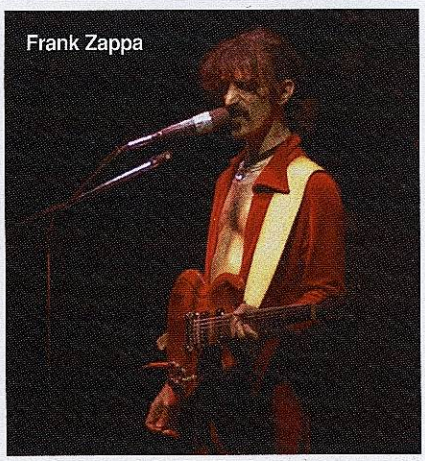
Frank Zappa

ve Brezilyalılar (Baden-Powell, C. Buarque, A. Carlos Jobim, M. Nascimento, H. Pascoal, C. Veloso, vb...) daha sonraları Araplar (R. Abou-Khalil, A. Brahem, K. Chahine), Afrikalılar (A. Farka Toure, M. Kante, S. Keita, H. Masekela, M. Wandel Soumah, vb...), Hintliler (R. Shankar, Trilok Gurtu), Türkler (S. Diyici, B. Öçal, Ö. F. Tekbilek, O. Temiz) jazz'a katkıları veya jazz'ın onlara açtığı olanaklar bir bağlamda köklere dönülmesini getirirken, bir taraftan da jazz, klasik müzik gibi evrensel bir boyuta ulaştı. Hem de klasikle paslaşan, bağdaşan, uzlaşan belki de en doğru sözcükle paylaşan bir mecraya oturdu. Bizim şu anda hatırlayabildiğimiz kadarıyla Friedrich Gulda (1930-2000), **Fazıl Say**'ın vb. jazz meraklarından neredeyse 150 yıl önce başlayan bir jazz öncesi jazz-klasik yasak aşkı vardı. Amerikalı Louis-Moreau Gottschalk bestesi (1829'da Alman yahudisi baba, Haitili beyaz kreol anneden New Orleans'da doğup 1869'da Brezilya'da ölen). "La Bamboula" (1847) bu yasak aşkın ilk sembolik yavrusu kabul ediliyor. A. Dvorak'ın "Yeni Dünya Senfonisi" (1894), Charles Ives'in "Ragtime Dances" (1904), Claude Debussy'nin "Colliwogg's Cake-walk" (1906-08), Igor Stravinsky'nin "Ragtime" (1918), Darius Milhaud'nun "Dünyanın Yaradılışı" (1923), Bohuslav Martinu'nun "Jazz Süiti" (1928), Dimitri Şostakoviç'in "Jazz Süitleri" (1934-38) çağdaş klasikçilerin gönlünde yatan gizli aşkın meşru çocuklarından bir kaç erken örnektir. Büyük jazz'cılardan klasik müziğe derin hayranlığını ilk dışa vurabilen "Creol Rhapsody" ile (1931) Kral Duke'tur. "Echoes of Harlem" uyarlama (1936), ancak "Concerto for Cootie" (1940) ve "Black, Brown and Beige" **Duke Ellington**'un orijinal besteleridir. G. Gerswin'in "Porgy & Bess" ve "Rhapsody in Blue"sunu dilediği türe sınıflama zevkini de okura bırakırız. Vesileyle belirtelim Juilliard School'da klasik müzik eğitimi gören Miles Davis, jazz'da "Cool" devrimini açacak "Nonette/ Dokuzlu" kavramını Gil Evans'ın evinde Berg ve Ravel dinlerken keşfediyor. Arvo Part, Keith Jarrett, Jan Garbarek, Martial Solal'dan Kronos Quartet, Vienna Art Orchestra'ya uzanan olağanüstü geniş bir yelpazede jazz'ın özgürlüğü sayesinde majörler minörlerle kucaklaşırken, piyanonun siyah tuşları beyazlarıyla sonsuz bir flörtte eriyip yek vücut olur. Sübjektif örnek seçkilerimiz binlerle katlamak mümkün. Bütün yukardaki satırlar Türk jazz'ına, Türkiye müzik hayatına büyük emeği geçen değerli bir jazz'cımıza, köşesinden yakışıksız laflar atan toy bir gazetecinin açtığı polemiğin verdiği - kibarlığı elden bırakmayalım – ilhamla (!) yazıldı. Dünyanın hiç bir ciddi Klasik müzik festivalinde Elton John çalmaz, gelse de pop çalamaz ama Festival'in adı "Klasik ve Piyano Dünyası Festivali" ise Elton John'a saygı günü ayrılabilir. Ama "jazz" başlıklı bir festivalin amacı popçular, rockçularla "kârlılığı" arttırmak olamaz. Amaç maddesi, başlık değişir o zaman ona dünya müziği de koyarsınız, klasik de rock da , pop da... En azından medyatik kaygılardan uzakta yaşayan jazz sanatçılarının bu konuda "putperest" olduğu iddia edilen görüşüne saygıyla cevap verirsiniz, çamur atarak değil. Yukardaki kısa dökümde kanıtlamağa çalıştığımız gibi, jazz ve jazz'cılar günümüz müzik dünyasının en az tapı-

Duke Ellington

cı ve tutucu, en alçakgönüllü, fevkalade önemlisi en özgür, açık, hoşgörülü kesimini oluşturur. Bunu kavramak için ukala, pardon "ulema" filan olmaya gerek yok. Soğukkanlılıkla çevreye bakabilmek, ilkel bir karşılaştırma yöntemini kullanmak yeter de artar. Ülkemizdeki jazz'ın mihenk taşlarından jazz'cımız gereken cevabı verdiği, toy gazeteci de saygının asgarisini yerine getirip ağzının ucuyla da olsa özür dilediği için bize başka bir laf söylemek düşmez. Ona olsa olsa Vietnam bağımsızlık savaşının bilge önderi Ho Chi Minh'nin referans insanlara yönelik bir deyişini hatırlatırız: "Onlar kilometre taşları gibidir, varılacak (varılması gereken) yere olan mesafeyi gösterirler..."

FESTİVALLERDEN:

Banliyöler yine Mavişlerine büründü.

Bir önceki mektubumuzda da belirttiğimiz gibi geçtiğimiz Ekim ve Kasım aylarında dünya medyasının "Show" malzemesi haline gelen banliyö olaylarının kalbini oluş-

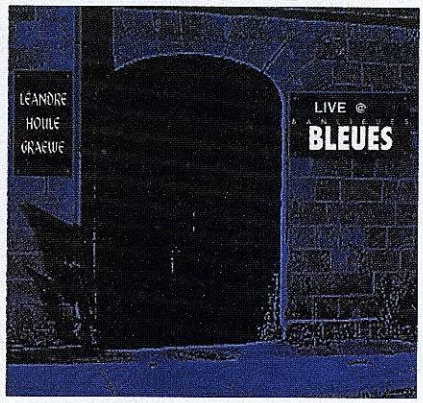

turan Paris'in kuzey banliyö vilayeti, 93 posta kodlu Seine St. Denis ili gerçekten de Fransa'nın en yoksul, en sorunlu yörelerinden biridir. Televizyon kameraları olaylar süresince bu il etrafında "Kara ve Kızıl" bir tablo yansıtmışlardı. Gösterilenler çoğu zaman kara yüzlü Afrikalı ve Arap gençler, bakımsızlıktan ve yangınlardan kararmış arabalar, duvarlar, sokaklarla; alevler ve hiddetten kızıllaşmış bir isyanın resimleri, izlenimleriydi. Aynı kameralar, projektörler şimdi neredeler acaba? Yalnızca kış mevsiminin veya Paris'in değil, Fransa'nın en büyük ve muhtemelen dünyanın en önemli jazz festivalleri arasına giren "**Banlieues Bleues (BB) / Mavi Banliyöler**"in aynı mekanlarda yapıldığından, olayların onlarca katı gencin, insanın, müzikseverin bu şenliğe katıldığından haberleri var mı acaba? 93 ilinin 15 belediyesi ve 40 sponsorun katkılarıyla bu yıl 25 Şubat – 7 Nisan tarihleri arasında 23.sü düzenlenen BB'de 50'nin üstünde konser ve gösteri var (www.banlieuesbleues.org). Açılışın Afrikalı göçmenlerin yoğun yaşadığı 93 belediyelerinden Epinay-sur-Seine

kentinde hem de Nijeryalı Seun Kuti'nin "Fela's Egypt 80" orkestrasıyla, kapanışın da Etiyopyalı Mahmoud Ahmed ile yapılması 2005'de yaşananlardan sonra ayrı bir anlam kazandı. BB'nin altbaşlığının "Jazz, Dünya Müzikleri ve Yaratıcı Müzikler Festivali" olması kuşkusuz program yelpazesinin genişliği ve zenginliğinin başka bir kanıtı. Sorumlular bu sene ana ekseni Afrika - Karayipler – Jamaika - Kuzey Amerika çizgisine oturtmuşlar. Afrika müziğinin, Afro-beat'in efsanevi yıldızı Nijeryalı **Fela Anikulapo Kuti**'nin (1938-1997) meşalaeyi devralan iki oğlu, Seun Kuti ve Femi Kuti, dünyaya mal olmuş bir başka Nijeryalı müzisyen, baterist Tony Allen ile başlattıkları şenlikten bir kaç Afrikalı ve Afro-Amerikalı sayalım: Amerikalılar Andy Bey (piyano-vokal) Quartet (10 Mart) ve Lucky Peterson Solo (gitar-blues) (22 Mart), Malili Moriba Koita (n'goni sazı) Oumou Kouyate (vokal) İkilisi (23 Mart), tam bir etno-jazz alaşımı öncüsü Güney Afrikalı, bakırlar özellikle de trompet ustası Hugh Masekela (31 Mart), Jazz Jamaica grubunun "Motorcity Roots" projesi (1 Nisan), Senegalli şarkıcı Omar Pene ve "Le Super Diamono de Dakar" (2 Nisan), Kübalı piyanist – şarkıcı Omar Sosa ve Üçlüsü ve son gece Etiyopyalı Mohammad Jimmy Mohammad (vokal) Trio eşliğinde Han Bennink (bateri) ve Either Orchestra eşliğinde Mahmoud Ahmed & Tsedenia Gebre-Marqos (çifte vokal). Jazz Manouche/ Roman Jazz'ndan Ninine Garcia (Fransa), Tchavolo Schmitt Quartet (Romanya), Mahala Rai Banda (Romanya); Arjantin Fanfarları Urgent Quartet veya Martial Solal – Dave Douglas Duo, Bojan Z Trio, Bunky Green Quartet, Alex von Schlippenbach Quintet (AvS & die Enttauschung play "Monk's Casino), vs, vs, vs ve saydıklarımız programın yarısı bile değil... Gel de çatlama... Konferanslar, forumlar, sergiler, atölyeler, dersler, dans ve film gösterileri... Festivalin merkezi bu sene Quatre-Chemin mevkiinde eski bir fabrikaya yerleşti. Çok ciddi bir kamu yardımından yararlandıklarını açıklayan BB yöneticileri ilk adımda bir "Jazz Fabrikası" açtılar. Tüm yıla yayılacak eğitimden üretime, konserden albüme 93 bölgesi gençliğinden 15 genci de istihdam edecek 'Rüya' gibi projeler, hem de lafta değil. Başladı uygulanıyor bile, gelin de görün... Heyecan ve hiddetimiz hoş görüle..... Yazar, radyo programcısı François Billard'ın deyimiyle "**Django Reinhardt** (1910-53) bir halkın, Çingene halkının büyük kahramanıdır." Halbuki bugün göçmenlerden, göçerlerden hele hele Romanlardan pek hazzetmeyen bazı Avrupalı konformist çevreler, örneğin Fransızların özellikle de yetkili makamları Django'yu sahiplenmekte şampiyondurlar. Her ne kadar 43 yıllık kısacık ömrünün çoğunu Paris'te geçirmiş olsa da eşsiz gitarist Belçika'nın küçücük bir kasabası, Liberchies'de doğmuştur. Bu belde 3 yıldır Çingene oğlunun onuruna 2 günlük hoş bir Festival düzenlemekte: "Festival Django à Liberchies". 13-14 Mayıs tarihlerindeki 4. buluşmada Samarabalouf, Poum Tchak, Stochelo Rosenberg, Romane, Karim Baggili, Baba Demeter gibi sanatçı ve topluluklar yer alıyor. (www.django-liberchies.be)

Paris, kestane ağaçlarının çiçek açtığı Nisan ayıyla da ünlüdür. Peki elma ağaçlarının Mayıs ayında çiçek açtığı Manş kıyısındaki tarihi kasaba Coutances'ı bilir misiniz? Peki bu sempatik yörede 25 yıldır düzenlenen "Elma Ağaçlarının Altında Festivali'ni" hiç duydunuz mu? Biz hep duyduk ama hiç gidemedik. Halbuki Normandiya'nın bu şirin kasabası yalnızca elmadan üretilen mis kokulu ve enfes lezzetli Calvados içkisiyle içerek eğlenmez. "Jazz sous les Pommiers" bu sene 20-27 Mayıs tarihlerinde 25 konserde Jack DeJohnette/John Scofield/Larry Goldings, Sixun, Trilok Gurtu, E.S.T., Avishai Cohen, Renaud Garcia Fons Ensemble, Enrico Pieranunzi Trio, The Bad Plus, Enrico Rava Quintet, Youn Sun Nah Quintet, Yves Robert, Goran Bregovic, Dee Dee Bridgewater/Louis Winsberg Duo ve diğerleri eşliğinde tüm müzik ve jazz severlere unutulmaz saatler ve günler yaşatmaya hazırlanıyorlar. Ayrıntı www.jazzsouslespommiers.com adresinde...

Django Reinhardt

MEKANLARDAN:

Jazzinstitut, Calif, Lombards

Avrupa'nın en zengin jazz arşivi şu anda Frankfurt yakınlarındaki Darmstadt kentinde 17. yüzyılda inşa edilmiş eski bir av evinden dönüştürülmüş bir köşkte bulunuyor. "**Jazzinstitut Darmstadt**", 1990 yılında Darmstadt Belediyesi'nin istisnai desteğiyle kurulmuş. Almanya'nın en ünlü, dünyanın da en önemli jazz yazar ve eleştirmenlerinden Joachim Ernest Berendt'in şahsi koleksiyonun satın alınmasıyla olağanüstü bir arşive kavuşan enstitüde şu anda 15 bin CD, 50 bin 33 devirlik plak, kitapları ve belgeleri saymazsak, başı 1920'lere dayanan 55 bin nüshalık bir dergi, süreli yayın koleksiyonu var. Cazperver ve cazomanyaklar haydi bilgisayarınızın başına: www.jazzinstitut.de . Hem de Fransızca, İngilizce ve İspanyolca bile başvurmak olası... 1970'li yılların sonunda Fransa'da 3500 civarında plakçı varmış. Tüketim toplumu ve plak üretimi patlaması bugün ilk bakışta çok çelişkili gibi bir gözüken bir olguyu hazırladı. 2006 yılı başı itibariyle Fransa'da jazz albümü satan mağazaların sayısı 30'a inmiş bulunuyor. Patates ve makarna, tuvalet kağıdı ve tereyağı, buzdolabı ve bisikletin yanında "müzik ürünleri" de satın alabileceğimiz hipermarket veya süperbakkalların varlığı bu yok oluşu hazırlayan temel faktör. Tüketimin "Demokratikleşmesi" adına yaygınlaşma, ucuzlama argümanlarıyla başka bir çerçevede tartışmak mümkün. ANCAK sektördeki genel krize karşı bir direniş de derinden derine yükseliyor. Küçük küçük bağımsız girişimler, 2002 yılından beri CALIF (Club Action des Labels Indépendants / Bağımsız Markalar Eylem Kulübü) ağı etrafında örgütlenip, hem de doğrudan Kültür Bakanlığı himayesinde deneme mahiyetinde mağazalar açıyorlar. Şu anda 5'i Paris'te toplam 7 mağaza faaliyete geçmiş. Kısa vadede hedef yıl sonuna 20 tane böyle mağaza açabilmek. CALIF, kitapçılar, festivaller, tiyatro salonları, kültür merkezleri içinde alternatif satış birimleri geliştirmeyi tasarlıyor. 23, rue Sainte-Marthe 75010 Paris adresindeki "Le Calif de Belleville" butiği jazz severleri davet ediyor. Ayrıntılı bilgi www.calif.fr de.

Dördüz jazz kardeş kulüpler sokağı "Lombards" sokağında bir süredir kapanma tehlikesiyle karşı karşıya kalan "Duc des Lombards" kefeni yırtmış. 15-16 Mart'ta "Mouton Réunion", başka bir deyişle François ve Louis Moutin biraderler, **Rick Margitza** ve Pierre de Bethman'dan oluşan dörtlü enfes bir "hayata dönüş" kutlaması düzenlemişler. 20-23 Mart arasında dört gece Aldo Romano şereflendiriyor mekanı. Sokağın diğer ateşli sakinlerinden "Sunse" ve "Sunside" ise tüm hararetleriyle programlara devam ediyorlar. Örneğin 30 Mart'ta Louis Sclavis, Daniel Humair, Jean-Philippe Muvien, Jean-Paul Céléa yeni albümleri "Air Libre"in (Allgorythm) tanıtım konserini veriyorlar. 7-8 Nisan'da Michel Sardaby Trio veya 15-16-17 Nisan tarihlerinde Giovanni Mirabassi, 26-27 Nisan'da da Eric Legnini var. Özkardeş Sunrise'da ise Jean-Jacques Milteau 2-19 Mart tarihleri arasında (haftanın iki günü hariç) her gece iki konser olmak üzere ilginç bir ilgiye mazhar oluyor. Sokağın 4. üyesi "Le baiser salé"'de ise Afrika ve Latin makamları ağırlıklıdır. Örneğin 15 Nisan'da Karayip adalarının hızlı piyanistlertinden Mario Canonge ve arkadaşlarıyla veya 1 Mayıs'ta Black Vibration grubuyla çoşmak çok mümkün...

YAYINLARDAN:

"Chet'le Bir Yaz", "Ben Sidran Sohbetleri" ve "André Damon'un anıları".

İki tanınmış İtalyan gazetecisi Massimo Basile ve Gianluca Monastra "Un été avec Chet / Chet'le Bir Yaz" (Galaade Editions) isimli taze Fransızcaya çevrilen ortak romanlarında hayatında hiç jazz dinlememiş bir gazetecinin jazz'ı keşfetmesini anlatıyorlar. İtalyan polisi 1960 yazının kızgın sıcağında Toskana bölgesinin ücra bir kasabasında Chet Baker adında uyuşturucuyla kendinden geçmiş bir Amerikalı bulur. Jazz trompetçisi olduğunu iddia eden bu garip adamla ilgili araştırma yapma görevi genç gazeteci Gino Lamberti'ye verilir. Gino istemeye istemeye gittiği bu görev sayesinde yepyeni bir dünya tanıyacaktır... Jazz piyanisti ve şarkıcı, yazar ve besteci, albüm ve program yapımcısı ABD'li sanatçı **Ben Sidran** Fransa'da çok sevilir. Kişiliğin "Talking Jazz" başlıklı kitabına Amerika'da aynı ilgi gösterildi mi bilemiyorum. Ancak Sidran'ın Fransızcası da "Talking Jazz" (Night & Day / FIP) diye çıkan kitabı buralarda heyecanla karşılandı. 29 kişisel albümü de sahip Sidran'ın kitabı

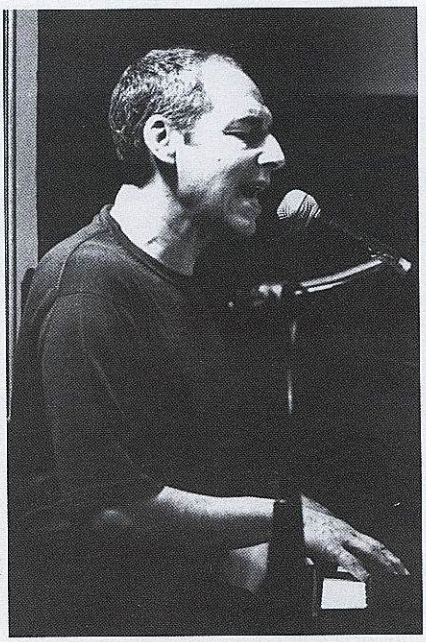

aralarında M. Davis, S. Rollins, G. Evans, A. Blakey, H. Hancock, K. Jarrett, H. Silver, D. Gillespie, B. Carter ve M. Petrucciani gibi devlerin olduğu 40 jazz'cıyla 1984-1990 yılları arasında NPR radyosunda yapılmış sohbet ve programlardan oluşuyor. Kitaba ayrıca Ben Sidran'ın Radio France'da verdiği, belge değerinde bir konser kaydı da CD'ye eklenmiş... Hayatını jazz'a vakfetmiş bir başka kişilik de derin Fransa'nın Aveyron bölgesindeki köyünden 17 yaşında Paris'e göç eden kahveci çırağı André Damon. Anılarını yazan Damon Paris'in iki önemli jazz kulübü "Petit Journal Montparnasse" ve "Petit Journal St. Michel"'in kurucusu ve işletmecisi. Jazz tutkusunun nelere kadir olduğunu meraklılarıyla paylaşan "Mémoires du Petit Journal / Petit Journal'in Anıları" Bourin Editeur'den basılmış...

ALBÜMLERDEN:

Legrand ve Romano şarkı söylerken, Legnini, Mill ve Milteau yürek titretiyor, ONJ Led Zeppelin'le havalanıyor.

Yaptığı sayısız film (Cherbourg Şemsiyeleri, The Thomas Crown Affair, Atlantic City, Yentl, Ready to Wear...) müziğinden tanıyabileceğiniz besteci, yorumcu, piyanist, 1932 doğumlu Michel Legrand boş zamanlarında da şarkı söyler. Tartışmasız favorisi jazz olan sanatçı son olarak iki yıl önce yitirdiğimiz yakın dostu Claude Nougaro'nun şarkı ve şarkı sözlerine bir albüm hazırlamış. Bizzat kendisinin yorumladığı 15 parçalık "Legrand Nougaro" Blue Note'tan çıkmış. Şarkı söylemesine pek alışkın olmadığımız en Fransız İtalyan jazz sanatçısı, usta baterist Aldo Romano da sonunda "Aldo Romano chante / Şarkı Söylüyor" (Dreyfus Jazz) başlıklı bir albümle sahnelere geldi. Daha ziyade başka-

larına şarkılar yazan, 65 yaşında cazibesine yeni boyutlar katan Romano aralarında Leo Ferret, Charles Trenet gibi Fransız klasiklerinin de olduğu 13 parçayı beklenmedik bir başarıyla seslendiriyor... Belçikalı genç piyanist Eric Legnini "Miss Soul" albümüyle jazz severlerin adeta oybirliğiyle alkışlanırken, bu sene piyasadaki 20 yılını kutlayan yapımcısı "Label Bleu"'ye haklı bir kazanç sağladı. Ağız armonikasının en tanınmış Fransız yorumcusu, besteci, jazz programları yapımcısı ve sunucusu 56 yaşındaki Jean-Jacques Milteau'da eleştirmenler kadar müzikseverlerinde takdirle karşıladığı yeni bir çalışmayla karşımızda. 13 orjinal besteli 9. albümü "Fragile"'de (Emarcy/Universal Music) sanatçıya iki Amerikalı vokalist, Michelle Shocked ve Demi Evans eşlik ediyor. Mektubumuzun başında değindiğimiz "Jazz" müziğinin hoşgörü ve yaratıcı uyum kapasitesine çok güzel bir örnek de vibrafoncu Franck Tortiller yönetiminde yeni bir CD hazırlayan ONJ'den (Orchestre National de Jazz / Ulusal Jazz Orkestrası) geldi. "Close to heaven" isimli albüm ünlü pop grubu Led Zeppelin'e ithaf edilmiş. Zira onların parçalarından oluşuyor. Kaldı ki şu sırada tek Led Zeppelin'e eğilen jazz'cılar sadece ONJ'de değil. Banlieues Bleues'nün bu seneki konukları arasında yer alan Vincent Segal (viyolensel) ve François Bon (araştırmacı yazar) ikilisi de Led Zeppelin'e saygı gecesi açışında pop grubu üzerine müzikli sözlü bir gösteri sunacaklar. ...

ÖDÜLLER:

Jazz Akademisinin büyük ödülü Enrico Rava'nın

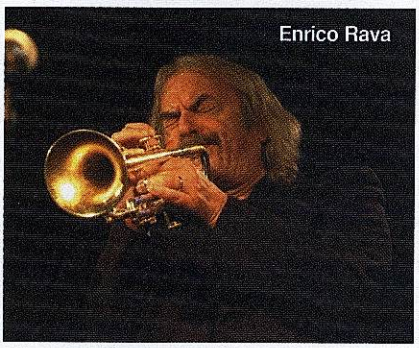

Fransa'da jazz sanatına verilen en prestijli ödül, "Académie du Jazz" 2005 yılı galipleri geçtiğimiz Aralık ayında belli oldu. Yılın albümü büyük ödülü İtalyan trompetçi Enrico Rava ve "Tati" (ECM) adlı albümüne verildi. Diğer iki finalist Wynton Marsalis ve Wayne Shorter'dı. Yılın en iyi Fransız sanatçısı ödülü, Django Reinhardt taltifini ise François (kontrbas) ve Louis (bateri) Moutin kardeşler paylaştı. 2005'in en iyi Fransız albümü ödülünün sahibi, "Spinnin'" adlı albümle Laurent Coq Trio'ydu. En iyi Avrupalı müzisyen olarak bir çok enstrüman çalan ancak albümlerini vokal ağırlıklı hazırlayan Belçikalı jazz'cı David Linx seçildi. Ancak en iyi jazz vokalisti ödülünü Amerikalı sanatçı Mark Murphy kazandı...

Dreyfus Records prodüksiyon şirketinin kurucusu, büyük jazz dostu François Dreyfus, 12 Ocak'ta merkezi New York'ta bulunan IAJE (International Association for Jazz Education) tarafından jazz sanatına hizmetlerinden ötürü ödüllendirildi.

ŞAPKALAR:

Barretto, Bailey, Grevet, Guedon, Toure ve de Legrande

Jazz severlerin yakından tanıdığı Porto Riko kökenli Amerikalı vurmalı çalgılar ustası 76 yaşındaki Ray Barretto New Jersey'de hayata gözlerini yumdu. Fransa Kültür bakanı Renaud Donnedieu de Vabre sanatçının anısına verdiği bir demeçte, Barretto'nun, "Ayrı bir tarzın yaratıcısı ve 'ötekini" dinlemesini bilen, dünyaya açık bir kültür gücünün timsali olan kişiliğinin", altını çizdi.

1930 Sheffield doğumlu, İngiliz besteci, gitarist doğaçlama ustası, Free ve deneysel jazz'ın önde gelen isimlerinden Derek Bailey geçtiğimiz 25 Aralık'ta Londra'da vefat etti. Bailey, Antony Braxton, Evan Parker, Steve Lacy gibi Free cazın başka tanınmış isimleriyle de çalışmıştı. Fransız jazz-funk grubu Cortex'in kurucularından, bas gitarcı Jean Grevet (58) 31 Ocak'ta Kansas City'de geçirdiği bir kalp krizi sonucu öldü. 50'den fazla albümün sahibi Martinik adalı müzisyen, heykeltraş, ressam Henri Guédon geçtiğimiz 12 Şubat'ta geçirdiği bir kalp ameliyatı sonucu aramızdan ayrıldı. Hem şarkıcı hem de vurmalı çalgılar ustası diye tanınan 61 yaşındaki Guédon mambo-rock ve zouk türünün en özgün yaratıcılarındandı. Sanatçı kendi deyişiyle beste ve yorumlarında daima cazdan etkilenmiş, bir cins etno-jazz sanatçısı olarak yaşamıştı. Etno-jazz'ın, dünya müziğinin bir başka dev ismi Malili müzisyen Ali Farka Touré de 7 Mart günü dünyaya veda etti. 1939 yılında Nijer nehrinin kıyısındaki Kanau kasabasında, Afrika'nın asil kabilelerinden birinin, Arma sülalesinden doğan Touré ilk çocukluk yıllarından beri geleneksel müzikle içiçe yaşadı. 70'li – 80'li yıllarda kendi ülkesinde yıldızlaşan sanatçı 1994 yılında Amerikalı gitarist Ry Cooder'la kaydettiği bir albümden sonra dünya çapında kabul ve ilgi gören bir müzisyen seviyesine ulaştı. "Talking Timbuktu" albümüyle 1995'te Grammy Award kazanan ilk Afrikalı sanatçı oldu. Şubat ayında "In the heart of the moon" adlı CD'siyle aynı ödüle bir kez daha layık görüldü. Uzun zamandır kan-

serle mücadele eden Touré geçen yıl, başkent Bamako'nun 850 km kuzeyindeki Niafunké kentinde iki yılda bir düzenlenecek bir jazz festivalini gerçekleştirmek amacıyla kendi adını taşıyan bir vakıf kurmuştu.... Ve sevinçten bir şapka da bu kez genç bir jazz doktoru, Anne Legrand'a. Genç tarihçi 9 Aralık 2005 günü Paris Sorbonne Üniversitesi'nin prestijli salonlarından birinde, tıklım tıklım kalabalık bir izleyici kitlesi ve özel bir jüri önünde bir Müzik ve Müzikoloji Tarihi Doktorası tezi savunuyordu. 10 yıl süreyle Ulusal Kütüphanenin arşivleri ve çok sayıda jazz eleştirmeni ve yazarının anıları, eserleri, yazıları arasında çalışan Anne Legrand'ın tez başlığı şöyle: "1930-40 Yıllarında Fransız Jazz Tarihinde Charles Delaunay'in Yeri ve Rolü." Delaunay dünyanın en eski jazz dergisi diye bilinen "Jazz Hot"un ve ünlü jazz kulübü "Hot Club de France"'ın kurucusu. 1988 yılında vefat eden Delaunay ardından gerçek bir tecrübe ve eser bırakmıştı. Anne Legrand 'Doktor' ünvanını "Tebrikler"le alırken gelecekteki çok sayıda çalışmanın da önünü açmış oluyordu. Alman Nazizm'i R. Wagner ve C. Orff'a tapıp, "Jazz"'ı sapkın ahlakın, karışmışlığın, kokuşmuşluğun müzikal simgesi olarak algılarken, İtalya, Akdenizliliğine uygun, insani bir "esneklikle" faşist lider Mussolini'nin oğlu, Romano Mussolini'nin jazz piyanisti olmasına engel olmadığı rahatsız da olmamış. Geçtiğimiz 3 Şubat'ta 78 yaşında Roma'da ölen Romano 1950'li yılların İtalyan jazz'ının öncülerinden kabul ediliyormuş. Hayatı boyu politikaya karışmaktan kaçınan Benito Mussoli'nin oğlu, "Duce"nin 5 çocuğundan hayatta kalan sonuncusuymuş. Kızı Alessandro'yu tüm çabalarına rağmen politikadan alıkoyamayan Romano'nun mezarı başında toplanan 10 kadar neo-faşisttin gamalı haçlar taşımaları, faşist şarkılar söylemeleri İtalyanları epeyce eğlendirmiş. Federico Fellini ve Nino Rota'nın çocukları mirasın nesine çıkılması gerektiğini iyi biliyorlar. Aynen en Fransız Amerikalı jazz sanatçısı diye bilinen **Sidney Bechet**'in (1897 New Orleans – 1959 Paris) oğlu Daniel Bechet gibi. 1950'den sonra Fransa'da yaşamaya karar veren büyük klarinetçi Sidney Bechet'in oğlu Daniel hiç bir varis olmadığı için geçtiğimiz 1 Mart tarihinde babasından kalan tüm mirası satıp, elde edeceği gelirle babasının anısına bir jazz kulübü kuracağını açıkladı.

Jazz çiçekleri bol açan ilkbahar günlerinde jazz'lı ve esen kalın...

Fusun Levet
jazzforever@caramail.com

Paris'te Jazz...

Geçtiğimiz 17 Kasım tarihinde Sibel Köse'nin, davulcu Jean Pierre Gallis grubuyla, New Morning jazz kulübünde, «The Song Seeker» albümünün tanıtım konserini izledik. Alexandre Tassel (tp), Guillaume Naturel (s), Christian Brun (g), Frank Avitable (p), Michel Zenino (b) çalıyordu.

Jean Pierre 1949 Paris doğumlu. Paris'i Paris yapan Saint Germain jazz kulüplerinin müdavimleri, davulcu «Moustache»i iyi bilirler. Moustache Fransızca'da bıyık demek. Jean Pierre de amcasının izinden giderek yaptığı öğrenime ve mesleğine rağmen, jazz'a olan tutkusuyla her fırsatta davulunun başına döndü. Otodidakt ama kendisine güven veren Daniel Humair gibi büyük abileri var. Jean Pierre'e hangi davulcuları sever veya dinlersin demeyin. O bütün coşkusuyla, 1920'lerden günümüze kadar bütün gelmiş geçmiş davulcuları sayacaktır. "The Song Seeker" albümününde, Round Midnight, Secret Love, Nuage, "Softly as in a morning sunrise" gibi standartların yanısıra, müzisyenlerin kompozisyonları da var. Stüdyo kayıtları Hollanda'da yapılmış olan albüme apayrı bir renk veren ise Sibel...

Genç yaşına rağmen, müzikal açıdan belli bir olgunluğa erişen, sahnedeki doğallığı, anlatımındaki rahatlık ve sıcaklık ve "doğru" söylemesi açısından, Sibel'i Fransa'da da aranılan bir isim haline getirdi. Ona içimden "milli cazcımız" demek geliyor. Sibel, şarkı söylemekten mutlu bir müzisyen. Söylediği her parçada, yaşadığı duyguları anında bize aktarıyor. Dolayısıyla anlık ve ani paylaşımlar yaşamak çok güzel onunla. Satellit Café'nin inisiyatifiyle düzenlenen 5.nci Paris-Brasil Müzik Festivali, son derece hareketli geçiyor. Daha önceki yazılarımda da sözünü ettiğim Brezilya yılının da bir uzantısı bu etkinlik. Festival kapsamindaki konserlerden ilki Marcelo Pretto konseriydi. Kompozitör, şarkıcı ve perküsyonist olan bu müzisyen, Breziya'nın «Barbatuques» isimli vücutca perküsyona yer veren grubundan. Festival kapsamında, popüler müzik yapan Aline de Lima, funk jazz'da ise Jayminoh Moreira, jazz bossa'da ise Acasao grubları konserleri, Brezilya müziğinin bütün sıcaklığını bizlere sundular. 25 Şubat - 7 Nisan tarihleri arasında ve 15 şehirde gerçekleşen, 23. Mavi Banliyöler Jazz Festivali modern ve avantgarde yaklaşımıyla günümüz müziğinin aynası olmaya devam ediyor. İlk konser, ünlü Nijeryalı müzisyen Fela'nın oğlu Seun Kunti'nkiydi. Barok piyanist Martial Solal, trompetist Dave Douglas ikilisi, Crooner Andy Bay, Baptiste Trotignon konserleri de bu festival kapsamındaydı. Bu arada, Count Basie'ye olan büyük sempatisiyle tanınan, tenor saksofoncu Michel Pastre Big Band konseri son derece "hot" geçti. Amerikalı müzisyenlerin Avrupa'ya gelişleri maalesef eskisi kadar sık değil. Ama bu arada Peter Erskin (d), Dave Carpenter (b), Bob Sheppard (s) konseri, güçlü, akıllı, ince nüanslarla bezenmiş bir konser oldu. Bir diğer mutluluk ise çok sevdiğim Jerry Bergonzi'nin Paris'te oluşuydu. Vintage Orchestra, Jerry Bergonzi, Dicks Oatts ve diğer 16 müzisyen 21. yüzyıl swing'ini en muthiş! şekliyle yorumladılar. Bergonzi, önümüzdeki günlerde Andréa Michelutti, Dave Santora, Dick Oatts ile bir başka konser daha verecek. Michael Brecker'e soruyorlar: "Hergün saksofon çalıyor musun?„ Yanıtı şu oluyor: Eğer Bergonzi civarda ise, saksofonu elimden bırakmamam gerekir. Rosario Giuliani, şu sıralar gözde saksofonculardan. Önümüzdeki günlerde trompetçi Flavio Boltro ile Sunset kulübünde çalacaklar. Aynı kulüpte Jacques Vidal (b) grubunu dinledik. Manuel Rochman (p) ,Simon Goubert (d), Eric Le lann (tp), Fréderic Sylvestre (g). Büyük bir ahenk, swing, özetle büyük bir jazz konseriydi. Jean Jacques Milteau (armonist) beşlisinin Fragile isimli albümlerinin çıkışıyla ilgili konserde şarkıcı Michele Shocked de grubun davetlisiydi. Armonika çok hassas bir enstrüman. Bir nefesle minacık deliklerden böylesine duygu yüklü ve o oranda da güçlü seslerin nasıl çıkabildiğine hep şaşırmışımdır. Milteau, enstrümanı gibi kökeni hassas, blues, soul ve rock n'roll müziklerinin değerini olgunlaşan yaşıyla anladığını ve bundan böyle tutkusunu bu türlerden yola çıkarak dile getireceğini söylüyor. Sunset jazz kulübünde 10 gün süreyle konser verecekler. Sunside kulübünde ise bir başka albümün tanıtım konserini izledik. Stéphan Spira dörtlüsü, Olivier Hutman (p), Gilles Naturel (b), Philippe Soirat (d), Stéphane Spira (ts, ss). Albümde ise Stéphan Belmondo da guest star olarak flugelhorn çalmakta. Spira'nın ilk albümü olan First Page'de kompozisyonlarının yanısıra, The Peacoks ve Jobim'in muhteşem Luiza adlı standartı yer alıyor. Spira tenorda olduğu gibi sopranoda da başarılı. Kendisini zaman zaman pianist Michel Graillier'ye eşlik ederken tanımıştım. Onu hiç tanımayan bir müzikseverin, albümü ilk dinlediğinde şaşıracağına ve acaba niçin bugüne kadar başka albüm yapmamış diyeceğine eminim. Bu da Spira'nın mütevazi kişiliğinden kaynaklanıyor. Kendisine eşlik eden müzisyenler ise, Fransa'nın önemli isimlerinden. Bu albümde herşey doğal olarak ölçülü. Kanımca son zamanlarda çıkan en güzel albümlerden biri First Page. Sevdiğim bir başka konser ise Stacy Kent'inkiydi. Tesadüfen şarkıcı olan Kent'e nedense biraz artist gözüyle bakıyorum. Çünkü her sözcüğü yaşayarak bize iletiyor. Gülen gözlerini de düşünürsek, sanki her an dinleyicilerle sohbet edecekmiş gibi bir hisse kapılıyorum. 20 Mart tarihinde, New Morning jazz kulübünde aramızdan ayrılan Pianist Alfredo Rodriguez'i anma konseri olacak. Alfredo'yu 1995 yılında Kuşadası Festivaline davet etmiştim. Mükemmel ve gerçek anlamda "baba" müzisyenlerdendi. Gelecek yazımda konser izlemimlerini anlatacağım.

Bakalım "April In Paris" nasıl geçecek?

Derleyen: Viktor Bensusan

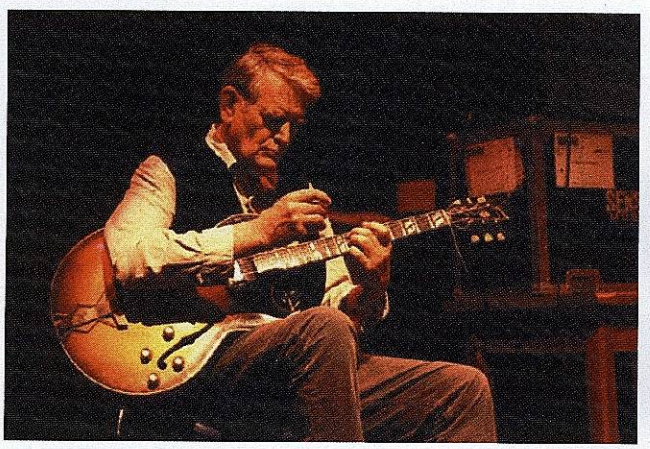

DEREK BAILEY

Avrupa serbest doğaçlama ekolünün öncü isimlerinden olup, çalışmalarını jazz'ın ötesine taşıyan İngiliz gitarist Derek Bailey 2005 yılının Aralık ayında 75 yaşında yaşama veda etti. Sanatını, kendi kişisel tercihi olarak açıklamakla yetinmişse de Bailey'nin gitar stili müzikte mevcut akım ve usluplara karşı bir tepkinin sonucu oluşmuştu. 1970'lerde aritmik, düzensiz, uğultulu, agresif ama bir o kadar bütünsel, tutarlı ve güçlü gitar stiliyle modern müzik çevrelerinin ilgiyle izledikleri bir sanatçı haline gelmişti.

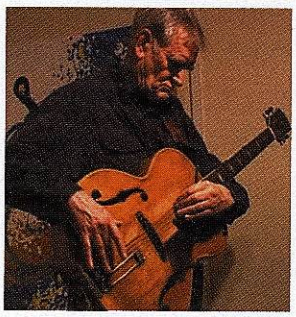

Tony Williams, Paul Motian, Steve Lacy ve Pat Metheny gibi jazz müzisyenleri ile de çalmış olan Derek Bailey'nin yaptığı müzik jazz değildi ve olması için de bir gayreti yoktu. Müziğini "nonidiomatic improvising" (herhangi bir akıma ve geleneğe bağlı olmayan doğaçlama) olarak nitelese de bir süre sonra onun çalışmaları eleştirmenler tarafından kategorize edilebilir bir nitelik kazandı. Bailey'nin birlikte çalıştığı değişik disiplinlerden gelen ve doğaçlama yapmayan sanatçılardan bazıları ise şöyle: Drum'n bass prodüktörü DJ Ninj, Çinli pipa (udu andıran bir Çin çalgısı) sanatçısı Min Xiao Fen, nü Butoh dansçısı Min Tanaka ve step dansçı Will Gaines.

1930 yılında İngiltere'nin Sheffield kentinde dünyaya gelen Derek Bailey bir işçi ailesinin çocuğuydu. Gitar çalan ve bir plak mağazasında çalışan amcası onu müziğe yöneltti. Müzik dersleri alırken onu etkileyen sanatçılar jazz gitaristleri Charlie Christian ve Oscar Moore olmuştu.

1950 yılında Sheffield'deki lokanta ve barlarda jazz çalarak profesyonel müzisyenliğe ilk adımını attı. Daha sonra gece kulüpleri ve diskoteklerde çalıştı ve 60'lı yılların ortalarında kendine Manchester'de mütevazi bir ev satın alacak kadar bu işten iyi para kazandı. Müzisyenliğin parasal karşılığı tatminkar olmaya başladıktan sonra Bailey yavaş yavaş kendi müzikal fikirlerini hayata geçirmeye başladı. Basçı Gavin Bryars ve davulcu Tony Oxley ile "Joseph Holbrooke Trio" adını verdikleri bir grup kurdu. (Joseph Holbrooke 1958 yılında ölmüş ve eserleri fazla gün ışığı görmemiş bir İngiliz klasik müzik bestecisiydi. Bailey ve arkadaşları bestecinin ismini verdikleri bu topluluğa hiç bir zaman bir Holbrooke eseri yorumlamadılar.) John Coltrane ve Bill Evans eserlerinden yola çıkarak free jazz'a yönelen topluluk ara ara jazz geleneğinin dışına da çıkmaktaydı.

Çağdaş klasik müzik bestecisi Anton Webern'den etkilenmeye başlayan Bailey, Webern'in stilinde gitar eserleri bestelemeye başladıysa da bir süre sonra geleneksel anlamda beste yapmamaya karar verdi; artık sıfırdan doğaçlama yapıyor ve temel almak için herhangi bir besteye ihtiyaç duymuyordu. "Spontaneous Music Ensemble" adlı doğaçlama topluluğunda bir süre çalan Bailey'nin müziği zaman içinde daha kişisel öğelerle yoğunlaştı. Solo, düet ve değişik formatlarda 100'den fazla albüm çıkaran sanatçı sonunda Company adını verdiği müzikal buluşmalarla 1976 ile 2002 yılları arasında İngiltere, ABD ve Japonya'da değişik şehirlerde dinleyici karşısına çıktı. Bu yaratıcı etkinliklere katılanlar arasında jazz müzisyenleri Steve Lacy, Anthony Braxton, Lee Konitz, John Zorn, klasik kemancı Alexander Balanescu, fagotçu Lindsey Cooper ayrıca rock ve elektronika müzisyenleri ve dansçılar da bulunuyor, sanatçılar kiminle doğaçlama yapacaklarına son dakikada karar veriyorlardı.

Derek Bailey, saksofoncu Evan Parker ile birlikte 1980 yılında Incus adında bir plak şirketi kurdu. Bailey'in, kendisine ait 30 albümünün de yayınlandığı Incus ile Company performansları arasındaki koşturmaca 1990'lı yılların sonuna kadar sürdü. Bu süre zarfında doğaçlama alemindeki önemli ve önemsiz birçok sanatçı ile canlı performans veya stüdyo kaydı gerçekleştirdi. 1980 yılında "Improvisation: Its Nature and and Practice in Music" adlı bir kitap yazdı. (Bu kitap 2001 yılında Pan Yayıncılık tarafından "Doğaçlama" adıyla Türkçe çevirisiyle yayınlandı.) Bailey kitabında geleneksel Hint müziği, flamenko, jazz, rock, barok ve diğer müzik türlerindeki doğaçlama teori ve uygulamalarından ayrıntılı olarak bahsetmekte.

Birkaç yıl önce ellerindeki bir problemden dolayı eskisi kadar çok müzik yapamayan Derek Bailey 2005 yılında "Carpal Tunnel" adlı son albümünü yayınladı (Carpal Tunnel, bilekten ele giden sinirlerde oluşan bir hastalıktır). Ameliyat olmayı reddederek sağ elindeki fonksiyon kaybını bir inovasyona dönüştürmeyi denediği bu albüm dinleyiciye okuduğu bir mektup ile açılmakta.

Derek Bailey 2002 yılında, yakın arkadaşı John Zorn'un önerisine uyarak içinde "Stella By Starlight", "Body and Soul" ve "Laura" gibi jazz standartlarından oluşan "Ballads" albümünü yayınlayarak dinleyicilerini yine şaşırtmayı başardı.

Derleyen: Viktor Bensusan

FRANCY BOLAND

Avrupa kıtasının, Amerika'nın aksine, jazz'ın kısa tarihinde jazz müzisyen ve dinleyicilerine daha ilgili, misafirperver ve destekleyici bir tavır sergilediğini kimse inkar edemez. Gene de Amerikalı meslektaşlarını el üstünde tutan Avrupalıların bundan 40 yıl öncesine kadar kendi kıtadaş müzisyenlerini, Django ve Grappeli haricinde, çok ciddiye almadıklarını söylersek pek yanılmış olmayız. 60'lı yıllarda ise iki kıta arasındaki müzisyen dengesinde Avrupa lehine önemli adımlar atıldı. Bu önemli adımlar arasında 2005 yılının Ağustos ayında ölen Belçikalı besteci, aranjör ve piyanist François "Francy" Boland da büyük bir pay sahibiydi.

Boland, çağdaşı olan Avrupalı meslektaşlarının aksine Amerikalı müzisyenleri birebir taklit etmiyor, jazz'ın sağladığı özgür altyapıyı kendi müzikal fikirlerini hayata geçirmek için kullanmayı tercih ediyordu. O da Duke Ellington gibi, orkestrasındaki solistin kendi tınısı ve yeteneğine uygun besteler yapıyor, partisyonlar yazıyordu. Yine Duke gibi, jazz'ın ruhuna inerken klasik orkestra müziğinin metodolojisini kullanmaktan da geri kalmıyordu.

Boland'a göre bir orkestra elemanının doğaçlama solosu alışılmışın dışında bir düzenleme eşliğinde daha renkli ve ilginç bir hale getirilebilirdi. Böylelikle 20. yüzyıl klasik müziğindeki yapısal gelişmeler jazz'ın spontanlığını bozmadan müziğe entegre edilebilirdi. Tenor saksofoncu Stan Getz için bestelediği ve bir saksofon konçertosu olarak da kabul edilebilecek "Changes of Scene" adlı eseri için Getz "big band müziğinde son 20-30 yıl içinde gerçekleşen en büyük atılım" nitelemesini kullanmıştı.

François Boland 1929 yılında Belçika'nın Namur şehrinde dünyaya gelir ve 9 yaşında piyano dersleri almaya başlar. Liege'de konservatuara gitmesine rağmen radyoda dinlediği big band müziğine olan ilgisi giderek artar ve 1949 yılında anavatanlarında mutsuz Amerikalı müzisyenler cenneti olan Paris'e taşınmaya karar verir. Orada Bob Shots adlı topluluğa katılır. Kısa sürede Paris jazz sahnesinin önemli isimlerinden biri haline gelen Boland, swing ve yeni bop akımını birleştirdiği sofistike aranjmanlar ile dikkatleri üzerine çeker. Bir yandan Henri Renaud ve Aimé Barelli orkestralarına beste ve düzenlemeler yaparken, diğer yandan Belçikalı saksofoncu Bobby Jasper ile olan çalışmalarını sürdürür.1955 yılında dönemin ünlü West Coast trompetçi ve şarkıcısı Chet Baker ile Avrupa turnesine çıkar. Bu turnenin başarısı üzerine 1957 yılında kısa süreliğine Amerika'ya taşınır. Boland'ın zarif aranjmanları onun Count Basie, Benny Goodman, Mary Lou Williams ve Avrupa'ya dönüşünde Alman Kurt Edelhagen orkestraları ile çalışmasına önayak olur.

Boland'ı jazz tarihinin altın sayfalarına yerleştiren olay ise Avrupa'da yaşayan en önemli Amerikalı jazz müzisyenlerinden biri olan, bebop davulunun öncülerinden Kenny Clarke ile yaptığı işbirliği olur. Paris'te yaşayan Clarke, Boland ile ilk olarak 1959 yılında Golden Eight grubu üyesi, ardından 1961 yılında kurulan Clarke-Boland big band'in eşlideri olarak çalışır. Bu yeni big band, saksofoncu Johnny Griffin, trompetçiler Art Farmer ve Benny Bailey gibi, Avrupa'da mukim Amerikalı jazz'cıların en iyilerini saflarına katarken, Stan Getz ve Ronnie Scott gibi yıldız müzisyenleri konserlerinde konuk sanatçı olarak lanse eder. Topluluğun bütün düzenlemelerini Boland yapar ama karizmasını davullarda Amerikalı Kenny Clarke ile İngiliz, bir harf eksik adaşı, Kenny Clare'in performansları sağlar. Topluluk bir yandan 1968'de yayınlanan All Smiles albümündeki gibi Amerikan jazz standartlarına yeni bir soluk katarken, diğer yandan Boland'ın besteci olarak gelişmesine de olanak verir. Özellikle saksofon bölümünü öne çıkardığı Sax No End, bütün orkestranın tek tek solo yaptığı Faces ve Johnny Griffin için yazdığı Griff's Groove adlı eserleriyle Amerikalı meslektaşlarından bestecilik anlamında da geri kalmadığını ortaya koyar.

Clarke-Boland orkestrası 12 yıllık başarılı ömrünü 1973 yılında tamamlar. Boland Cenevre'ye taşınır ve buradan Avrupa'daki big band ve radyo orkestraları için düzenleme ve beste yapmayı sürdürür. Francy Boland'ın aranjörlüğü piyanistliğini gölgelemişse de perküsif bop cümleleri bulunan soloları ile de dinleyenlerinin beğenisini kazanmıştır. Avrupa'nın, ki Belçika'ya yetiştirdiği jazz'cılar anlamında hakkını teslim etmek lazım, özgün müzisyenlerinden biri olmakla kalmayıp jazz'ın evrensel boyutunu çok iyi yakalamayı başaran Francy Boland, usta müzisyenlerin iyi aranjmanlarla mevcut yeteneklerinden daha ileri noktalara götürülebileceğini kanıtlamıştır.

Derleyen: Viktor Bensusan

RAY BARRETTO

Conga başta olmak üzere Latin perküsyonunu jazz müziğine entegre eden ve hem jazz hem salsa müziklerinin en önemli isimlerinden biri olan Ray Barretto 17 Şubat 2006 tarihinde geçirdiği kalp ameliyatları sonrası oluşan komplikasyonlar neticesinde 76 yaşında hayatını kaybetti. Barretto yaşamı boyunca kendini bir jazz müzisyeni olarak gördü ve Latin jazz diye ayrı bir kavramın varlığını benimseyemedi.. 1960'lı yıllarda dünya çapında bir salsa müzisyeni olarak kabul görmeye başladıktan sonra Puerto Rico'nun dans geleneğini jazz'ın doğaçlama özgürlüğü ile bir araya getirmeye başladı.

Doğma büyüme New York'lu olan Ray Barretto'nun çocukluğu şehrin Spanish Harlem adı verilen bölümünde geçti. Duke Ellington ve Benny Goodman ile eşit oranda Machito ve Arsenio Rodriguez'in başı çektiği 40'lı yılların parlak Latin müzisyenlerini radyodan düzenli olarak dinledi. Bu iki müzik türünün ideal sentezi olan "Manteca" gibi, Dizzy Gillespie ve Chano Pozo'nun birlikte yaptıkları çalışmaları ise ilk defa askerliğini yaptığı Münih'teki bir Amerikan üssünde duydu. Orada askerlerin gittiği bir jazz kulubünde telleri çıkarılmış bir banjodan yaptığı kendi perküsyonu ile defalarca sahneye çıktı. New York'a döndüğünde Kübalı orkestra şefi José Curbelo ile 4 yıl boyunca çalıştı. Bir gece Harlem'in ünlü mekanı Apollo Theater'da Curbelo orkestrası Charlie Parker'in ön grubu olarak sahne almaktaydı. Orkestra elemanları setleri bitip toplanırlarken, Parker davul setini sökmeye başlayan Barretto'ya "sen kal" diye seslendi. O gece jam session yapan bu iki müzisyen o hafta içinde Apollo'da birlikte çalmayı sürdürdüler. Barretto'nun Parker ile çalıştığı bu 2 hafta hayatının en önemli referansı olarak kaldı.

Ray Barretto, 1957 yılında Tito Puente orkestrasına Mongo Santamaria'nın yerine katıldı. Aynı zamanda, New York'taki jazz kayıtlarının en aranan Latin perküsyonisti haline de geldi. Blue Note, Prestige ve Riverside gibi şirketler Gillespie ve Wes Montgomery gibi müzisyenlerin albümleri için Barretto ile düzenli olarak çalışmaktaydılar. Konuk sanatçı olmadan yer aldığı ilk kayıt ise 1958 yılında Miles Davis'in o dönemdeki piyanisti Red Garland ile gerçekleşti. Onu profesyonel müzisyen olmaya iten melodi "Manteca" o gün yine karşısına çıktı ve kariyerinin bu önemli adımına da damgasını vurdu. Bundan sonra Kenny Burrell, George Benson, Lou Donaldson, Sonny Stitt, Freddie Hubbard ve Yusef Lateef gibi müzisyenlerin albümlerinde yer aldı ve jazz tarihinin en çok kaydedilen conguero'larından biri oldu.

1960 yılında kendi grubunu kuran sanatçı 1961 yılında yılında yayınlanan "Pachanga" albümünde Küba'nın charanga stiline jazz öğelerini kattı. 1963 yılında "El Watusi" adlı hit parçası ile altın plak kazandı. Bu şarkı ünlü Billboard dergisinin Top 20'sine giren ilk Latin melodiydi aynı zamanda. 1967 yılında yayınladığı "Acid" albümü ise dünya çapında bir salsa patlamasının başlamasına ön ayak oldu.

1970'lerde El Watusi tarzı bir başarı elde edemediyse de 1979 yılında yayınladığı "Rican/Struction" albümü türünün en iyi örneklerinden biri olarak kabul edilmektedir. Ray Barretto 1990 yılında Celia Cruz ile düet yaptığı "Ritmo en el Corazon" adlı şarkı ile en iyi tropik Latin performans kategorisinde Grammy ödülü kazandı. Son yıllarda tekrar jazz odaklı çalışmalar yapan Barretto'nun, geçtiğimiz yıl yayınlanan "Time Was – Time Is" albümü en iyi Latin jazz albümü kategorisinde Grammy adayı oldu.

Cem Tuncer
cemtuncer@yahoo.com

Django Reinhardt'dan Night and Day

Merhaba,

bu sayıda geçen sayının devamı olan Night and Day solo transkripsyonuna devam ediyorum. Aynı solonun devamıdır.

İyi çalmalar.

NIGHT AND DAY

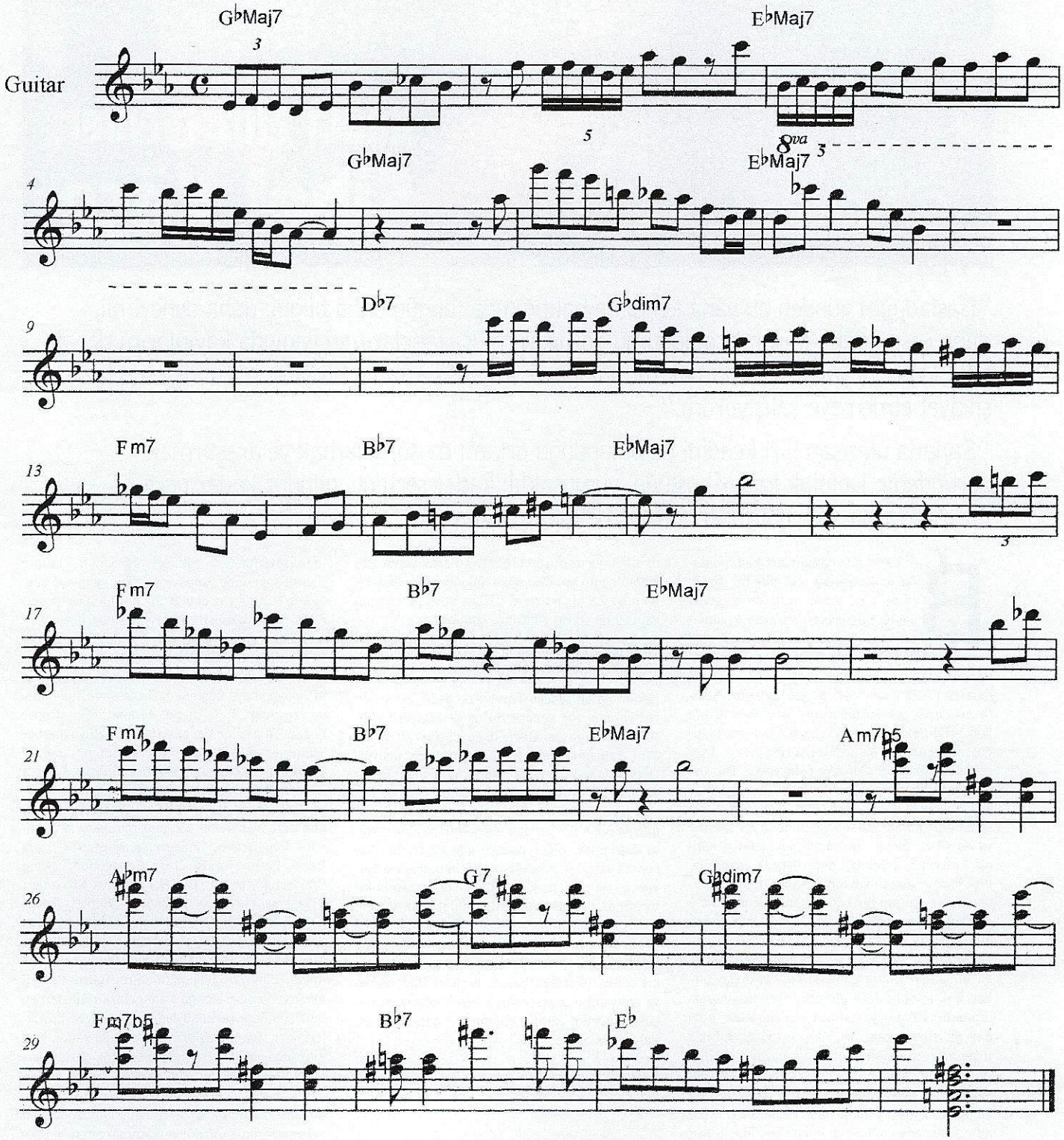

Filiz Küçük
filizkucuk@yahoo.com

Kadın Müzisyenler; Sibel Köse

"Başladığım günden bu yana kendime baktığımda, bugün daha bilgili, daha deneyimli, daha cesur, daha farkında olduğumu görüyorum. Kazançlarımın yanında kayıplarım da var ama kendi hayalimi kovalamak mutluluğuna ve şansına sahip biriyim; bunun için de fazla şikayet etmemeye çalışıyorum."

"Sanatla uğraşan biri kendini de bulunduğu ortamı da sorgulamak ve araştırmak zorundadır. Doluluk kadar boşluğa, yumuşaklık kadar sertliğe, gündüz kadar geceye ihtiyacı vardır ve hiçbirinden vazgeçme lüksü olamaz."

"Bir kadın müzisyenin sırf kadın olduğu için yaşadığı ne gibi bir sorun olabilir ki? Kadın müzisyenler serisi yapıp, bu soruları sorarak ayrımcılık varmış gibi gösteriyorsun" dedi geçenlerde bir arkadaşım. Alıştığımız ve farkında olmadan yaşadığımız gerçekler var. Evet maalesef hala "var". Ancak yüzleşip yüzleştirilirsek çözülecek sorunlarımız var. Ayrımcılığı fark ettiğimiz anları ya küçük bir sinir bozukluğu, mide bulantısı ya da "yetiştiriliş tarzı" diyerek olgunlukla karşılamaya çalışıyoruz. Bir kısmımız kendimizi savunmayı bırakıp kendimize yüklenmeye başladı. Sırf kadın olduğumuz için sahip olduğumuz şahane özelliklerimizi sindirir ya da yitirir olduk. "Kılığınız, kıyafetiniz, haliniz, tavrınız, bilginiz, becerileriniz, sabrınız, ilişkileriniz sürekli sınanıyor sanki. Kendini ifade etmeye çalışan bir kadın olarak kendi adıma en büyük şikayetim yumuşaklığımı her geçen gün yitiriyor olmak" diyor Sibel Köse. O çok akıllı, farklı, varlığının ve yaşadıklarının farkında bir kadın. Sorumluluklarının farkında, birkaç kişinin daha fark etmesini, kendisiyle yüzleşmesini sağlamaya çalışan, mücadeleleri, kendini geliştirme çabaları, aklı, yeteneği, bitmek tükenmek bilmeyen enerjisi ve yardımseverliği ile jazz dünyamızın en kıymetli mücevherlerinden biri o. Jazz dinleyicisi olsun olmasın, müzikle biraz olsun ilgilenen birinin Sibel Köse adını duymamış olması mümkün değildir. Görüş Açısı dergimizin en feminizm tınlayan sayfalarını oluşturmaya başladı gibi gözükse de kadın olmaktan gurur duyan bir insan olarak benim sorumluluğum bu. Kadın olduğu için gurur duyduğum başka bir müzisyen Sibel Köse şahane cevapları ile Görüş Açısı'nın konuğu.

Türkiye'de kadın olmanın ya da kadın müzisyen olmanın zorlukları nelerdir?

Kadın olmak sadece Türkiye'de değil, dünyanın her yerinde zor, sadece zorluk dereceleri farklı. Asıl görevinin annelik olduğu düşünülen kadın aynı zamanda çalışıyorsa yükü iyice artıyor. Uyumlu olmak, fedakar olmak, toplumun değer yargılarına uygun davranışlarda bulunmaya dayalı bir eğitim surecinden geçen kadın ayakta durmak için bir yandan ekonomik bağımsızlığını kazanmak, diğer yandan aile kurumunu korumak ve işleyişini sağlamak için mücadele ediyor. Şarkı söylemek, ne olursa olsun, kadınlar tarafından yapılmasına alışık olunan bir durum, iş enstrümanistliğe gelince, kadınların sayısı gerçekten az. Kılığınız, kıyafetiniz, haliniz, tavrınız, bilginiz, becerileriniz, sabrınız, ilişkileriniz sürekli sınanıyor sanki. Kendini ifade etmeye çalışan bir kadın olarak kendi adıma en büyük şikayetim yumuşaklığımı her geçen gün yitiriyor olmak.

Sibel Köse kendini müzik piyasasına ya da camiasına kabul ettirmek için nasıl bir süreçten geçti?

Üniversitede öğrenci olduğum yıllarda şarkı söylemeye başladım. Ankara'da jazz ve blues çalınan kulüp ve mekanlarda Tuna Ötenel'le birlikte söylemekten çok şey öğrendim. Janusz Szprot sayesinde Polonya'ya gidip gelmeye başladım, burada yaz okullarına katıldım ve uluslararası jazz vokalistleri yarışmasında birinci oldum. Festivallere gidip gelmeye başladım ve değerli müzisyenlerle tanıştım. 1998 yılında Ankara'dan İstanbul'a taşındım ve burada çalışmalar yapmaya başladım. Projeler ve albümlerde yer aldım. Tuna Ötenel "Sometimes", Önder Focan "Tunes for Vocalists", Oğuz Büyükberber "Velvele", Ali Perret "Minus Trippin", Janusz Szprot "Polonezköy", Ahmet Gülbay "Bossa Lova a St Germain des Pres", Cube, Jean Pierre Gallis ApopsisSeven "Songseeker" yer aldığım albümler. Kendi gruplarımın yanı sıra Ankara Pop Grubu, Smieatana Polish All Stars Band, Polish Turkish Jazz Connection, Swing Connection, Beck's Big Band, Hava Kuvvetleri Orkestrası, Jean Loup Longnon Quintet, ApopsisSeven konserlerine solist olarak katıldım, son zamanlarda Quartet Muartet'le keyifli çalışmalar yapıyoruz. Burada hepsinin ismini saymama imkan olmayan ülkemizin birbirinden değerli müzisyenleriyle olduğu kadar, farklı ülkelerden müzisyenlerle şarkı söyledim. Müzisyen büyüklerimden ve arkadaşlarımdan olduğu kadar, jazz müziğine gönül vermiş kişiler de çok destek verdiler. Polonya, Fransa, Almanya, Kuveyt, Senegal, Bahreyn ve Rusya'da konserler verdim, festivallere katıldım. Birlikte çalıştığım müzisyen arkadaşlarımla müziği ve yaşamın anlarını paylaşarak çok şey öğreniyorum. Kendimi olabildiğince geliştirmeye ve eksiklerimi gidermeye ça-

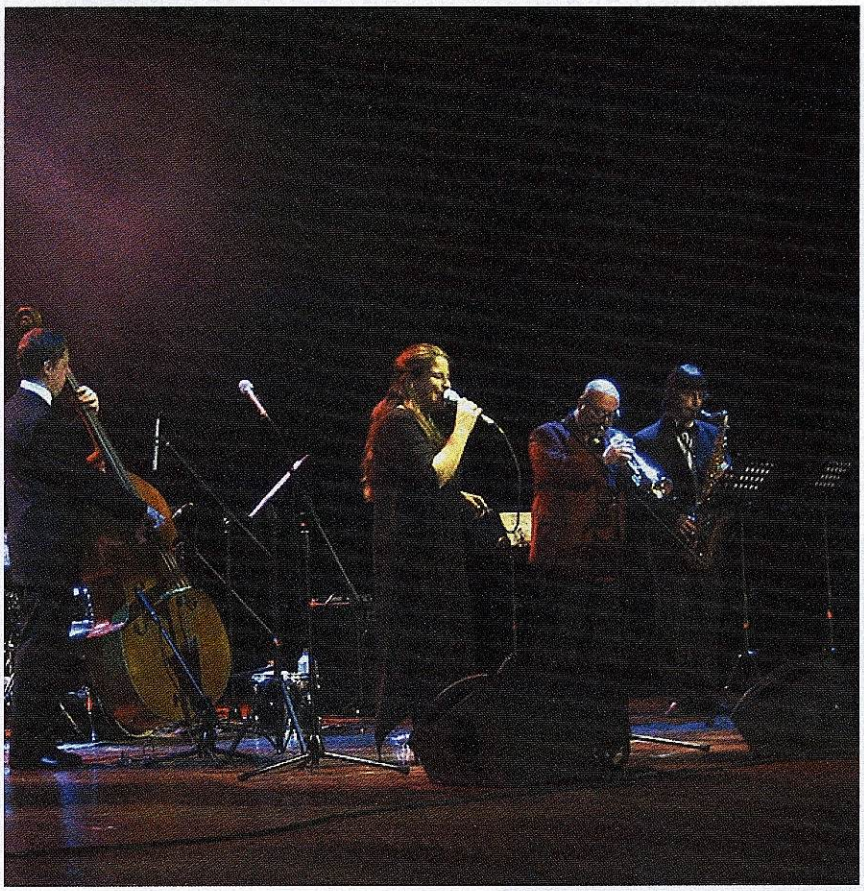

lışıyorum. Başladığım günden bu yana kendime baktığımda bugün daha bilgili, daha deneyimli, daha cesur, daha farkında olduğumu görüyorum. Kazançlarımın yanında kayıplarım da var ama kendi hayalimi kovalamak mutluluğuna ve şansına sahip biriyim; bunun için de fazla şikayet etmemeye çalışıyorum.

Başarılı kadın müzisyen sayısı az. Neden sizce?

Anlatmaya çalıştığım nedenlerin yanında müzisyen hayatının zorlukları da kadın müzisyenlerin az olmasına neden oluyor. Ben bekarım ve çocuğum da yok. Buna rağmen yoğun seyahat temposu gerektiren dönem ve çalışmalar hayli yorucu olabiliyor. Bir grup içinde bile olsanız, yabancı bir kültürün içinde tek kadın olarak seyahat etmek, farklı kişiliklerle uyum içinde çalışmak, gerektiği zaman gerektiği yerde gereken şekilde bulunma zorunluluğu ve bunun yarattığı stres, yoğun zamanlarınızda sevdiklerinize gerekli vakti ayıramıyor olmak, onların yanında bulunamadığınız için duyduğunuz vicdan azabı bizim işimizin görünmez ama yorucu yanları. Kadınlar çocukluklarından başlayarak inatçı olmak yerine uyumlu olmak, bireysel olmak yerine fedakar olmak, hırslı olmak yerine kanaatkar olmak, sivri olmak yerine ortalama olmak üzere yetiştiriliyor. Oysa sanatla uğraşan biri kendini de bulunduğu ortamı da sorgulamak ve araştırmak zorundadır. Doluluk kadar boşluğa, yumuşaklık kadar sertliğe, gündüz kadar geceye ihtiyacı vardır ve hiçbirinden vazgeçme lüksü olamaz. Bunu göze almanın zorluğu ve riskinin yanında sözünü ettiğimiz zorluklar kadınların azlığına neden oluyor. Ama ben bu durumun zaman içinde olumlu yönde değişeceğini düşünüyorum.

Türk kadınının hayattaki duruşu hakkında neler düşünüyorsunuz?

Eğitim özellikle kadınlar için çok önemli, çünkü bir kadının ekonomik olarak kendine yetebilmesi gerekli. Haklarımıza sahip çıkmamız ve değerini bilmemiz gerekli. Birbirimizi yargılamamamız, bunun yerine yüreklendirmemiz, rehberlik etmemiz ve desteklememiz lazım. Kadınların ezilmesi ne kadar üzücüyse erkek düşmanlığı da aynı derecede zararlı. Öte yandan hem iş hem de sorumluluk bakımından ciddi biçimde yük altında olan kadınların bunun maddi karşılığını almadıklarını ve sosyal baskı altında olduklarını düşünüyorum. Yönetimde yeterince temsil edilmediğimizi düşünüyorum. Özellikle de namus cinayetleri ve aile içi şiddetle ilgili radikal uygulamalar geliştirilmeli. Hukuk iş işten geçtikten sonra devreye giriyor ne yazık ki kadınların güvenliğinin sağlanması gerekli. Bunu kadın hakkı olarak değil, insanlık hakkı olarak görüyorum.

Sibel Köse Sibel Köse olmasaydı Sibel Köse'yi dinler ve beğenir miydi?

Bilmem.

Türkiye'de müziğin gidişatı hakkında neler düşünüyorsunuz?

Müzik endüstrisi çeşitli nedenlerden zor günler geçiriyor. Sanatsallık ve yaratıcılık giderek geri planda kalıyor. Çabuk tüketilecek, geçici işler üretiliyor ve pazarlanıyor. Medyada yer alması yapılan işin kalitesinden çok daha önemli. Telif haklarının işleyişindeki yetersizlik ve korsan yayıncılık da sanatçının karşısındaki engeller. Herşeyi ile kendi ilgilenen müzisyenleri motive eden pek bir şey olmamasına rağmen yine de farklı müziklerin iyi örneklerini dinleyebiliyorsak sanırım bunu herşeyden çok müzisyenlerin idealizmine borçluyuz. Dünyanın alkışlayacağı çok değerli müzisyenlerimiz var, onlarla gurur duymamız ve hak ettikleri saygınlığı kazanmalarına yardımcı olmamız gerekir. Eğer müziğe ve kendimize değer veriyorsak...

Müziğinizi neler besliyor?

Beni geliştiren, etkileyen olay, kişi ve şeyler müziğimi de besliyor. Herşeyden önce olabildiğince müziğin içinde olmaya çalışıyorum. Farklı yerler, kültürler, hayat ve insanlarla tanışmak bir şans. Dinlediklerim, öğrendiklerim, yaşadıklarım, düşündüklerimin ama sanırım hepsinden çok hissettiklerim söyleyişimi etkiliyor.

Diğer sanat dallarıyla aranız nasıl?

Tiyatroyla ilgilendiğim bir dönem oldu; TED Ankara Koleji'nde, ardından ODTÜ Amatör Tiyatro Topluluğu'nda rol aldım. Mimarlık eğitimi aldım. Özellikle tasarım dersleri ve burada öğretilmeye çalışılan kavramlar beni bir yandan zorladı, bir yandan da pek çok şeye bakışımı değiştirdi. Sanat tarihi dersleri ise öğrenimimin şu anda en zevkle hatırladığım bölümleri. Ardından Sanart - Türkiye'de Görsel Sanatları Destekleme Derneği'nde koordinatör olarak çalıştım 5 yıl boyunca. Çeşitli sergilerin ve sempozyumların organizasyonunu gerçekleştirdik, yayınlar çıkarttık. Bu dönemim resim, heykel, mimari, video sanatıyla ilgili çalışmalar yapan sanatçılar, teorisyenler, galericiler, sanat tarihçileri arasında geçti ve çok güzel zamanlar geçirdim. Geçtiğimiz yıl Bilgi Üniversitesi bünyesinde hazırlanan oyuncak konulu sergide bir işim yer aldı. Gittiğim yerlerde fırsat buldukça ilginç mimari mekanları gezmeye çalışıyorum, bazen bunların serbest el çizimlerini yapıyorum, vaktim olursa galeri ya da müzeleri gezmeyi seviyorum. Okumayı seviyorum.

Bildiklerinizi birileriyle paylaşma, aktarma isteği duyuyor musunuz? Bunun için neler yapıyorsunuz?

Bildiklerimi aktarmaktan çok elimdeki malzemeyi paylaşmak, genç arkadaşlara bazı konularda yol göstermek, özellikle kendilerine ortam bulmakta zorlandıklarını bilerek bu ortamı sağlamak, onları işin mutfağına sokmak, kendilerine, seslerine ve müziğe farklı bir şekilde yaklaşmalarını sağlamak amacıyla atölye çalışmaları düzenliyorum. Bana da onların enerjisini paylaşmak çok iyi geliyor, hem de bildiklerimi toparlamamı ve bilmediklerimin farkında olmamı sağlıyor. Aslında öğretmeye çalışırken öğreniyorsunuz. İki dönem Ankara'da Gordion Akademi'de, İstanbul'da da Randy Esen'le birlikte bu çalışmaları sürdürdük. Bir süre ara vermek zorunda kaldım ama yakında yeniden başlayacağız.

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	el db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	r	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	sax	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	fl	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	ta	tabla
btb	bas trombon	g	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	h	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	keyb	keyboards	v	violin
cl	klarinet	man	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompözitör	o	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	wbd	washboard
d	davul	p	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	xyl	xylophone

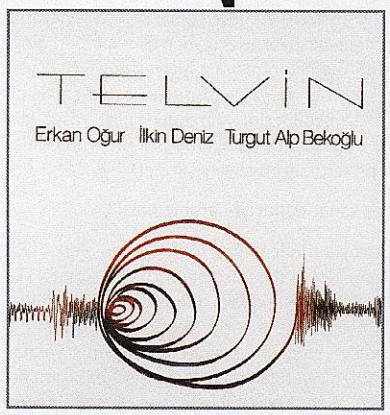

Telvin

Telvin
Kalan 363 364 (2006)

Müzisyenler
Erkan Oğur (g, kopuz)
İlkin Deniz (b)
Turgut Alp Bekoğlu (d)

Uzun zamandır beklenen albüm geçtiğimiz sayımızın baskısından hemen sonra piyasaya çıktı umarız okurlarımızın pekçoğunun arşivindeki yerini almıştır. 2 CD'lik bu albüm çağdaş jazz'ın renklerini barındıran ve müzisyenlerin ustalıklarını sergileyen çok özel bir çalışma. Grup ve çalışmaları ile ilgili röportajımızı bu sayımızda bulabilirsiniz. Kısaca bu çalışma için günümüzün çağdaş jazz esintilerinden başka 70'lerin fusion ruhunun etkileri de duyuluyor diyebiliriz. Sanatçıların kattıkları kendi sound'ları ise albümün ana ekseni. Mutlaka edinmenizi dileriz.

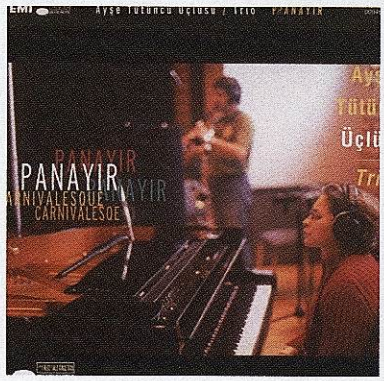

Ayşe Tütüncü

Panayır
Blue Note 079921 (2006)

Müzisyenler
Ayşe Tütüncü (p)
Yahya Dai (ss, ts)
Oğuz Büyükberber (bclt Bb clt)

Sanatçı ve son çalışması "Panayır" ile ilgili geniş röportaj dergimizin 40. sayısında yer almıştı. Albüm piyasada.

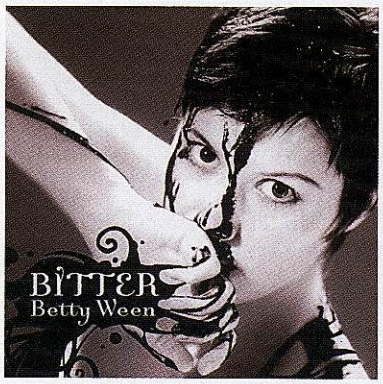

Betty Ween

Bitter (2006)

Müzisyenler
Gülüş Gülcügil (vo)
Onur Türkmen (g)
Barış Güvenenler (cello)
Selen Gülün (keyb)
Demirhan Baylan (b)
Ergin Özler (d)
Robert Reigle (as)

Gülüş Gülcügil, Betty Ween adıyla daha önce de "In Betty Ween" adlı bir CD çalışması yapmıştı. Bu kez "Bitter" adlı yeni CD çalışması internet üzerinden satışa sunuldu. Piyasada satılmayan bu albüme sadece www.bettyween.com adlı siteden erişebilirsiniz. Yıllarca Belçika'da yaşayan sanatçı artık Türkiye'de ve çalışmalarını burada sürdürüyor. Her iki albüm müzikal anlamda birbirinin devamı gibi görünse de içerik anlamında farklı. Bu çalışma enstrüman anlamında cello ağırlıklı, sözler yine ön planda. Bir parça hariç davul kullanılmamış. Türünden hoşlananlara öneriyoruz.

Gülden Gökşen

GüldenCaz
DMC 053405 (2006)

Müzisyenler
Gülden Gökşen (p, vo)
Göksun Çavdar (s)
Mehmet Akatay (djembe)
Eylem Pelit (b)
Volkan Öktem (d)

Son 10 yılda yurdışındaki Mozar Yarışması, Prokofiyef Yorum Yarışması gibi zorlu klasik virtüözite sınavlarını başarı ile geçen Gülden Gökşen, bir yandan konservatuarda doktora yapıyor, diğer yandan piyano dersleri veriyor. Gitarist Nurkan Renda'nın düzenlediği, sanatçının bestelerinin yer aldığı albüm piyasada. Sanatçı ile iligli geniş röpötajı bu sayımızda bulacaksınız.

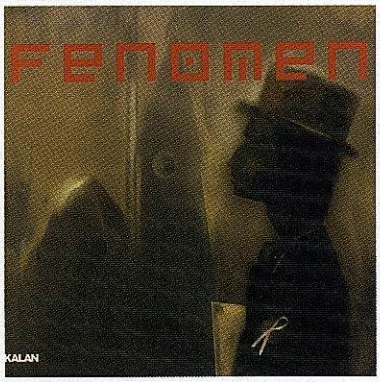

Fenomen

Fenomen
Kalan Müzik 370 (2006)

Müzisyenler

İsmail Soyberk (b)
Barış Bölükbaşı (g)
Mert Topel (keyb)
Bülent Ay (d)

Fenomen 2003 yılında basta İsmail Soyberk, davulda Bülent Ay, elektrik gitarda Barış Bölükbaşı ve tuşlularda Mert Topel'in jazz, rock, fusion tarzındaki özgün bestelerini icra etmek üzere bir araya gelmeleri ile oluştu. 1970'lerin müziğini günümüzün yorumu ile seslendiren grubun Kalan etiketi ile piyasaya çıkan albümlerinde yer alan konuk sanatçılar; Erkan Oğur (g), Levent Altındağ (as, ts, flt), Aycan Teztel (tb), İmer Demirer (tp), Ümit Onartan (ss, ts), Şenova Ülker (tp), Ergun Çakarlar (obua), Ayda Tunçboyacıyan (violin), Nilgün Yüksel (violin), Seçil Öztürk (viola), Suna Yüksel (cello), Ferruh Yarkın (perc), Ertan Tekin (duduk), Banu Akın (vo).

Diana Krall

Christmas Songs
Verve 82121 (2006)

Müzisyenler

Diana Krall (vo, p)
Clayton Hamilton Orchestra

Diana Krall'ın 2005 yılı sonlarında kaydettiği "Christmas" albümü piyasada. Firmaların hediyelik diye düşündüğü ama vokal ve Diana Krall severlerin hep hoşlanabilecekleri türden bir çalışma.

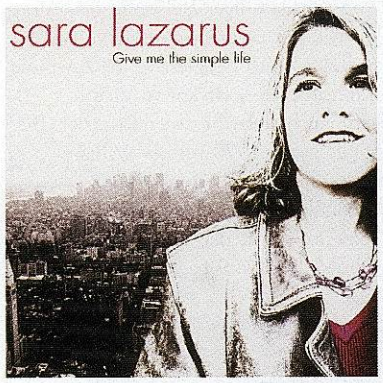

Sara Lazarus

Give me the Simple Life
Dreyfus 36671 (2005)

Müzisyenler

Sara Lazarus (vo)
Alan Jean-Marie (p)
Gilles Naturel (b)
Winard Harper (d)
Andrea Michelutti (d)
Bireli Lagrene (g)

Sara Lazarus Paris'te yaşayan bir Amerikalı. İlk albümü "Give me the Simple Life". T.Monk yarışması vokal birincisi. Kendisine eşlik eden Fransız grup ile oldukça keyifli, standartlardan oluşan bir çalışma yapmış. Vokalden öte, hem piyanist hem de saksofon çalıyor. Avrupa'da oldukça tanınan bu müzisyeni sizlerin de seveceğini umuyoruz.

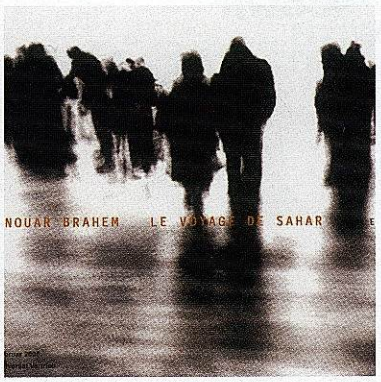

Anouar Brahem

Le Voyage De Sahar
ECM 02516 (2006)

Müzisyenler

Anouar Brahem (ud)
Francois Couturier (p)
Jean-Louis Matinier (acc)

Ud, akordiyon, piyano birlikteliği, lirik sesler, hepsi ECM sound'u etrafında toplanmış. 13 parça yer alıyor. Türünden, enstrümanlarından hoşlananlara öneriyoruz.

Nik Bartsch

Stoa
ECM 1939 (2006)

Müzisyenler

Nik Bartsch (p, fender Rho.)
Sha (b, b clt)
Björn Meyer (b)
Kaspar Rast (d)
Andi Pupato (perc)

Günümüz ECM sound'una en iyi örnek diyebileceğimiz bir çalışma. Türünden hoşlananlara...

Blue Mitchell

Down With It!
Blue Note 11493 (2005)

Müzisyenler
Blue Mitchell (tp)
Junior Cook (ts)
Chick Corea (p)
Gene Taylor (b)
Al Foster (d)

Blues ve swing ustası trompetçi Blue Mitchell'ın orijinali 1965 olan albümünün 2004 yılında Rujy Van Gelder'ın kendisi tarafından tekrar remaster edilmiş hali. Albümde 6 parça yer alıyor.

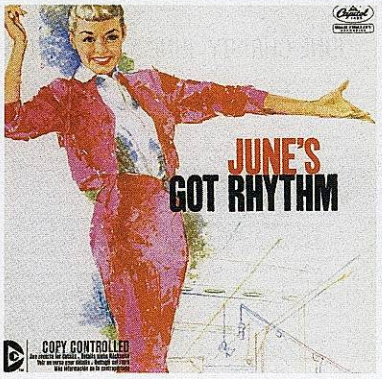

June Christy

June's Got Rhytyhm
Capitol 7754920 (2005)

Müzisyenler
June Christy (vo)
Bud Shank (flt, as)
Bob Cooper (as)
Russ Freeman (p)
Laurindo Almeida (g)
Monte Budwig (b)
Shelly Manne (d)

Stan Kenton orkestrasının ilk solistlerinden olan June Chrsity'nin 1958 ve 1960'larda yapmış olduğu çalışmalardan toplama bir albüm. Kocası Bob Cooper'ın aranjörlüğünü yaptığı çalışmada 15 nefis parça yer alıyor. Vokal severlere mutlaka edinin diyoruz.

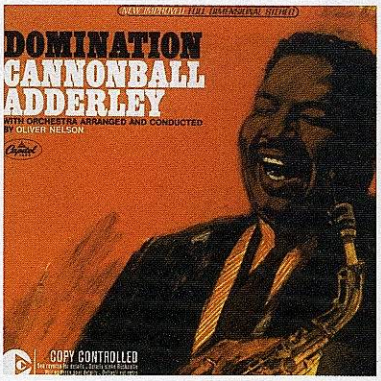

Cannonball Adderley

Domination
Capitol 77561-2 (2005)

Müzisyenler
Oliver Nelson Orchestra
Cannonball Adderley (as)
Nat Adderley (tp)

1965 yılında Oliver Nelson'un orkestrası ile kayıtlar yapan Cannonball ve Nat kardeşler kendi besteleri ve Joe Zawinul, J.J.Johnson, Ray Bryant ve Victor Feldman bestelerini seslendirmişler. Bu CD'de ayrıca 1970 yılında William Fischer'ın senfonik denilebilecek büyüklükteki orkestrası ile yapılan "Experince in E"den de parçalar ilave edilmiş. Toplam 9 parça yer alıyor.

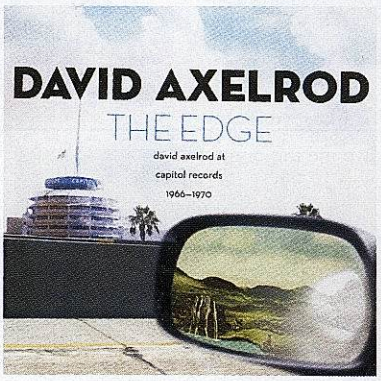

David Axelrod

The Edge
Capitol 11618-2 (2005)

Müzisyenler
David McCallum (vo)
Letta Mbulu (vo)
Lou Rawls (vo)

Çok ilginç bir albüm "The Edge". Jazz tarihi ile ilgilenenler için bol malzeme olabilecek bir çalışma. David Axelrod Capitol Records'un en şaşalı dönemi olan 1960'ların yapımcılarından. Onun döneminde actor David McCallum 4 albüm yapıyor. Low Rawls'ın ilk altın albümü "Live", Cannonball Adderley'nin "Mercy Mercy, Mercy" (1966) en yüksek satışları yapıyor. Kendisine de 3 albüm yapıyor. Herneyse bu albümün ilginç yanı bu kayıtlardaki müzisyenler bilinmiyor. Hatta kayıt tarihleri bile tam olarak bilinmiyor. Sadece yapımcı olarak David Axelrod'un adı geçiyor. Dönemin müzik anlayışına örnek olması açısından önemli. 17 parça yer alıyor.

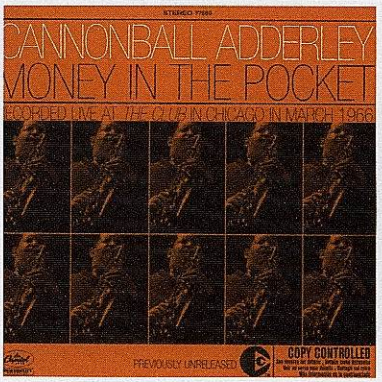

Cannonball Adderley

Money in the Pocket
Capitol 77569 (2005)

Müzisyenler
Cannonball Adderley (as)
Nat Adderley (cornet)
Joe Zawinul (p)
Herbie Lewis (b)
Roy McCurdy (d)

Mart 1966'da Chicago'daki The Club'da canlı kaydedilen LP'nin yeniden basımı. 8 parça yer alıyor.

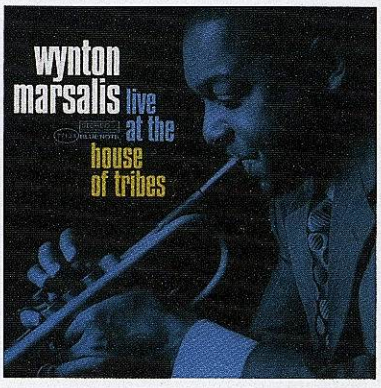

Wynton Marsalis

House of Tribes
Blue Note 77133 (2005)

Müzisyenler
Wynton Marsalis (tp)
Wes Anderson (as)
Eric Lewis (p)
Kengo Nakamura (b)
Joe Fransworth (d)
Robert Rucker (tamb)
Orlando Rodriguez (perc)

Wynton Marsalis New York'ta küçük bir kulüp olan The House of Tribes adlı kulüpte 15 Aralık 2002'de çaldıkları günün hatırası olarak tuttuğu bu kaydı basmaya karar veriyor. 6 parça var içinde ama hakikaten müzikal anlamda değeri çok büyük.

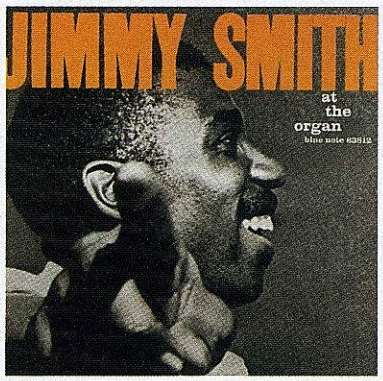

Jimmy Smith

The Very Best
Blue Note 77394 (2005)

Müzisyenler
Jimmy Smith (ham.B3)

Jimmy Smith'in Blue Note etiketi ile 1956-1986 yılları arasında yapmış olduğu kayıtlardan seçilmiş bir toplama albüm. Albümde Jimmy Smith ile birlikte yer alan diğer müzisyenler; Kenny Burrell (g), Art Blakey (d), Thornel Schwartz (g), Donald Bailey (d), Quentin Warren (g), Percy France (ts), Stanley Turrentine (ts), Grady Tate (d), Errol Bennett (perc).

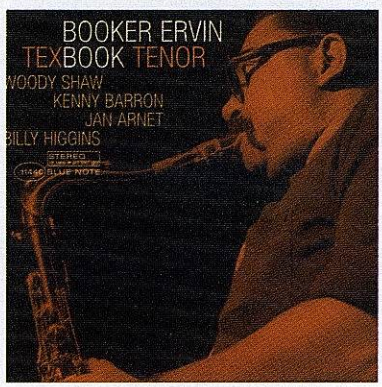

Booker Erwin

Tex Book Tenor
Blue Note 11440 (2005)

Müzisyenler
Woody Shaw (tp)
Booker Erwin (ts)
Kenny Barron (p)
Jan Arnet (b)
Billy Higgins (d)

Orijinali 1968 yılında olan kayıtların yeniden basımı olan bu kayıtda 5 parça yer alıyor. 39 yaşında böbrek yetmezliğinden ölen jazz tarihinin önemli müzisyenlerinden olan bu Teksaslı tenorcuyu eğer tanımıyorsanız dinlemenizi, tanımanızı isteriz.

Hank Mobley

Reach Out!
Blue Note 11497 (2005)

Müzisyenler
Woody Shaw (tp, flgh)
Hank Mobley (ts)
George Benson (g)
Lamont Johnson (p)
Bob Cranshaw (b)
Billy Higgins (d)

Orijinali 1968 kaydı olan bu albümde 6 parça yer alıyor. 1968 yılı jazz müzisyenleri için ilginç bir yıl. Albümde özellikle çalan müzisyenlere bakarsanız tarzları, dönemin diğer müzikal etkileşimleri, politik ve sosyal etkiler derseniz herşey var.

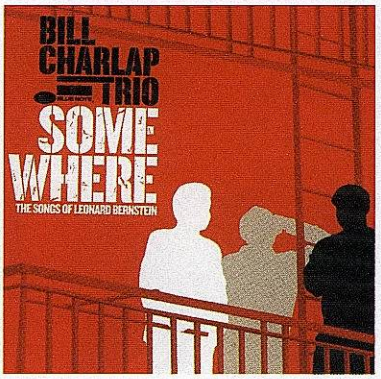

Bill Charlap

Somewhere
Blue Note 94808 (2004)

Müzisyenler
Bill Charlap (p)
Peter Washington (b)
Kenny Washington (d)

Piyanist Bill Charlap'ın Leonard Bernstein'in bestelerini yorumladığı 2004 kaydı albüm. Bu albümün devamı niteliğindeki 2005 kaydı olan "Plays Gershwin" de piyasamızda buluyor.

Gene Harris&Andrew Simpkins&Bill Dowdy

The Three Sounds / Standards
Blue Note 21281 (1998)

Müzisyenler
Gene Harris (p)
Andrew Simpkins (b)
Bill Dowdy (d)

Orijinal kaydı 1959 olan albümün yeniden basımı olan bu CD'de 12 standart parça yer alıyor. Arşivlerinde olmayanlara duyururuz.

Gene Harris&Andrew Simpkins&Bill Dowdy

The Three Sounds / Black Orchid
Blue Note 21289 (1998)

Müzisyenler
Gene Harris (p)
Andrew Simpkins (b)
Bill Dowdy (d)

Kapak notlarında "The Three Sounds"un müziği hakkında kısaca "3 S"i kapsar diyor. Sound, stil ve soul. Birbirinin devamı niteliğindeki bu Standards ve Balck Orchid zaten aynı yılın ürünü. 15 parça yer alıyor.

Erik Truffaz

Face-a-Face & Ladyland
Blue Note 705324 82006)

Müzisyenler
Erik Truffaz (tp)
Manu Codjia (g)
Philippe Pipon Garcia (d)
Michel Benita (b)
Mounir Troudi (vo)
NYA (vo)

Erik Truffaz (tp)
Patrick Muller (Fender Rho.)
Marcello Giuliani (b)
Marck Erbetta (d, perc)
NYA

2 farklı CD'den oluşan bu albüm sanatçının Avrupa turnesindeki canlı kayıtlardan seçilmiş. Face-a-Face'de 11, Ladyland'de 15 parçaya yer verilmiş.

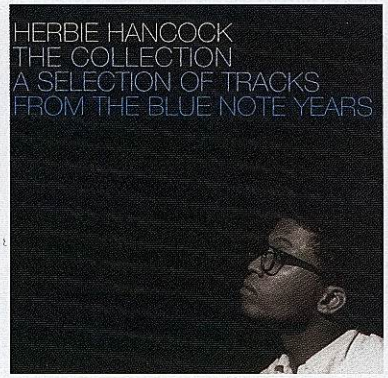

Herbie Hancock

Blue Note Years
Blue Note 60852 (2006)

Müzisyenler
Herbie Hancock (p),
Freddie Hubbard (tp),
Dexter Gordon (ts),
Butch Warren (b),
Billy Higgins (d),
Paul Chambers (b).

1987-1964 yılları arasında Blue Note etiketi ile piyasaya çıkan Herbie Hancock albümlerinden bir toplama olarak piyasaya çıkan bu çalışmada yukarıda saydığımız isimlerden başka Donald Byrd (tp), Jackie McLean (as), Tony Williams (d), George Coleman (ts), Ron Carter (b), Joe Henderson (ts) yer alıyorlar.

Art Blakey

A Night at Birdland Vol.1
Blue Note 5037 (2001)

Müzisyenler
Clifford Brown (tp)
Lou Donaldson (as)
Horace Silver (p)
Curly Russell (b)
Art Blakey (d)

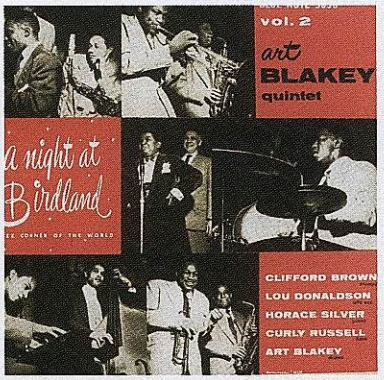

Art Blakey

A Night at Birdland Vol.2
Blue Note 5038 (2001)

Müzisyenler
Clifford Brown (tp)
Lou Donaldson (as)
Horace Silver (p)
Curly Russell (b)
Art Blakey (d)

21 Şubat 1954'de New York'taki jazz kulübü Birdland'deki performansların kayıtları olan albümler 2001'de ilk kez piyasaya çıkmıştı. Arşive meraklı olan ve hala almayan okurlarımız şu anda sayılı miktarda bulunan bu CD'lere ulaşabilirler. Vol.1'de 8, 2'de 7 parçanın kaydına yer verilmiş.

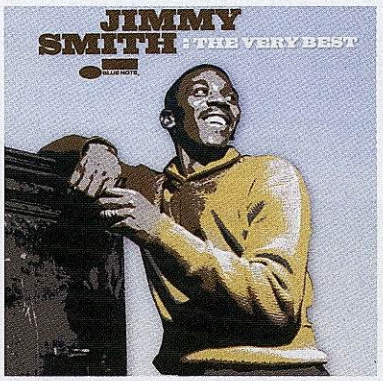

Jimmy Smith

At The Organ
Blue Note 63812 (2005)

Müzisyenler
Jimmy Smith (Ham.B3)
Thornel Schwartz (g)
Donald Bailey (d)

Jimmy Smith'in 1956'da Rudy Van

Gelder'ın New Jersey'deki stüdyosunda 2 günde kaydettiği albümün yeniden baskısı. 11 parçadan başka bir de original LP'de olmayan "Slightly Monkish" adlı bonus parça yer alıyor.

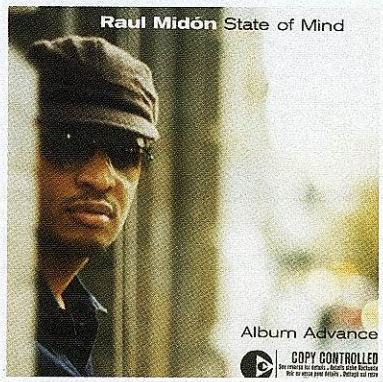

Raul Middon

State of Mind
EMI 19288 (2005)

Müzisyenler
Raul Middon (g, vo)
Cyro Baptista (perc)
Jerry Barnes (b)
Lisa Fischer (perc)
Richard Hammond (b)
Stefon Harris (vib)
Joe Mardin (p)

Arif Mardin'in yeni projesi Raul Middon. Oğlu Joe ile birlikte bu 2 genci sanat dünyasına sunuyor. Ünlü yapımcının Norah Jones'dan sonraki projesine de haliyle ilgi farklı oluyor. Raul Middon sokak şarkıcılığından geliyor. Gözleri görmüyor. Meksika doğumlu. Albümde 13 parça yer alıyor, bunlardan biri dikkat çekiyor, 11 Eylül kurbanlarına adanmış. Konuk olarak yer alan diğer sanatçılar ise; Gregoire Maret (har), Jonathan Maron (b), Shedrick Mitchell (ham.org), JasonMraz (vo), Eric Revis (b), Dave Valentine (flt), Stevie Wonder (har).

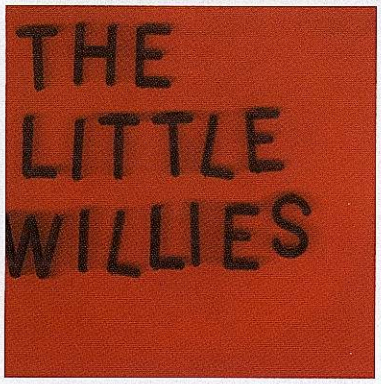

Lee Alexander

The Little Willies
EMI 54212 (2005)

Müzisyenler
Lee Alexander (b)
Jim Campilongo (g)
Norah Jones (p, vo)
Richard Julian (g, vo)
Dan Riesner (d)

Bascı Lee Alexander'ın 13 parçalık kaydında konuk sanatçı olarak org ve akordeon ile Jon Dryden da yer alıyor.

Bill Charlap

Love is Here to Stay
Blue Note 60341 (2005)

Müzisyenler
Sandy Stewart (vo)
Bill Charlap (p)

Bill Charlap son dönemin en üretken sanatçılarından. Bu albüm ise aşk şarkılarının yer aldığı düo vokal çalışması. 11 parçaya yer verilmiş.

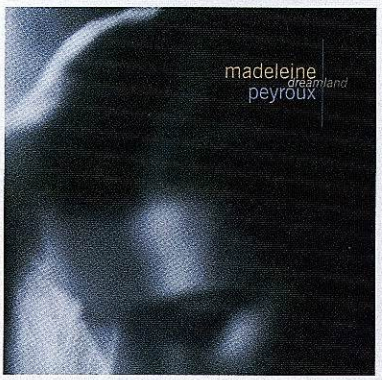

Madeleine Peyroux

Dreamland
Atlantic 82946 (1996)

Müzisyenler
Madeleine Peyroux (g, vo)
Marc Ribot (g)
James Carter (ts)
Charlie Giordano (Ham.B3)
Greg Cohen (b)
Kenny Wollison (d)

Özellikle Avrupa'da çok tanınıp sevilen bu sanatçı nedense bizde pek bilinmiyor. Billie Holiday'e benzer sesi ile tanınan, besteci özelliği de olan bu genç sanatçının 96 çalışması piyasamıza girmiş. Ama bu çalışma daha çok country ağırlıklı. Bize son gelen habere gore sanatçı 13 Temmuz'da İstanbul Jazz Festivali kapsamında Esma Sultan'da sahne alacak.

SF Jazz Collective

Volume -2
Nonesuch 79930 (2006)

Müzisyenler
Bobby Hutcherson (vib)
Joshua Redman (ts, ss)
Nicholas Payton (tp)
Miguel Zenon (as, flt)
Isaac Smith (tb)
Renee Rosnes (p)
Matt Penman (b)
Eric Harland (d)

SF Jazz Collective'in 2. kaydı piyasaya çıkmak üzere. Çok yeni bir kayıt, çok yeni bir çalışma, aslında festivallik bir grup. Canlı dinlemek çok keyifli olur diye düşünüyoruz.

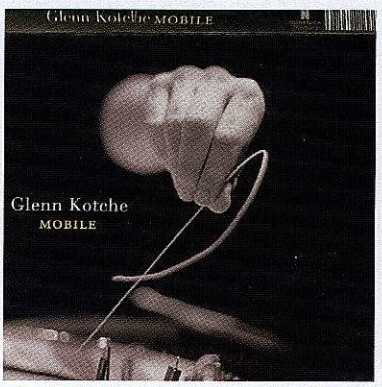

Glenn Kotche

Mobile
Nonesuch 99272 (2006)

Müzisyenler
Glenn Kotche

Bir perküsyoncunun solo çalışması. Albümde 8 parça kaydedilmiş. Özellikle kapak notlarında parçalar ve düşünme şekilleri uzun uzun anlatılmış. Konu ile ilgisi olanların kesinlikle edinmeleri gereken bir çalışma.

Antonio Ciacca

Ugly Beauty
Soul Note 316013 (2006)

Müzisyenler
Antonio Ciacca (p)
Dennis Irwin (b)
Ali Jackson (d)

İtalyan piyanist Antonio Ciacca besteler ve standartlardan oluşan yeni albümünü çıkardı. 8 parçanın yer aldığı albüme netten www.blacksaint.com veya www.anotniociacca.com adresinden ulaşabilirsiniz. Albümün kapak çalışması Benny Golson'a ait.

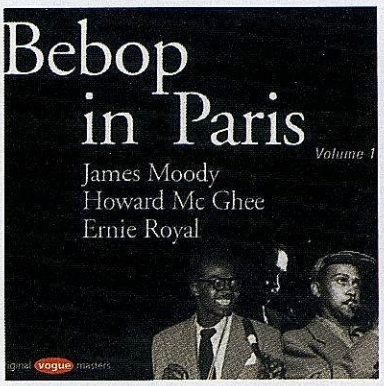

James Moody

Bebop in Paris
BMG 811524 (2004)

Müzisyenler
James Moody (ts)
Howard Mc Ghee (tp)
Ernie Royal (tp)

Bu üç büyük nefesli ustasının 1948-1951 yılları arasında Paris'teki performanslarının toplamaları 2 albüm olarak piyasaya hazırlanmış. İlk albümde Howard McGhee Sextet, Ernie Royal and His Princes ve James Moody Quintet'in toplam 19 parçadan oluşan kayıtları yer alıyor.

Art Farmer

Bebop in Paris
BMG 811623 (2004)

Müzisyenler
Gigi Gyrce (as)
Art Farmer (tp)

Trompetçi Art Farmer 7 kişiden oluşan New Jazz Stars adlı grubu ve alto saksofoncu Gigi Gyrce'in 10 kişilik orkestrası ile yine Paris'te yaptığı konserler dizisinin canlı kayıtları. Yıl 1953. Albümde toplam 10 parçaya yer verilmiş.

Csaria Evora

Rogamar
BMG 788062 (2006)

15 parçanın yer aldığı sanatçının yeni kaydı.

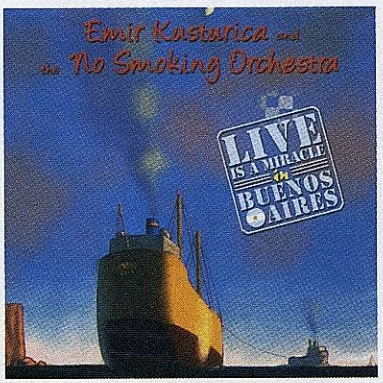

Emir Kusturica

No Smoking Orchestra
Warner 257225 (2005)

Sırp sanatçı ve 11 kişilik orkestrasının Buenos Aires konserinin canlı kaydı.

Barry Manilov

The Greatest Songs of 50's
Arista 74509 (2006)

1950'lerin klasik parçaları ile Barry Manilov'u nostalji severlere öneriyoruz.

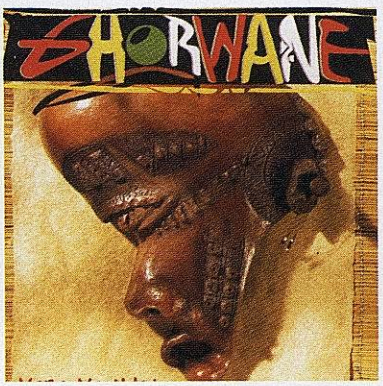

Ghorwane

Vana Va Ndota
Milan Music 172898 (2005)

Mozambikli grup Ghorwane'yi merak edenlere...

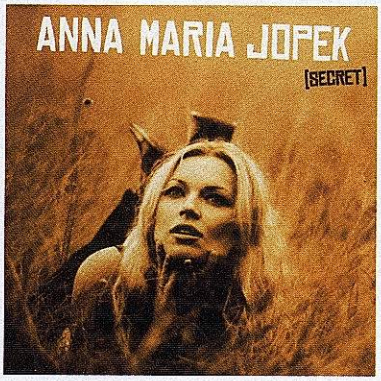

Anna Maria Jopek

Secret
Universal 70158 (2005)

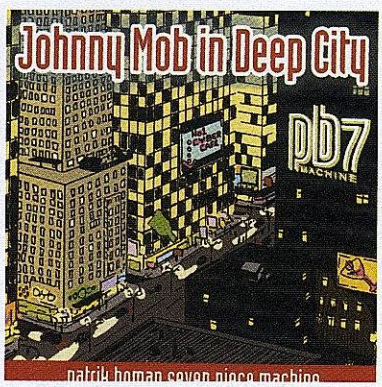

Patrick Boman

Johnny Mob in Deep City
Arietta 31011 (2003)

Müzisyenler
Magnus Broo (tp)
Gunnar Bergsten (bs)
Per "Texas" Johansson (clt, ts)
Karl Martin Almqvist (tsi flt)
Peter Nordahl (p)
Daniel Frederiksson (d)
Patrick Boman (b)

Bu 2 ilginç bascı albümünü netten bulabilirsiniz, kadrosu aranjmanları ile dikkat çekici.

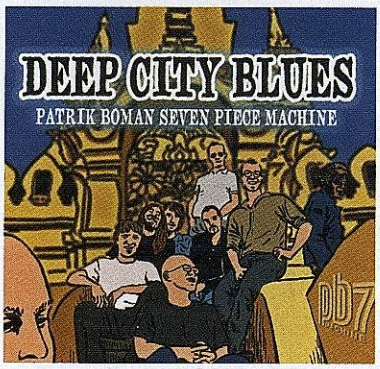

Patrick Boman

Deep City Blues
Arietta 38010 (2005)

Müzisyenler
Patrick Boman (b)
Per "Texas" Johansson (clt)
Karl Martin Almqvist (ts, flt)
Magnus Viklund (tb)
Magnus Broo (tp)
Peter Nordahl (p)
Daniel Frederickssson (d)
Magnus Persson (perc, vib)

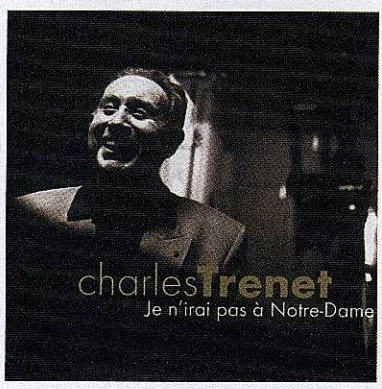

Charles Trenet

Je n'irai pas a Notre-Dame
Warner Bros., 30842 (2006)

Fransızca vokal severlere...

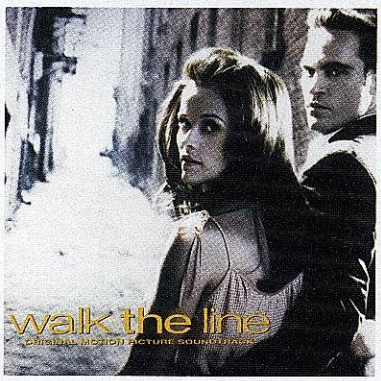

Walk the Line

Film Soundtrack
BMG 62322 (2005)

Walk the Line adlı Joaquin Phonix ve Reese Witherspoon'un oynadıkları filmin müziklerinin albümü. Albümdeki müzikleri Johnny Cash ve June Carter Cash yapmışlar. Blues severlerin ilgisini çekeceğini umuyoruz.

Fahir Atakoğlu

Beyza'nın Kadınları
Ateş Müzik 210708 (2006)

Artık bizde de pekçok filmin orijinal müziklerinin yer aldığı soundtrack'ler film gösterime girdiği gün piyasada oluyor. İşte bu sayımızda yer alan soundtrack'ler...

Karagöz Hacivat

Neden Öldürüldü
Kalan Müzik 7406 (2006)

Başrollerini Haluk Bilginer ve Beyazıt Öztürk'ün oynadığı filmin soundtrack'i de piyasada.

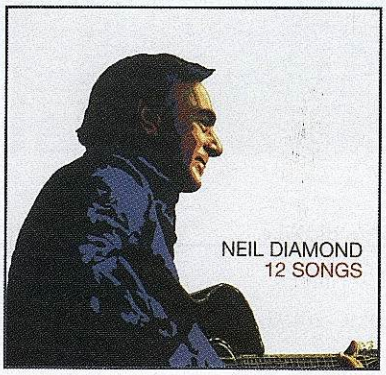

Neil Diamond

12 Songs
Columbia 77508 (2005)

11 Eylül için yazılmış, yeni şarkılar ama eski sesi ile Neil Diamond. Türünden hoşlananlara...

Shantel

Shantel
RH Pozitif (2006)

Balkan müziğinden hoşlananlar için yepyeni bir albüm. 2006 BBC Radio 3 ödülünü kazanan Shantel günümüz Balkan müziğine yepyeni bir boyut kazandırıyor. 17 parçanın yer aldığı albümü Doğu Avrupa müziğinin kıvrak ve neşeli sound'unu seven herkese öneriyoruz.

Burçin Büke

It's Time
DMC 20192 (2006)

My Dream, Personel Touch'dan sonra Burçin Büke'nin 3. albüm çalışması. 8 parça kaydı yer alıyor.

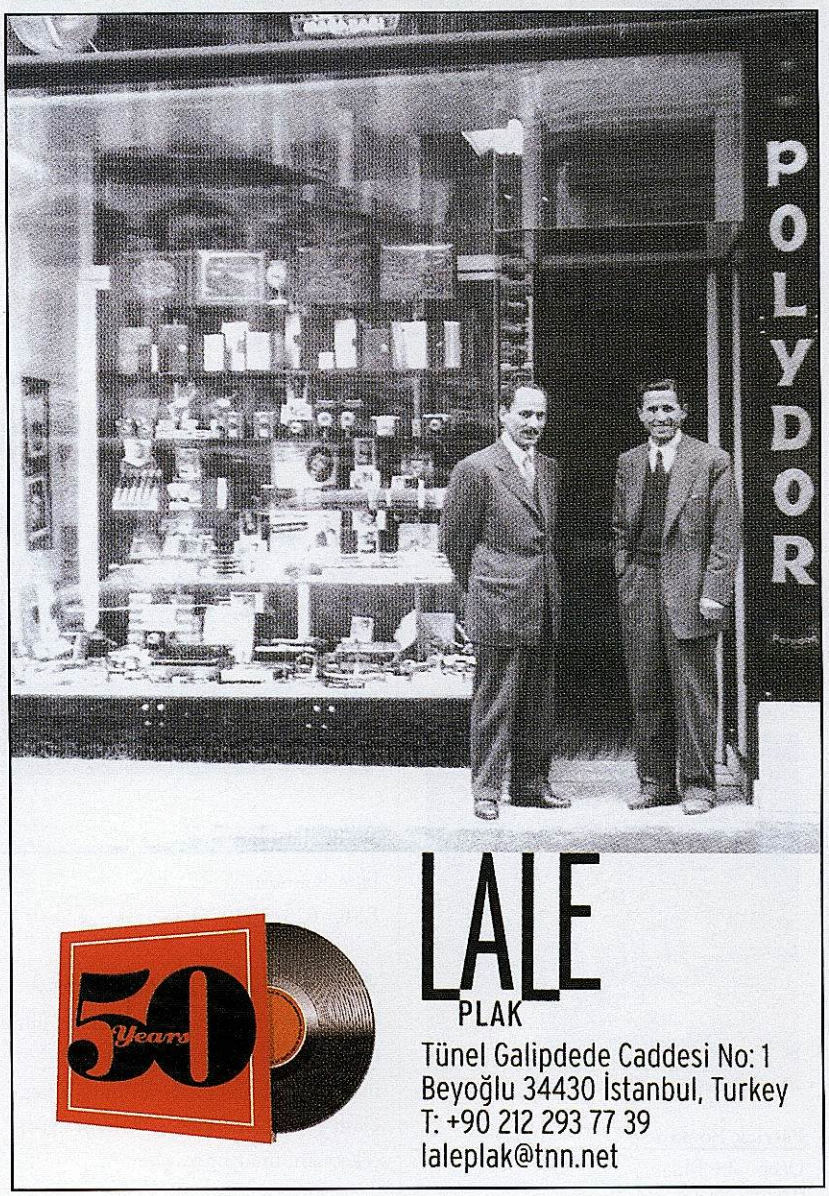

LALE
PLAK
Tünel Galipdede Caddesi No: 1
Beyoğlu 34430 İstanbul, Turkey
T: +90 212 293 77 39
laleplak@tnn.net

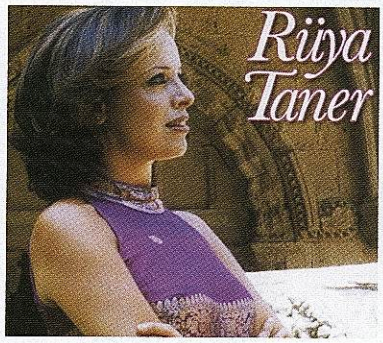

Rüya Taner

Rüya Taner
DMC 20139 (2006)

Mozart, Liszt, Schumann, Debussy parçalarından oluşan bu albümü klasik sever okurlarımıza öneriyoruz.

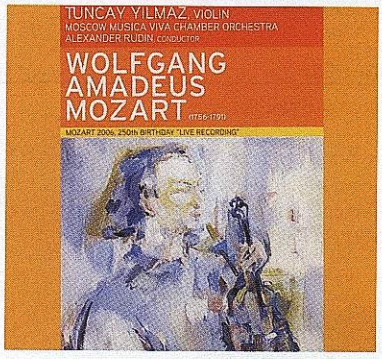

Tuncay Yılmaz

Wolfgang Amadeus Mozart
DMC 20185 (2006)

Keman sanatçımız Tuncay Yılmaz'ın şef Alexander Rudin ve Moskova Musica Viva Oda Orkestrası ile yaptığı kayıt. Yine klasik sever okurlarımıza öneriyoruz.

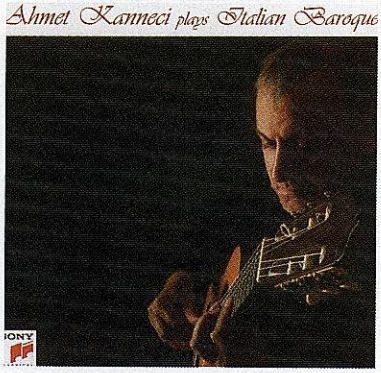

Ahmet Kanneci

Italian Baroque
BMG 782012 (2006)

Gitarist Ahmet Kanneci'nin son çalışması, klasik sever okurlarımızın bilgi ve ilgilerine sunuyoruz.

Mercan Dede

Nefes
Doublemoon (2006)

Müzisyenler

Mercan Dede (ney, vo)
Hugh Marsh (vi)
Steve Turre (tb)
Aynur Doğan (vo)
Serkan Çağrı (clt)
Göksel Baktagir (kanun)

Herbiri farklı dilde "Nefes" anlamına gelen 15 parçanın yer aldığı albümde çok değerli müzisyenler Mercan Dede'ye konuk oluyor: Dünyada çok az sanatçının çalabildiği Hurdy Gurdy sazını Nefes için Toronto'da kaydeden Ben Grosman; onlarca albüme imzasını atmış ve dünyanın her yerinde konserler veren ünlü keman virtüözü Hugh Marsh; Mercan Dede'ye deniz kabuklarıyla eşlik eden trombon sanatçısı Steve Turre; büyülü sesleriyle Aynur Doğan ve İranlı sanatçı Azam Ali... "Sesiyle ibadet eden" ünlü mevlithan Kani Karaca'yı da okuduğu bir kasideyle anılıyor. Mercan Dede'ye eşlik eden klarnet ustası Serkan Çağrı, günümüzün en önemli kanun icracılarından Göksel Baktagir, kemençe ustası Neva Özgen, yine klarinet ve trompette Aykut Sütoğlu, asma davulda Hüseyin Ceylan, gitarda Yurdal Tokcan icralarıyla şarkılara yeni dünyalar eklemiş önemli isimlerden. İlginç denemeler, çarpıcı atraksiyonlarla karşılaştığımız "Nefes" albümünde Mercan Dede'nin neyi belki ilk defa cömertçe bizlere sesleniyor ve sanatçının ilk vokal denemesine de şahit oluyoruz.

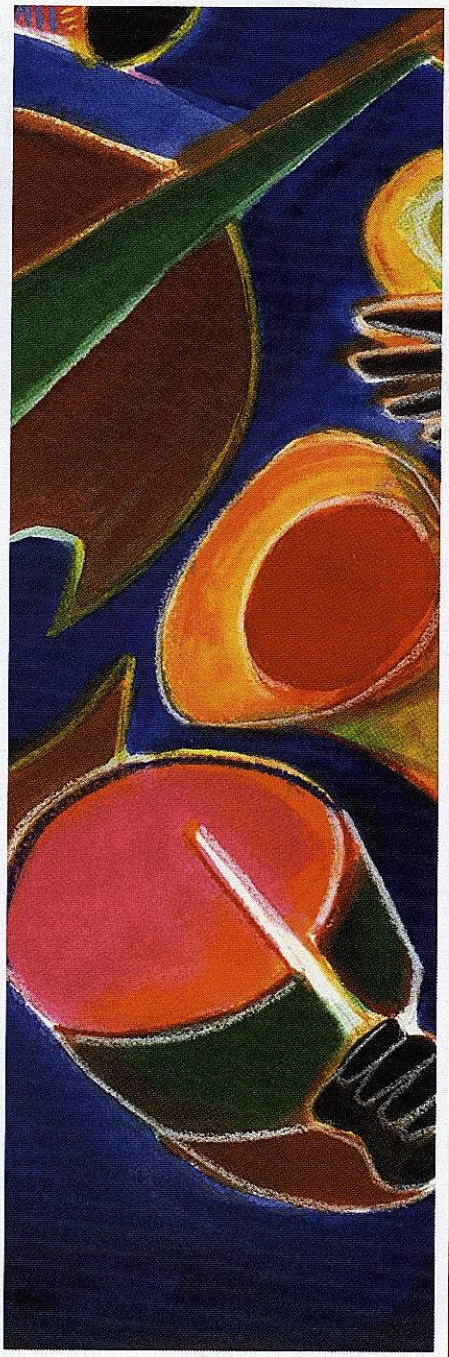

Bu bölümde yer alan CD'ler bizim piyasamıza girmeyen ama netten bulabileceğiniz yeni çalışmalar.

Hazırlayan: Seda Binbaşgil

Buddy Defranco and His Orchestra

1949-52 Studio Performances

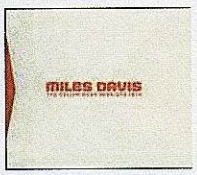

Miles Davis

The Cellar Door Sessions 1970

Gary Bartz (as, ss)
Miles Davis (tp)
Jack DeJohnette (d)
Michael J. Henderson (eb)
Keith Jarrett (Fender Rho.)
John McLaughlin (g)
Airto Moreira (perc)

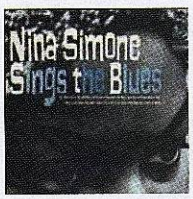

Nina Simone Sings the Blues

[Expanded Edition]
Nina Simone

The Definitive Collection

Louis Armstrong

The Ultimate Adventure

Chick Corea

Carlos Benavent (b)
Tom Brechtlein (d)
Vinnie Colaiuta (d)
Chick Corea (synth, perc, p, Fender)
Ruben Dantas (perc)
Steve Gadd (d)
Frank Gambale (g)
Tim Garland (bclt, ts)
Hubert Laws (flt)
Airto Moreira (perc, vo)
Jorge Pardo (flt, as, ss)
Hossam Ramzy (perc)

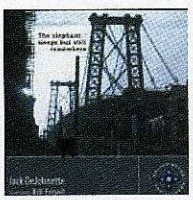

The Elephant Sleeps But Still Remembers

Jack DeJohnette

Jack DeJohnette (perc, p, d, vo)
Bill Frisell (g, banjo)

Raccolto

Stefano Battaglia

Stefano Battaglia (p)
Giovanni Maier (b)
Dominique Pifarély (vi)
Michele Rabbia (perc)

The Hidden Land

Bela Fleck & the Flecktones

Jeff Coffin (sythn, clt, flt, keyb, as, ss, ts)
Béla Fleck (sytn, banjo, g)
Future Man (d, vo)
Victor Wooten (sythn, b, 5-string Banjo)

Northbound

Iro Haarla

Jon Christensen (d)
Mathias Eick (tp)
Iro Haarla (p, harp)
Uffe Krokfors (b)
Trygve Seim (ss, ts)

Neighbourhood
Manu Katche

Jan Garbarek (ts)
Manu Katche (perc, d)
Slawomir Kurkiewicz (b)
Tomasz Stanko (tp)
Marcin Wasilewski (p)

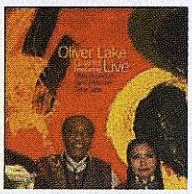

Oliver Lake Quartet Featuring Mary Redhouse/Santi Debriano/Gene Lake Live
Oliver Lake

Santi Debriano (b)
Gene Lake (d)
Oliver Lake (ss, as)
Mary Redhouse (flt, vo)

Now's the Time [Savoy Jazz]
Charlie Parker

Miles Davis (tp)
Dizzy Gillespie (p, tp)
Duke Jordan (p)
John Richard Lewis (p)
Charlie Parker (as)
Tommy Potter (b)
Bud Powell (p)
Max Roach (d)
Curly Russell (b)
Argonne Thornton (p)

Vossabrygg
Terje Rypdal

Jon Christensen (d)
Bjorn Kjellemyr (b)
Palle Mikkelborg (sythn, tp)
Terje Rypdal (g)
Stale Storlokken (org, sythn, p)
Paolo Vinaccia (d)
Bugge Wesseltoft (sythn, p)

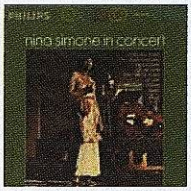

Nina Simone in Concert [Remastered]
Nina Simone

Lisle Atkinson (b)
Bobby Hamilton (d)
Nina Simone (p, vo)
Rudy Stevenson (g)

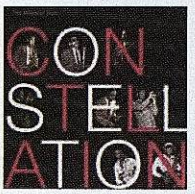

Constellation: The Brightest Stars of Jazz
Various Artists

Time Lines
Andrew Hill

John Hebert (b)
Andrew Hill (p)
Eric McPherson (d)
Greg Tardy Clarinet (bclt, ts)
Charles Tolliver (tp)

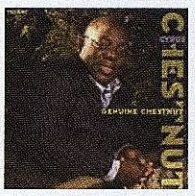

Genuine Chestnut
Cyrus Chestnut

Cyrus Chestnut (p)
Michael Hawkins (b)
Russell Malone (g)

Things Ain't What They Used to Be
Ella Fitzgerald

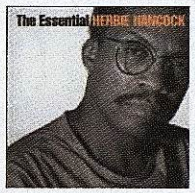

The Essential Herbie Hancock
Herbie Hancock

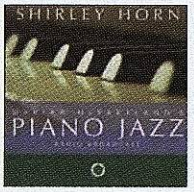

Marian McPartland's Piano Jazz Radio Broadcast
Shirley Horn

Shirley Horn (p, vo)
Marian McPartland (p)

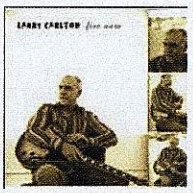

Fire Wire
Larry Carlton Send to Friend

Jeff Babko (keyb)
Larry Carlton (g)
Matt Chamberlain (d)
Mark Douthit (s)
Barry Green (tp)
Mike Haynes (tp)
Doug Moffet (bs)
Michael Rhodes (b)
Sapphire Blue (horn)

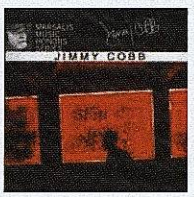

Marsalis Music Honors Jimmy Cobb
Jimmy Cobb

Orlando LeFleming (b)
Ellis Marsalis (p)
Andrew Speight (s)

Saygı ve sevgiyle anıyoruz

Melih Çetiner (d)

Onu çok özleyeceğiz...

25/08/1946 - 24/03/2006

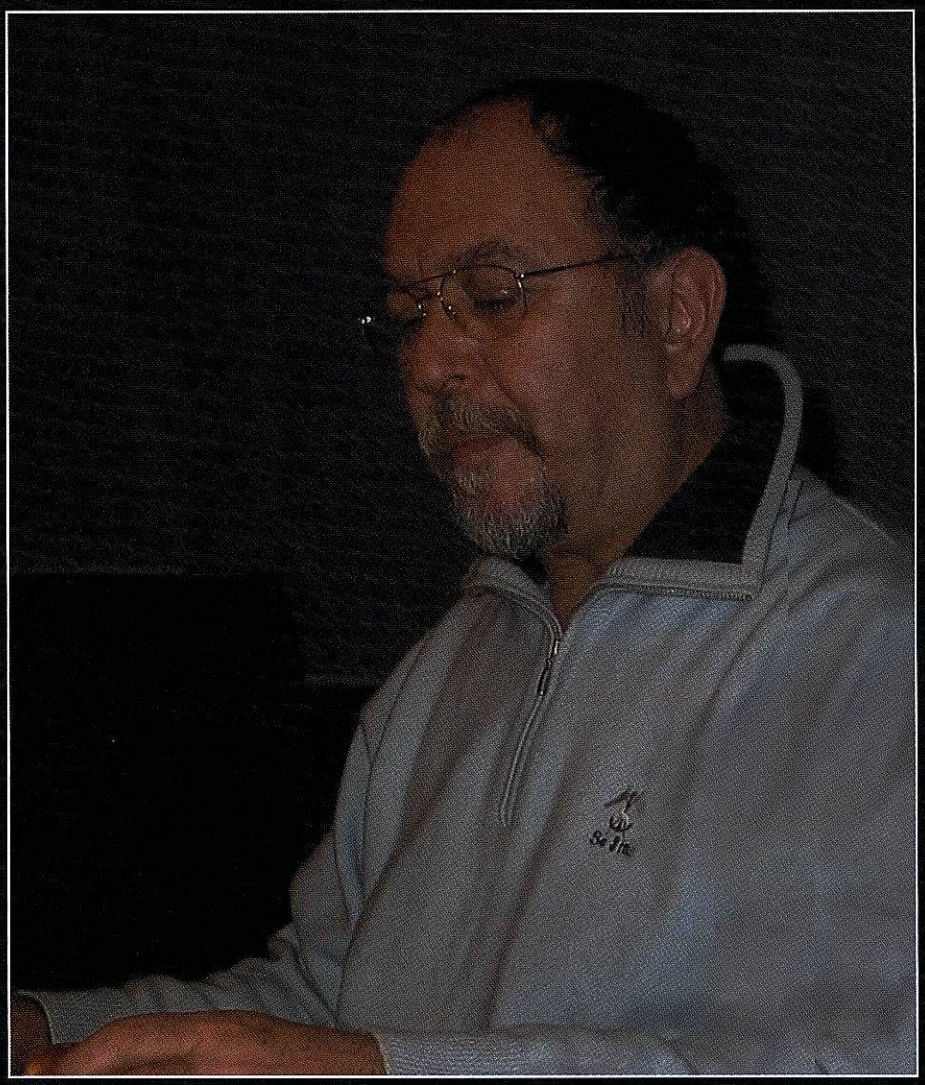

Ali Farka Toure

Malili efsane müzisyen Ali Farka Toure, 8 Mart Çarşamba günü yaşamını yitirdi. Az evvelinde Üçüncü Dünya Forumu yöneticisi Samir Amin'in inisiyatifi ile düzenlenen küreselleşme karşıtı toplantılara sahne olan Başkent Bamako'daki evinde son nefesini veren Farka, uzun süredir kemik kanseriydi.

Dünya müziğinin güzide ismi Farka, iki kez Grammy kazanmış; özellikle Ry Cooder ile ortak yaptığı çalışmalarla dikkat çekmişti. Gitarın yanı sıra yerel çalgılar kullanan, şarkı söyleyen 67 yaşındaki Farka, arkasında üç kadın, 11 çocuk ve sayısız torun bıraktı; bir de dünya müziğine katkı boyutunda paha biçilmez albümler.

Sadece ülkesinin değil, müzisyenler arasında tüm Batı Afrika'nın en müessir kişiliği idi Farka. Ona takılan "Afrika'nın John Lee Hooker'ı" güzel yakıştırması, tarafından sonuna kadar hak edilmişti.

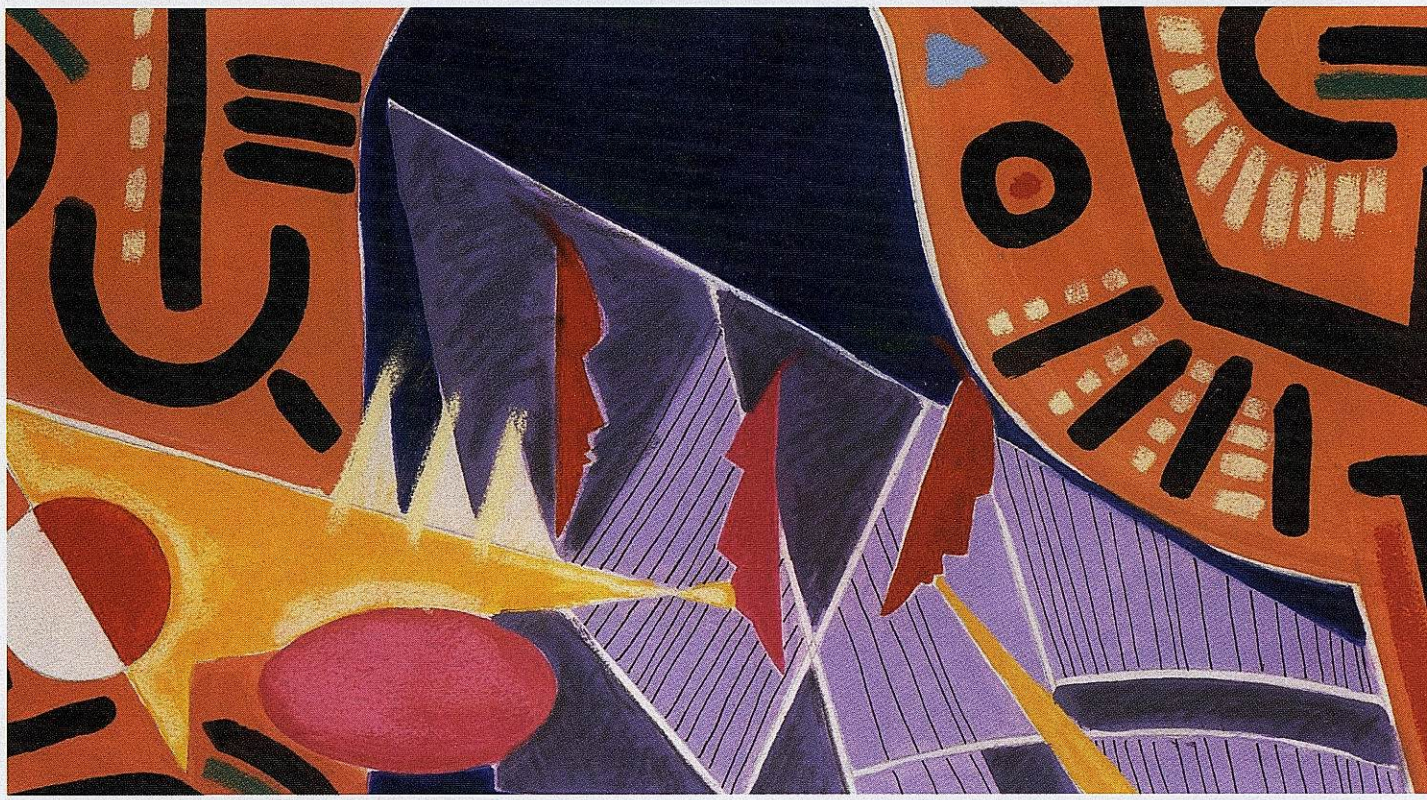

RADYO OXİ-GEN 95.9 NTV RADYO 102.8 AÇIK RADYO 94.9 TRT RADYO-3 88.2
RADYO ÜNİVERSİTE 91.5 İTÜ RADYOSU 103.8 RADYO ODTÜ 103.1 RADYO BOĞAZİÇİ 107.9

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PAZARTESİ	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	01:00-02:00	Caz Basamakları	Umut Pelit	TRT Radyo-3
	04:00-05:00	21.Yüzyılda Caz		TRT Radyo-3
	11:00-14:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	15:00-17:00	DJ Barthez	DJ Barthez	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	18:00-19:00	Worldcard Presents the world with DJ EZG	DJ EZG	Radyo Oxi-Gen
SALI	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	01:00-02:00	Genç Cazcılarımız	Hakan Çorbalı	TRT Radyo-3
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	04:00-05:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	15:00-17:00	DJ Barthez	DJ Barthez	Radyo Oxi-Gen
	15:00-17:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	16:00-17:00	Yirmiyedinci Boylam	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	17:00-19:00	Jazz Corner		Radyo Boğaziçi
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	18:00-19:00	Worldcard Presents the world with DJ EZG	DJ EZG	Radyo Oxi-Gen
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	21:00-22:00	Gitaresk	Jak Kohen	Açık Radyo
	22:00-23:00	Esintiler	Seda Binbaşıgil	Açık Radyo
	22:00-23:00	Blue Random	DJ Ngt	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Sadece Caz	A.Emre Kayhan	TRT Radyo-3
ÇARŞAMBA	01:00-02:00	Blues'un Tonları		TRT Radyo-3
	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	04:00-05:00	Yirmiyedinci Boylam	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	09:00-12:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	15:00-17:00	DJ Barthez	DJ Barthez	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Pop Caz	Faruk Onur	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	17:00-20:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	18:00-19:00	Worldcard Presents the world with DJ EZG	DJ EZG	Radyo Oxi-Gen
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	22:00-23:00	Ayın Karanlık Yüzü	Yosi Falay	Açık Radyo
	23:00-00:00	Caz Ustaları	Umut Pelit	TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Caz Portreleri	Mustafa Aykın	Açık Radyo

Filiz Küçük
filizkucuk@yahoo.com

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PERŞEMBE	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	04:00-05:00	Pop Caz	Faruk Onur	TRT Radyo-3
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	13:00-15:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	15:00-17:00	DJ Barthez	DJ Barthez	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Cazda Kadın Portreleri		TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	18:00-19:00	Worldcard Presents the world with DJ EZG	DJ EZG	Radyo Oxi-Gen
	20:00-21:00	Mavi Tren	Güven İlter	Açık Radyo
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	22:00-23:00	Bu Şimdi Caz mı?	Seda Binbaşgil	Açık Radyo
	22:00-23:00	Bizzare Z	DJ Bizzare Z	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Nightflight	DJ Naki	Radyo Oxi-Gen
CUMA	01:00-02:00	Caz Koleksiyonu	Ali Güngör	TRT Radyo-3
	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	04:00-05:00	Cazda Kadın Portreleri		TRT Radyo-3
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	15:00-17:00	DJ Barthez	DJ Barthez	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Cazın Rüyası		TRT Radyo-3
	16:00-18:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	17:15-18:00	TRT İstanbul Hafif Müzik ve Caz Orkestrası	Caner Beklim	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	18:00-19:00	Worldcard Presents the world with DJ EZG	DJ EZG	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Şu Caz Dedikleri	Ali Sönmez	TRT Radyo-3
CUMARTESİ	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	04:00-05:00	Cazın Rüyası		TRT Radyo-3
	05:00-10:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	10:00-12:00	DJ Barthez	DJ Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:30	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	13:10-14:00	Evde Çalamadıklarım	Tuncel Gülsoy	NTV Radyo
	16:00-17:00	Sesler ve Düşler	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	16:00-19:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	17:00-18:00	Mavi Nota	Cengiz Işılay	Açık Radyo
	18:00-19:00	Kulüp Kayıtları		Açık Radyo
	19:00-20:00	Elektro-akustik	Groove Zone	Açık Radyo
	19:00-20:00	Latino Time	Ayhan Sicimoğlu	Radyo Oxi-Gen
	22:00-00:00	Gilles Peterson Worldwide	Gilles Peterson	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Günümüzde Caz	Hülya Tunçağ	TRT Radyo-3
PAZAR	04:00-05:00	Sesler ve Düşler	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	04:00-11:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	09:00-10:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	13:00-16:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	15:05-16:00	Caz'ın Ustalarından	Sevin Okyay	NTV Radyo
	16:00-17:00	21.Yüzyılda Caz		TRT Radyo-3
	17:15-18:00	Kırık Çerçeve	Hamdi Ünlü	TRT Radyo-3
	17:30-20:00	Fuji Sunday	Mehmet C.Garan	Radyo Oxi-Gen
	19.00-20.00	Caz Bistro	Banu Şahin	Radyo ODTÜ
	20:00-22:00	Gilles Peterson Worldwide	Gilles Peterson	Radyo Oxi-Gen
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	21:00-22:00	Mavi Tını	Arda Bayoğlu	Radyo ODTÜ
	21:00-00:00	Jazzmatass	İ.Can Sezgin-Tuna Baycan	Radyo Üniversite
	23:00-00:00	Cazın Şarkısı	S.Teoman Baber	TRT Radyo-3

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

İngilizce orijinali Blinfold Test. Biz ise Körleme diyoruz; satrançtan uyarlanmış bir isim. Kimilerinin bir sınama, bazılarının bir oyun, başkalarının ise saçmalık olarak gördüğü Körleme özünde müzisyenin müziğe bakışını okuyucuya aktarmak için bir vesile.

Körleme'den sonraki hayatı merak ediyoruz. Lütfen Körleme okuyucusu olarak yaşadığınız deneyimleri yukarıdaki adrese e-posta göndererek bizimle paylaşınız.

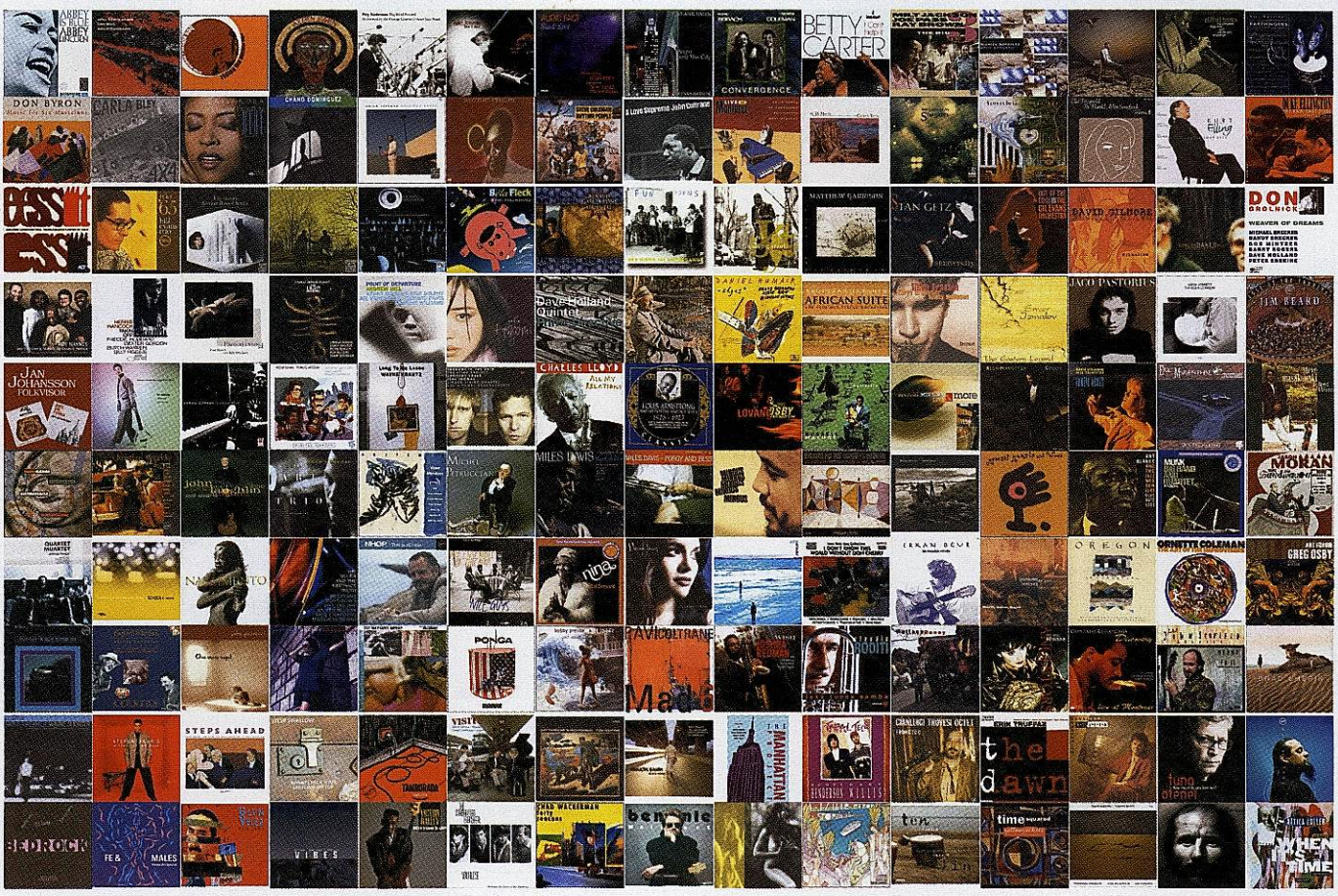

Sayı	Müzisyen
2	Can Kozlu
3	Önder Focan/Neşet Ruacan
4	Tahsin Ünüvar
5	Cem Aksel
6	Kamil Özler
7	Kerem Görsev
8	Hakan Behlil
9	İmer Demirer
10	Ajlan Büyükburç

Sayı	Müzisyen
11	Nezih Yeşilnil
12	Fatih Erkoç
13	Volkan Öktem
14	Aydın Esen
16	Mahmut Yalay
17	Ateş Tezer
18	Nilüfer Verdi
19	Oğuz Büyükberber
20	Sibel Köse

Sayı	Müzisyen
21	Sarp Maden
22	Cengiz Baysal
23	Selen Gülün
24	Mike Wilkens
25	Okay Temiz
26	Yahya Dai
27	Serkan Özyılmaz
28	Volkan Hürsever
29	Erdal Akyol

Sayı	Müzisyen
30	İlker Özalp
32	Turgut Alp Bekoğlu
33	Timuçin Şahin
34	Alp Ersönmez
36	Aşkın Arsunan
37	Şenova Ülker
38	Tevfik Akbaşlı
39	Burak Bedikyan
40	Selim Benba
41	Ferit Odman/Caner Kaptan

Türkiye'nin Tek JAZZ Dergisi

JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

Jazz müziği, diğer müzik türlerinden farklı olarak kalıplara ve sınırlamalara kendini hapsetmemiş, özgürlükçü bir müziktir... Dinleyicisinin yaşı yoktur...

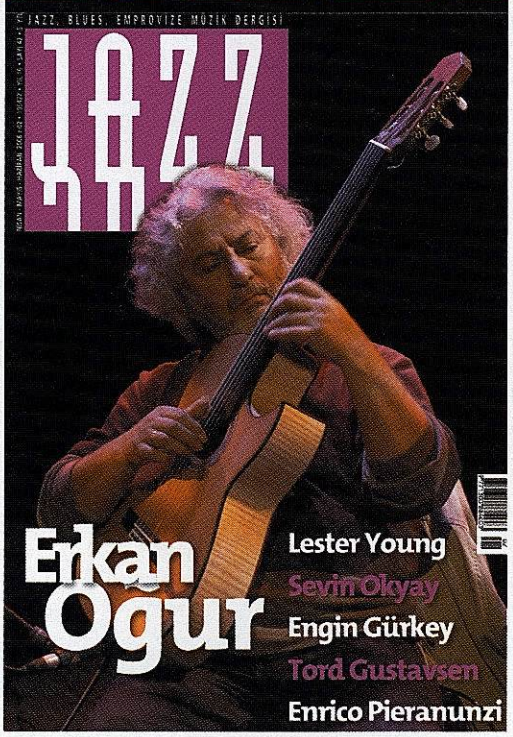

Jazz müziği ile ilgili Türkiye'de kaynak, bilgi ve belge kolay kolay, hatta hiç bulunamadığı için, bu alandaki boşluğu yine jazz müziğini ve dinleyicisini destekleyen kuruluşlarla birlikte **Jazz** dergisi kapatıyor...

ABONE FORMU

Yılda dört sayı yayınlanan **Jazz** dergisine abone olmak istiyorum.

ADI SOYADI

ADRESİ

POSTA KODU

ŞEHİR TEL FAKS

KREDİ KARTI İLE

Kredi kartı hesabıma 20 YTL 'yi borç kaydediniz

❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Kredi Kartı No: |_|_|_|_| |_|_|_|_| |_|_|_|_| |_|_|_|_|

Adı Soyadı: |_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|

Geçerlilik Tarihi: |_|_| |_|_| İMZA:

Şirket ise vergi dairesi ve no.su:.....

HAVALE İLE

Abone bedeli olan 20 YTL'yi Boyut Yayıncılık A.Ş.'nin

❑ İŞ BANKASI HARBİYE ŞB. 396883 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ YAPI KREDİ MASSİT ŞB. 1001177 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ GARANTİ BANKASI YENİBOSNA ŞB. 6298375 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

■ Bu formu doldurduktan sonra 212.413 33 34 no'lu fax'a ya da Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34204 Bağcılar-İstanbul adresine gönderiniz. Tel.0212.413 33 33

SUBSCRIBE TO JAZZ

❑ Yes, I want to subscribe to the JAZZ

❑ One year (4 issues) 20.00 $

❑ Check enclosed

❑ Charge my ❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Account number: |_|_|_|_| |_|_|_|_|

Expiration Date: |_|_| |_|_|

Signature:.....

PLEASE PRINT

NAME

STREET

CITY, STATE, PROVINCE

COUNTRY, ZIP/ POSTAL CODE

■ After filling completely, please send this form to the fax number or to the address mentioned below:
Adress: Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34560 Bağcılar-İstanbul
Phone: +90.212.413 33 33 - Fax: +90.212.413 33 34

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

Soldan sağa:

1-Bir gitarist: _____ Martino/Pop-caz kayıtlarıyla bilinen bir piyanist: _____ Pensyl.

2-Bir PMG albümü: The Way _____/Vurmalı çalgılarda yakından tandığımız bir isim: _____ Tunç(boyacı)(yan).

3-İtalya'nın öncü avantgarde müzisyenlerinden Mario Schiano'nun Uncaged albümünde bir bölüm/Bobby Watson'ın yakın tarihli bir albümü: Live & _____.

4-Bir Al Jarreau albümü: _____ is for Lover/Bir piyanist: _____ Jamal.

5-_____ Can't Get Started (Duke/Gershwin)/Progresif çalışmalarıyla bilinen bir piyanist: Uri _____.

6-Pop-fusion kayıtlarıyla gündemde olan bir müzik şirketi: Tone _____.

Yukarıdan aşağıya:

1-Steve Khan'ın bir albümünün ilk kelimesi.

2-La notasının harf karşılığı/Bir E.S.T. albümü: Strange _____ for Snow.

3-Bir Frank Zappa parçası: Don't _____ the Yellow Snow (tersi)/Hollandalı üstad davulcu: _____ Bennink.

4-Farklı alanlardaki cazcılardan Helias, Mondesir, Turner, Egan, Murphy bu ismi taşır (tersi)/_____ Don't Mean a Thing (If It Ain't Got that Swing) (Ellington/Mills).

5-Bir Weather Report albümü: _____ Sing the Body Electric/Modern cazın büyük saksofoncu ve bestecilerinden birinin, soyadından türetilmiş takma adı.

6-Progresif caz kategorisindeki çalışmalarıyla bilinen değerli bir gitarist: Ben _____.

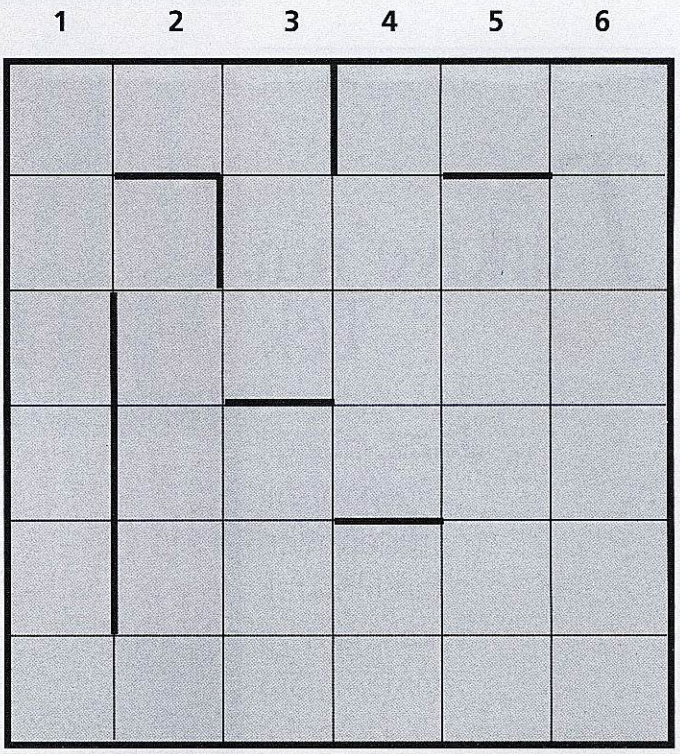

Bu sayıdaki bulmacayı doğru olarak yanıtlayanlar CD kazanıyor!

İsim, adres ve telefonlarınızı yazmayı e-mail'lerinizi u n u t m a y ı n !

Jazz/Bulmaca
Matbaacılar Sitesi
No. 115 Bağcılar
34560 / İstanbul

GEÇEN SAYININ DOĞRU CEVABI

	1	2	3	4	5	6
1	W	I	N	D	O	W
2	I	C	E	O	R	A
3	L	F	L	O	O	R
4	L	E	S	T	E	R
5	I	M	O	O	G	E
6	S	U	N	T	A	N

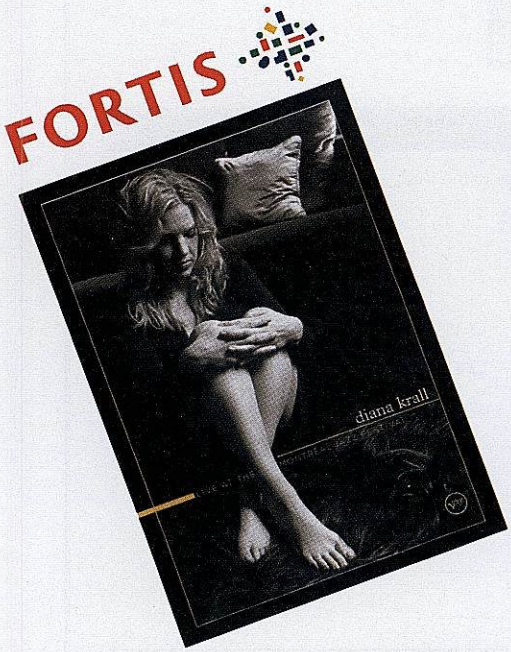

Bulmacaya doğru cevap vererek bizden ödül kazananlar:
Ozan Gerçek, Antalya
Ayçin Gökçen Balcıoğlu, Üsküdar-İstanbul
Çağatay Afyon, Erenköy-İstanbul
Erol Değirmenciler, İzmit-Kocaeli
Ali Koçak, Antakya-Hatay
Ruhcan Polat, Malatya
Bülent Suberk, Bursa

CAZGIR

Özgen Özman

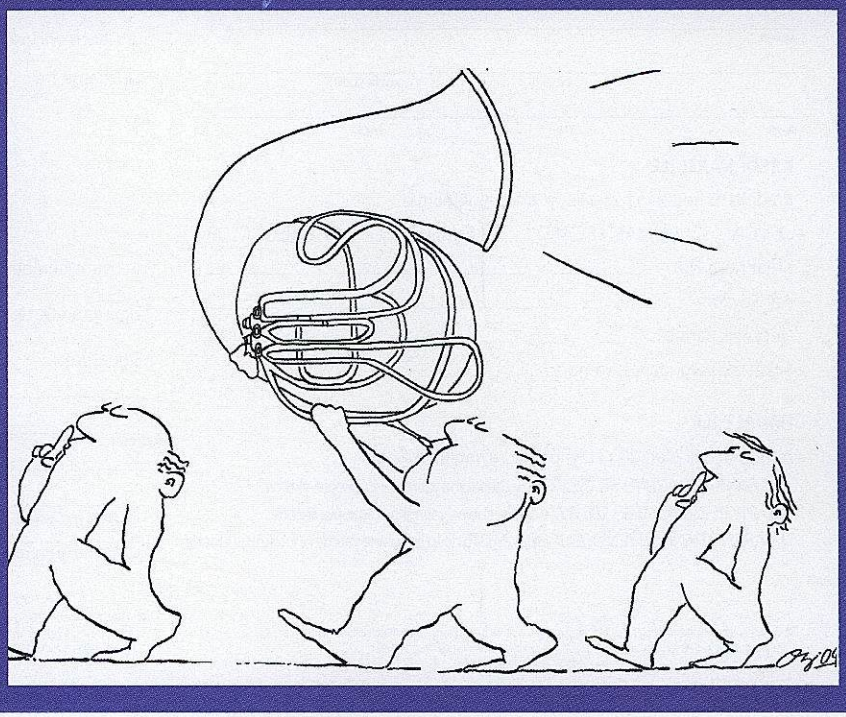

UCR

UNITED
CAR RENTAL

2004 Nisan Ayında kurulan UNITED CAR RENTAL İstanbul merkez olmak üzere Ankara, İzmir, Antalya, Kayseri, Adana ve Alanya şubeleri ile Türkiye'nin her noktasına hizmet götürmektedir.

faaliyetlerimiz

- **FİLO KİRALAMA**
- **AYLIK KİRALAMA**
- **GÜNLÜK OTO KİRALAMA ve TRANSFER HİZMETLERİ**
- **KONGRE, SEMİNER ORGANİZASYONLARINA ÖZEL ULAŞIM HİZMETLERİ**
- **ŞOFÖRLÜ SERVİS VE V.I.P SERVİS ORGANİZASYONLARI**

uygun fiyat ve kaliteli servis garantisi...

BİRLEŞİK OTO KİRALAMA VE TURİZM TİCARET LTD. ŞTİ.

Fulya Mah. Mehmetçik Caddesi Gökkuşağı İş Merk.No: 80/3 Şişli/İSTANBUL
TEL: +90(212) 266 44 40 (PBX) FAKS: +90(212) 266 32 03
www.unitedtr.net

Saf Beryllium, saf müzik...

Saf Beryllium tweeter'ı

dünyada tek üretebilen ve

kullanan teknoloji lideri

Focal - Jm Lab yeni

Electra 1000 Be serisini

müzik sevenlerle

buluşturuyor...

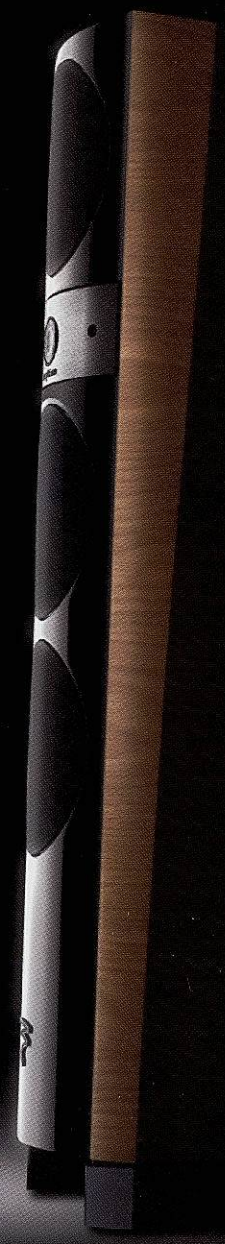

Electra 1027 Be

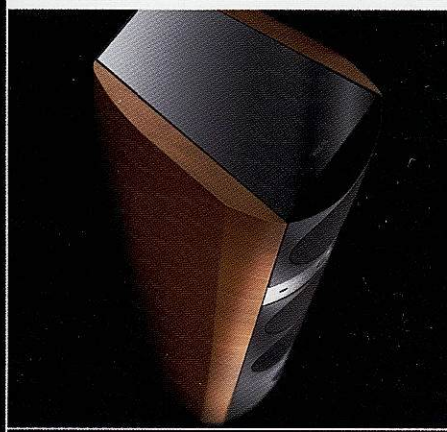

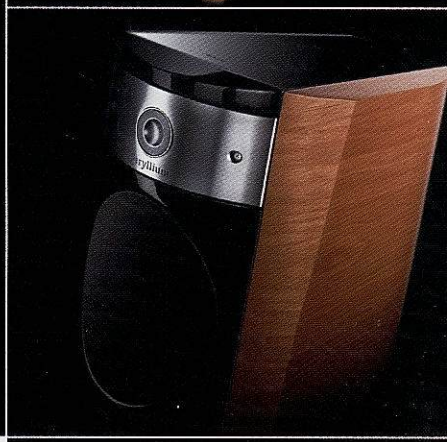

Beryllium Tweeter

Focal.JMlab
the Spirit of Sound

t.s. iletişim

World, Bonus ve Axess Card ile peşin fiyatına 12 ay taksit.

extremeaudio GROUP
"Ses ve Görüntü Teknolojileri"

Merkez:
Eski Üsküdar İçerenköy Yolu Aydoğan Ap. No: 12/2 81120 İçerenköy, İstanbul
Tel: 0216 574 38 77 **Faks:** 0216 574 38 46
Akmerkez-Bentek: 0212 282 10 17

Showroom:
Büyükdere Cad. Yeniçeri Sok. Hedef İş Mrk. No: 2 Kat: 5 34416 4. Levent, İstanbul
Tel: 0212 278 25 44 **Faks:** 0212 317 93 76
İzmir: 0232 463 00 07

Showroom:
Cemil Topuzlu Cad. Teslime Apt. No:53/1 Çiftehavuzlar/İstanbul
Tel: 0216 369 75 27 **Faks:** 0216 369 75 48
Kadıköy-Egess: 0216 330 95 97

e-mail: info@extreme-audio.com www.extreme-audio.com